

Lâm Phương Lam

Mu Ghề

Mụ Ghẻ

Tác giả: **Lâm Phương Lam**

NXB liên kết: **Văn Học**

Khổ sách: **13x20.5**

Số trang: **316**

Giá bìa: **75,000 đồng**

Nguồn: **lamphuonglam.blogspot.com**

Ebook: **Đào Tiểu Vũ**

[Giới thiệu:](#)

[Chương 1, Sài Gòn, tháng 03/2012](#)

[Chương 2, Quảng Ninh, tháng 07 năm 1996](#)

[Chương 3, Sài Gòn, tháng 3 năm 2012](#)

[Chương 4, Quảng Ninh, tháng 7 năm 1996](#)

[Chương 5, Sài Gòn, tháng 4 năm 2012](#)

[Chương 6, Quảng Ninh, tháng 8 năm 1996](#)

[Chương 7, Sài Gòn, tháng 05 năm 2012](#)

[Chương 8, Quảng Ninh, tháng 12 năm 1996](#)

[Chương 9, Sài Gòn, tháng 6 năm 2012](#)

[Chương 10, Quảng Ninh, tháng 12 năm 1996](#)

[Chương 11, Sài Gòn, tháng 09 năm 2012](#)

[Chương 12, Quảng Ninh, tháng 01 năm 1997](#)

[Chương 13, Hà Nội, tháng 7 năm 1996](#)

[Chương 14, Sài Gòn, tháng 10 năm 2012](#)

Giới thiệu:

Du mất mẹ khi cô chưa đầy một tuổi. Năm cô lên mười, bố Hà cưới dì Hạnh, và Du có được một người mẹ kế. Mặc dù dì Hạnh hết mực yêu thương và chăm sóc Du, nhưng với bí mật về sự ra đi của mẹ Du, cô đã chối đẩy tình cảm đó và cho rằng, bố Hà đã không còn yêu thương và chờ đợi mẹ Du quay trở về. Trong mắt Du, dì Hạnh là một mẹ ghẻ.

Năm Du hai mươi sáu tuổi, gạt bỏ nỗi đau từ cậu Tư cũng như mối tình đầu gây ra, Du quyết tâm lập gia đình cùng một doanh nhân thành đạt tên Viễn – nhưng trở trêu thay – chấp nhận cuộc hôn nhân này, đồng nghĩa với việc, Du trở thành mẹ kế của đứa con gái mười bốn tuổi, tên Giang.

Và bi kịch bắt đầu xảy ra bằng các cuộc chiến tranh giữa Du và Giang khi trong mắt của con bé, Du cũng giống hệt như một mẹ ghẻ, một người giúp việc, không hơn.

Liệu hồi kết của cuộc chiến dì ghẻ - con chồng sẽ về đâu, mời bạn cùng tôi bước vào thế giới của MỤ GHẺ?

=====

Chương 1, Sài Gòn, tháng 03/2012

Đã quá quen với những buổi hẹn hò xa hoa trong một không gian lãng mạn bậc nhất nằm trong vùng trung tâm Sài Gòn, Hạ Du không còn cảm thấy quá hồi hộp hay vờ như lo lắng xen lẫn cả niềm hạnh phúc nữa, nhất là với những cuộc hẹn hò cùng Viễn – người tình của cô sau hai năm quen biết.

Chậm chạp từng bước lên cầu thang hướng về phía sân thượng, cơn gió đêm Sài Gòn mang hơi lạnh ve vãn làn da mịn màng trên khuôn mặt và cả cánh tay để trần của cô. Bất giác, Du rùng mình.

“Phía bên trái, thưa quý cô!” , người phục vụ khẽ khom mình, bàn tay trái của anh ta hướng sang bên ngay khi họ vừa lên đến lối sân thượng.

Ánh mắt Du hướng theo sự chỉ dẫn của người phục vụ. Và hình ảnh Viễn cùng nụ cười ấm áp bên ánh nến với những chiếc ly cao, chai vang đã đặt sẵn trên bàn đợi thẳng tới mắt cô.

Chân mày Du đột ngột co lại. Bờ môi cô mấp máy. Buổi hẹn hò cùng anh vào tối hôm nay rõ ràng là khác với mọi lần. Một cảm xúc lạ lẫm trào dâng khiến cổ họng cô bỗng nghẹn lại.

Người phục vụ nhắc lại lần nữa, “Phía bên trái, thưa quý cô!”

Ánh mắt Du ngơ ngác chuyển sự chú ý của mình quay lại anh ta. Và cô cũng nhanh chóng nhận ra mình đang trở thành vật cản ngay ở lối đi nhỏ hẹp. Bước chân cô di chuyển nặng nề. “Cảm ơn anh! Tôi đã nhận ra bạn của mình. Rất xin lỗi vì sự lỡ đẽnh ban nãy.”

Anh ta cười rộng miệng và lại khom mình xuống dù Du đã quay lưng đi. “Chúc quý cô buổi tối hạnh phúc.”

Du giật mình ngoảnh đầu lại. Người phục vụ đã lạc vào đám nhân viên của nhà hàng trong cùng một bộ trang phục màu trắng. Anh ta ‘chúc cô hạnh phúc’.

Thật ngọt ngào!

Nhưng suốt gần hai năm qua, Du đã quên mất định nghĩa của hai từ ‘hạnh phúc’, dẫu cho Viễn đã ở bên cô hơn một trăm năm mươi ngày qua. Theo thói quen xã giao, Du lẩm bẩm thành tiếng, “Cảm ơn.”

Viễn đã đứng hẳn lên ngay sau khi anh nhìn thấy bóng dáng Du xuất hiện nơi bậc thang lên. Nét cười thoáng qua trong mắt Viễn khi anh nhận ra sự bối rối trên khuôn mặt và những bước đi không dứt khoát từ Du. Điều này bỗng khiến anh vui hơn bao giờ hết, bởi anh nghĩ, cô sẽ đoán được phần nào ý nghĩa quan trọng trong buổi hò hẹn tối nay.

“Chào em” , anh nói trong lúc kéo chiếc ghế ngồi phía đối diện cho Du.

Họ đã luôn hẹn hò vào mỗi buổi tối cuối tuần, nhưng sao tối muộn ngày hôm nay Du lại cảm thấy có điều gì đó rất khác... , khác khi cô nhìn vào đôi mắt anh, cảm nhận nụ cười ấm áp của anh, hay bộ áo quần anh đang mặc – rõ ràng là trau chuốt hơn thường thấy.

“Chào anh!” , cô nói.

Anh khẽ gật đầu trong lúc trái tẩm khăn lót thức ăn màu trắng lên đầu gối. Du cũng làm theo hành động đó một cách máy móc, và lén lút nhìn anh qua vành ly cao ở ngay trước mặt. Anh của ngày hôm nay, thật khác?

“Buổi tối hôm nay, trông em... , không được xinh cho lắm” , Viễn cười mím.

Ánh mắt anh lẩn lá trên khuôn mặt cô. Cô không xác định rõ được, là trên đôi mắt đang mở to vì kinh ngạc, trên chiếc mũi cao thanh, hay trên bờ môi đang cứng đờ trước lời nhận xét? Bởi từ ngay giây phút đầu nhìn thấy anh, Du đã có suy nghĩ, anh rất khác mà, nhưng có lẽ là chỉ tối nay thôi!

“Còn anh thì... , quá là bảnh!” Du nhún vai. Anh thật lòng hay cố vờ như thiếu lịch sự nhỉ? Cô thật không quen với không khí như thế này? Cô thích anh bảo, ‘trông em xấu xí’ còn hơn.

Du thừa nhận đôi mắt cô thâm quầng dù cho đã có lớp phấn dày che. Bởi suốt đêm qua, cô đã khóc ỉ ôi như một đứa trẻ ngờ nghệch còn ở tuổi ngồi

trên ghế nhà trường khi vô tình trông thấy anh chàng người yêu cũ cùng một cô gái ăn mặc sành điệu đang ướm thử bộ váy cưới trắng tinh trong khu trung tâm thương mại Sài Gòn.

Du thừa nhận da cô hơi tái và một vài chiếc mụn nhỏ do thức đêm đã làm cô mất tự tin hơn hẳn. Nhưng rõ ràng, cô không thích cách nhận xét của Viễn cho lắm, nhất là trong khung cảnh lãng mạn do anh chủ động như tối nay.

Và cũng thật không thể giải thích vì sao, cô lại tủm tỉm cười ngay sau câu nói của anh chỉ sau vài giây dù nét mặt còn ngơ ngác.

“Cảm ơn em vì lời khen.” Anh yêu sự đối đáp của cô. Và anh thích cái cách Du quay mặt sang một bên để che giấu nụ cười khê. “Rượu vang nhé?”

Du gật đầu và dò xét từng cử chỉ nơi anh. Lấy cái mở nút chai ở kế bên, Viễn cầm nó vào cái nút bần. Cổ tay anh khéo léo xoay vòng và giật dứt khoát, nút bần bật ra kèm theo một tiếng nổ nhẹ. Anh rót đầy ly và đặt nó trước mặt cô, “Anh không chắc là em sẽ cảm thấy vị của nó sẽ dễ chịu như mọi hôm đâu nhé!”

Đó có phải là một lời cảnh cáo?

Du lại nhìn anh chăm chăm. Anh của buổi tối hôm nay thật chẳng giống anh của ngày qua, dù chỉ là một chút.

Viễn rót đầy ly còn lại cho mình, nâng lên và chạm vào ly vang của Du, “Chúc hạnh phúc!”

Lại một lời ‘chúc hạnh phúc’ nữa dành cho cô trong khoảng thời gian ngắn ngủi. Vô cùng ngọt ngào! Và vô cùng ý nghĩa trong cái hoàn cảnh mà Du nghĩ, vết đau cũ đã hé miệng và mừng mủ từ buổi chiều qua.

Nhất định, Du sẽ uống cạn ly vang này. Vì Viễn, vì anh ta, và vì lời chúc.

Nhưng Chúa không giúp cô. Vành ly nằm hờ hững trên bờ môi dưới, lớp vang sóng sánh chỉ đủ làm ướt mềm bờ môi trên, vị giác ngấm dần khi lưỡi cô chỉ nhấm nháp chút một thay cho ý định ban đầu.

“Anh biết ngay mà” , Viễn vờ than vãn trong lúc gõ ngón tay vào chiếc ly của mình đã cạn, “Vậy là em chẳng thấy nó ngon lành gì cả.”

Du không thể dứt mắt khỏi Viễn trong lúc anh uống vang như người khát nước. Sau nửa phút, chiếc ly đã cạn.

“Đúng là chẳng dễ chịu gì cho lắm!” Du trả lời thẳng tuột theo cái cách trò chuyện khó hiểu của anh. “Còn anh cảm thấy vị vang này thế nào?”

“Ngọt!” , Viễn cười, “Ngọt hơn tất cả những lần mà chúng ta đã cùng uống nó.”

Du cảm thấy choáng váng. Lồng ngực trái đập thành thịch. Anh đang kích thích trí tò mò hay muốn khơi gợi lại tình yêu đã chết trong cô. Nhưng khi nhìn thẳng vào ánh mắt anh, Du nhận ra đôi mắt ấy sáng bừng hơn bao giờ hết. Chẳng phải, chỉ có tình yêu mới khiến con người ta biểu lộ trạng thái hạnh phúc đến hoan hỉ giống thế này?

Đôi môi cô run rẩy, “Em quen với vẻ cứng rắn và nghiêm nghị nơi anh hơn.”

“Nhưng không phải mọi lúc bên em, anh đều khó ưa như thế!” Anh nói trong lúc rót đầy hai ly vang tiếp theo.

Anh ám chỉ những giây phút khác khi họ ở bên nhau, ngọt ngào và say đắm, mặc cho mỗi lần thoát khỏi cơn say ấy, Du đều than trách bản thân và thì thầm xin lỗi anh trong giấc mộng.

Du đỏ mặt. Sao đột nhiên, cô lại cảm thấy xấu hổ với anh? Tối nay, anh như biến thành con người khác. Và có lẽ nào, cô cũng như thế ư?

Can đảm, cô đặt vấn đề với anh, “Nói em nghe, hôm nay sẽ ‘khác và đặc biệt’ như thế nào?”

Anh không trả lời. Anh chỉ nhìn cô. Khóe miệng anh hơi nhướn cao lên, đầy quyến rũ.

Mảnh lưng cô cứng đờ. Cô có quen người đàn ông này? Và đôi môi cô mấp máy nhưng chẳng có âm thanh nào được thốt ra. Cô không phải người có tính kiên nhẫn. Cô bắt đầu liếm môi. Mắt cô khóa vào mắt anh. Dữ dội.

“Anh rất thích không gian ở đây.”, anh nói, “Và anh hi vọng là em nhớ...” Anh bỏ lửng câu nói của mình.

Cô có nhớ không? Chẳng phải buổi hẹn hò đầu tiên của họ chính là tại nơi này? Cô cảm râm buổi đêm lạnh buốt khi trời chuyển mùa sát vào dịp Noel của ngày ấy. Còn anh vòng tay ôm lấy cơ thể cô từ phía sau, và thì thầm, “Em đã ấm áp hơn chưa?”

Cô gật đầu thay cho câu trả lời. Điều mà cô cảm thấy lo sợ đã đến?

Linh cảm luôn luôn đúng, nhất là trong chuyện tình cảm.

Đôi tay cô vò nhàu chiếc khăn lót đồ ăn dưới hộc bàn.

Cô còn đang đắn đo điều gì nữa?

Anh còn vui hơn nữa khi nhận được cái gật đầu xác nhận với chút chần chừ từ Du, mà anh nghĩ là cô đang cố ra vẻ e thẹn và có chút xấu hổ cần có của một phận nữ nhi. Nhưng anh không vòng vo, anh muốn trở lại là mình – người đàn ông cứng rắn và nghiêm nghị mà Du đã quen. “Chúng ta sẽ kết hôn, em đồng ý chứ?”

Tiếng sét vừa đánh trúng vào đầu cô? Anh muốn họ thành vợ thành chồng dù nửa năm trước đây, anh từng phân vân, ‘nhưng nếu anh không thể cho em một danh phận?’ Và anh đã luôn nghĩ, cô quá yêu anh, cô chỉ cần anh ở bên là đủ.

Anh có sai lầm không?

Cảnh tượng buổi chiều qua lại tua lại trong trí nhớ của Du. Người yêu cũ của cô đã bơi đến bến bờ hạnh phúc. Anh ta quên bẵng và ngó lơ sự tồn tại của cô mặc cho qua lớp cửa kính phản chiếu, anh đã phát hiện ra cơ thể điêu đứng đến mức bàng hoàng khi Du vô tình đứng lại chiêm ngưỡng vài mẫu váy cưới mới để nhập về cửa hàng.

Kí ức sống lại và nước mắt trào ra, Du sụt sịt mũi và quay mặt đi, tránh cái nhìn đầy mong đợi từ Viễn.

Anh nghĩ... , vì cô đang quá xúc động. Anh cũng đã nghĩ đến việc, nếu Du trở thành vợ anh, đồng nghĩa với việc, cô sẽ phải chịu thiệt thòi rất lớn. Mặc cho đã cân nhắc kĩ càng, anh vẫn cảm thấy thật không công bằng cho Du trước đề nghị đột ngột từ anh.

“Anh biết, việc trở thành mẹ của đứa bé gái mười bốn tuổi là một thách thức quá lớn đối với bất kì người phụ nữ nào. Anh rất xin lỗi vì sự ích kỉ của bản thân trước lời đề nghị ban nãy. Nhưng anh cũng sẽ không che giấu sự thất vọng của mình nếu như em từ chối đâu.”

Nghĩa là anh đã không cho cô con đường để lùi bước. Cô sẽ lấy anh làm mẹ của những đứa con anh, và lại tỏ ra hạnh phúc như trong hơn năm tháng vừa qua. Hoặc là cô chạy trốn, chối bỏ lời cầu hôn, tự thú tình cảm của cô chỉ là giả dối. Và Viễn phải cay đắng thừa nhận thời gian qua anh đã bị cô lừa phỉnh như thế nào.

Nhưng cô không muốn anh bị tổn thương. “Quá đột ngột, không phải sao?” Du lẩm bẩm.

“Phải! Có lẽ thế!” Anh đồng ý trong một thoáng thất vọng.

“Và em cần thời gian, được không?”

“Dĩ nhiên rồi” , anh cố tỏ ra chuyện này như đã nhận được câu trả lời đồng ý. Và anh chuyển nhanh sang chủ đề khác, “Anh đói quá rồi. Em sẽ chọn đồ ăn cho cả hai nhé!”

Bữa ăn tối trôi đi trong im lặng. Chai vang hết cạn mà Du chỉ cảm thấy vị đắng và cháy rát nơi vòm họng. Còn Viễn cũng đã thôi nhìn cô đau đáu, anh ít cười và trở nên nghiêm nghị hơn.

Du đứng nơi ban công của căn nhà trên tầng cao nhất thuộc khu chung cư cao cấp. Viễn chủ động không ở lại qua đêm với lí do mệt mỏi vì buổi họp quan trọng vào buổi sáng sớm mai.

Đôi mắt Du ráo hoảnh ngắm nhìn thành phố. Sài Gòn về đêm mang âm hưởng náo nhiệt dù những con đường trải rộng có lưa thưa người qua lại. Ánh sáng trưng khắp nơi và những tòa nhà vươn cao nằm hai bên bờ bao quanh lấy dòng sông lớn.

Du thờ dài và trở về phòng khách, nằm uể oải trên ghế sofa. Du không dám thừa nhận, cô đã mơ về Viễn cùng lời cầu hôn còn bỏ ngỏ của anh, trong khi đó hình ảnh của người yêu cũ đã bị khuất mờ.

“Du ơi? Nửa tiếng nữa có một cặp chụp hình cưới, em đảm nhiệm thay bé Thanh nhé! Nó vừa điện thoại tới xin nghỉ hôm nay.” Bà quản lý cửa hàng gọi với ra khi Du đang chỉnh lại những mẫu váy mới thay cho những cô nàng ‘ma-nơ-canh’.

Du cười tươi, “Nhất trí thôi ạ.”

Bà quản lý nói thêm, “Thông tin của khách yêu cầu mẫu váy và cách làm tóc, em trao đổi lại với bé Hạnh để mà lấy dáng và tạo bối cảnh cho phù hợp.”

“Vâng.” Du đành trở vào phòng trọng gặp Hạnh theo yêu cầu của người quản lý.

Và Chúa thật biết cách hành hạ cô.

Cặp đôi mà Du bất đắc dĩ phải đảm nhiệm thay người đồng nghiệp chẳng phải ai khác: là Thành – người yêu cũ của cô – mối tình đầu của cô.

Du ngồi yên lặng trong phòng chụp, tay chống cằm và suy nghĩ mien man. Du tưởng tượng, cô dâu của ngày hôm nay, không phải ai khác, là Hạ Du – xinh đẹp – rạng ngời. Rồi ngay lập tức, Du tự tay tát vào bên má mình cho tỉnh lại.

Nhưng cơn mộng vẫn bám theo, Du lại chìm trong mộng tưởng hết lần này đến lần khác.

Chú rể lịch lãm trong bộ vest đen, Du cười với anh khi tự tay cô cài một bông hồng nhỏ lên ve áo trước ngực. Anh nâng cằm cô lên. Du ngẩng đầu

và e then trong lớp voan trắng, là Viễn – nét mặt anh không còn cứng rắn và khó ưa. Anh cười lớn. Và Du giật mình tỉnh mộng. Lần này, cô còn tự tát vào bên má mình, mạnh hơn, đau hơn nữa.

Cùng lúc, cánh cửa phòng chụp mở ra. Hạnh dẫn cặp đôi trai gái đã thay trang phục áo cưới. Họ cùng tiến vào trong.

Du đứng bật dậy. Cô quay nhanh lưng đi. Cô còn rất nhiều việc phải làm: bật đèn sáng trưng, sắp xếp cảnh, kéo phong rèm...

Cô đang chạy trốn Thành, hay vì cô đang quá bối rối với sự mộng mơ của mình cách đây ít phút.

Trái tim cô nhức nhối.

“Chị Du ơi”, Hạnh thông báo, “Bà quản lý bảo chị sẽ đảm nhiệm thay cho công việc của chị Thanh vào ngày hôm nay, và bây giờ nhiệm vụ của chị là lưu giữ những khoảnh khắc đáng ghen tỵ cho cặp đôi này đây.”

Cô dâu, chú rể cười tươi tắn vẻ rất hài lòng trước thái độ phục vụ khách hàng của cô gái. Họ theo chỉ dẫn của Hạnh và tiến về phía Du.

“Chào anh chị”, Du quay người lại và quàng dây đeo của máy ảnh qua cổ. “Anh chị... , thật đẹp đôi.” Mắt Du nhìn chăm chú nơi gương mặt thanh tú của cô dâu, và dừng lại đâu đó nơi mép áo của chú rể. Cô từ chối nhìn khuôn mặt anh – người mà cô đã thầm nhắc nhở với chính mình – Thành đã là của những ngày rất cũ.

“Hẳn chắc là phải bất ngờ lắm nhỉ?” Thanh cười phá lên sau khi nghe Du kể lại câu chuyện vào lúc sáng. “Để tớ tưởng tượng xem nào... Mặt hăn ngây thuần và dài ra? Hay cái cằm lún phún râu của hăn... , liệu có rơi rớt xuống đâu đó trong phòng studio?”

Du rên rỉ cố giấu đi một tràng cười. “Chúa ơi! Nhìn cậu mà xem. Đừng có tưởng tượng nữa được không? Làm ơn đi mà! Tớ cũng không rõ phản ứng của hăn lắm, nhưng chắc là có một thoáng ngạc nhiên? Bởi tớ còn chẳng

dám nhìn trực diện anh ta. Và anh ta có lẽ cũng chẳng dám nhìn tớ một cách lộ liễu trước mặt người vợ sắp cưới đâu.”

“Mặt hần thật là dày mà” , Thanh sáng giọng, “Vậy là hần tỏ ra không quen biết thật đấy à? Vậy mà tớ còn tưởng hần sẽ mời cậu đến sự tiệc cưới cơ đấy!”

Du xua tay, “Tớ sẽ không lãng phí phong bì như vậy đâu!”

“Thật không đấy?” Thanh trề môi, “Hết yêu thật hay là còn tơ tưởng, hả hả?”

Du hết yêu Thành ư? Hay từ sáng đến giờ, lòng cô đang tơ tưởng đến Viễn?

Du giật mình. Viễn đã không còn nhắn tin hay điện thoại cho cô nữa suốt hai ngày qua. Anh chấp nhận câu trả lời lơ lửng của cô? Anh nghĩ đó là cách cô lảng tránh vấn đề? Có phải phản ứng của cô đã khiến anh hiểu, cô yêu anh không thật lòng, hoặc tình yêu của cô dành cho anh chưa đủ lớn để cùng bước đến hôn nhân.

Lòng cô nặng trĩu.

“Sao?” Thanh càu nhàu, “Thế vẫn không biết trái tim mình đang muốn gì à?”

Và sự lơ đãng, mơ mộng của Du bộc phát không chủ ý, “Anh ấy đã cầu hôn tớ rồi!”

“Sao cơ?” Thanh nhảy khỏi ghế sofa. Những miếng dưa leo đập mặt cũng vì thế mà rơi rớt xuống thảm nhà. “Ai cơ? Cầu hôn? Rồi sao nữa?”

Du gõ tay lên trán thầm trách bản thân. Cô tiến về phòng tắm. “Tớ từ chối!” Và cánh cửa khép lại trước mắt Thanh.

=====

Chương 2, Quảng Ninh, tháng 07 năm 1996

“Lêu lêu! Lêu lêu!” Đám trẻ hò hét rộn rã cả một góc phố khi trời vừa sẩm tối. “Tránh ra, tránh ra, không đứa nào chịu chung nhóm với cái đứa bị mẹ

bỏ rơi đâu.”

Mặt Du tối lại vì giận dữ. Hai bầu má đỏ găng lên. Du không nói gì, quay lưng và chạy thật nhanh trên con đường rẽ sang đường ray tàu chở than đá.

Bọn trẻ lại càng cười khoái trá hơn.

Ở tuổi lên mười, thay vì chơi chung với đám trẻ cùng tuổi trong khu phố, Du lại muốn làm bạn với đám anh chị cuối cấp hai hoặc tới ngưỡng cửa là sinh viên. Chỉ bởi, họ gọi cô bé là ‘Du ơi!’, thay vì ‘cái đứa bị mẹ bỏ rơi’.

Là thế đấy!

Phía xa xa, vầng dương màu đỏ ối chậm chạp lặn mình xuống vách núi. Thành phố của than đá ngập mù bụi bẩn trong không khí. Tàu chở hàng chạy ịch ạch trên đường ray – một màu đen trải dài như con trăn khổng lồ đang ra sức trườn mình về tổ trước khi trời tối muộn.

Những giọt long lanh nước ngập tràn trong vành mi. Du trực trào muốn khóc. Ngồi bó gối trong một góc khuất của bụi cây, Du ngắm nghía khung cảnh quê hương mình với nỗi đau mơ hồ mà ở tuổi lên mười cô bé vẫn chưa hiểu thấu, ngoài nỗi xấu hổ đến hết mực trẻ con do đám trẻ trong phố gây ra. Du nghĩ, mình thật bất hạnh.

Du có một vài tấm hình của mẹ từ khi cô còn nhỏ xíu cho đến lúc chưa tròn một tuổi. Bố Du bảo mẹ Du đi xuất khẩu lao động ở nước ngoài nên sẽ sớm trở về thôi. Bác gái Du cũng nói thế, an ủi Du như thế khi cô khóc hay mè nheo về những lời đàm tiếu của đám trẻ. Nhưng nhiều người lớn trong khu phố lại không khác đi, họ bảo mẹ Du sẽ không bao giờ về nữa, mẹ Du đã đi xa – rất – xa rồi...

Cứ nghĩ đến đây, Du lại khóc thét lên. Tiếng kêu khóc của Du lạc vào tiếng còi tàu kêu inh ỏi, tiếng bánh xe tàu chạy xịch xịch trên đường ray.

Và thế, cả thế giới chẳng ai hay ở một góc thị trấn nhỏ có cô bé mười tuổi đang ai oán khóc...

Và thế, Du quen với cảnh một mình ngồi chờ trăng lên đến đỉnh và đếm những vì sao rơi...

Du thích được thế. Du muốn một mình. Du tin lời bố và bác gái... Nhưng Du vẫn cố gào khóc to hơn.

“Y hệt như con bé lọ lem” , bà Miên – bác gái của Du – vừa lau bầu vừa kéo Du đứng dậy. Tay bà đập bộp bộp vào lưng, vào hông, vào hai cánh tay Du, mà theo ý bà là đang xua đuổi bụi bặm của than đá dính vào áo quần Du. “Bố mày sắp về rồi đấy. Lại sắp có kẹo bánh mà ăn nữa nha.”

Du không biết bố thường đi đâu và làm gì vào mỗi tối. Du chỉ nắm rõ thời gian biểu của mình là sang nhà bà Miên, học bài cùng anh con bác, hoặc ngồi trông coi quán cóc bán đồ ăn hải sản cho đám công nhân ăn uống tối khuya. Chừng hơn hai mươi hai giờ, bố Du về, mặt mày ông vui vẻ và cho Du cả đầy túi áo với bánh kẹo đủ loại. Du vui. Du hớn hở.

Đêm nay cũng thế, ông Hà công Du trên vai và cảm ơn bà Miên rồi đi tắt qua đường ray tàu để rẽ sang bên kia khu phố. Căn nhà lô rộng rãi, đủ đầy tiện nghi nằm chìm sau tán cây bàng già ở phía cuối con phố nhỏ.

“Du này? Du thích có mẹ không?” Ông Hà đung đưa Du trên vai, giọng ông đầy cân nhắc.

“Tất nhiên là thích” , Du hớn hở trả lời mặc cho miệng đang nhai đầy kẹo ngọt. Du nhớ đến hình ảnh trắng đen, mờ mờ của một người phụ nữ mà ông Hà nói bà chính là mẹ Du. “Con sẽ dắt mẹ ra đầu phố, cả đám chúng nó sẽ phải ngơ ngác và trầm trồ.”

Bất giác, ông Hà thở dài.

=====

Chương 3, Sài Gòn, tháng 3 năm 2012

Du đã tản bộ suốt hơn hai tiếng đồng hồ. Mấy phút, cô lại kiểm tra điện thoại một lần dù đã điều chỉnh chế độ cuộc gọi và tin nhắn đến ở mức chuông to nhất.

Qua đến ngày thứ năm, Du bắt đầu bồn chồn và nóng nảy, dù bản thân cô hiểu rõ tình trạng này do ai gây ra. Nhiều lần muốn gọi cho Viễn, cô chần chừ và lại muốn chờ đợi thêm. Nhiều tin nhắn dù đã soạn thảo sẵn, toan định gửi đi, cô phàn nàn và lại muốn anh sẽ chủ động trước.

Nếu như vào buổi tối hôm ấy, Du đã nghĩ về mức độ chân thành và nồng nhiệt trong tình yêu mà cô dành cho anh, thì tối hôm nay, cô gần như hoàn toàn chắc chắn, tất cả là dành cho anh, vì anh ngoại trừ một điều duy nhất – đứa con gái riêng của anh.

Cô sẽ trở thành dì ghẻ - hay – mẹ kế của con bé – điều mà cô cảm thấy thật kinh khủng trong quá khứ của chính mình. Đứa bé đó liệu có yêu thương cô, hay sẽ như cô: ghét bỏ và luôn làm tổn thương dì ghẻ để thỏa mãn tính nết ương ngạnh của bản thân. Đứa bé đó sẽ ngoan ngoãn, lễ phép và tự hào vì mình sẽ có một người mẹ mới, hay vẫn giống như một cô bé Du của ngày xưa: hỗn hào, nói trống không và gào thét lên – “Dì không phải là mẹ tôi. Dì chỉ là một mẹ ghẻ!”

Du bàng hoàng với số phận. Vì cô hiểu rõ tình yêu của mình dành cho anh. Vì cô đã muốn làm vợ anh. Phải chăng vì thế, Chúa muốn cô bị trừng phạt? Lịch sử sẽ lặp lại, và cô phải chiến đấu cho hạnh phúc của mình ư?

Đột ngột dừng lại, Du dụi mắt như thể cơn gió lớn mang theo đầy bụi bặm vừa thổi ngang qua. Cô không dám tin vào thị giác của mình: bóng dáng người đàn ông kia có phải là Viễn? Anh đến tìm cô ư?

Du dụi mắt thêm lần nữa. Cô đi về phía người đàn ông đang đứng quay lưng với cô. Dáng anh ta tựa vào cột đèn, hai tay bỏ sâu trong túi quần, và khuôn mặt ngẩng nhìn lên cao...

Ánh mắt Du hướng theo tầm nhìn của anh ta. Chẳng phải căn hộ chung cư của cô nằm ở chính xác dãy nhà này hay sao?

Trái tim cô thấp thỏm...

Nhưng đột nhiên, một niềm vui thuần khiết như trẻ thơ khiến Du muốn hờn dỗi với anh sau những ngày khiến trái tim cô lạnh và nhói.

Lựa được một góc khuất, Du lẩn mình vào trong nhưng không bị khuất tầm nhìn về phía anh. Cô hí hoáy bấm những nốt phím nhỏ trên điện thoại. “Tối hôm đó, anh có say không? Cả gần một chai Sauternes cơ mà.”

Viễn chăm chú xem điện thoại ngay sau đó, như thể anh cũng đã luôn mong chờ cô vậy. “Lời đề nghị của anh không bao giờ được đưa ra nếu không tình tảo. Và sau năm ngày bị em bỏ ngỏ, anh vẫn hi vọng, và hi vọng.”

Du che miệng để giấu đi nụ cười vỡ òa của mình. Viễn đã trở nên lãng mạn và ngọt ngào hơn khi tán tỉnh cô. “Tại sao ngày hôm đó, anh không trao nhẫn cho em?” Bởi Du đang cố tìm một lí do che đậy cho sự lưỡng lự của ngày hôm đó.

Tin nhắn đổ đến rất nhanh, “Vì anh muốn trao cả cuộc đời mình cho em.”

Trái tim Du muốn nổ tung vì hạnh phúc.

Du nhắm nghiền mắt lại, chỉ để cảm nhận, cảm nhận, và cảm nhận. Hai năm qua, cô vờ như quên mất biểu cảm của hạnh phúc là gì? Cô đã quá tôn thờ mỗi tình đầu mà vờ như sự xuất hiện của anh chỉ là sự thay thế thuận tiện mà thôi.

Và cô tức giận với Chúa.

Nhưng khi chính cô là người chụp hình cưới cho Thành, cô đã hiểu đây là dấu chấm hết, đồng thời khép lại kí ức mà chỉ riêng mình cô vẫn cố khơi gợi lại, cố bám vịn lấy để cứu rỗi sự tồn tại trên cõi đời. Cô chấp nhận hiện thực, cô không cố gạt bỏ những giấc mơ mang hình ảnh của Viễn. Cô muốn yêu anh và thể hiện tình yêu ấy bằng một nấc thang cao hơn đánh dấu sự kiện trọng đại trong mối quan hệ của hai người.

Tiếng chuông điện thoại đổ, là Viễn đang gọi đến. Cô đang quá ư hạnh phúc. Cô là người không biết đậy che hay giấu nhẹm một chút sắc thái biểu cảm của mình. Vì thế, cô sẽ không xuất hiện ngay trước mặt anh đâu. Cô sẽ

lại nhảy căng lên và ôm ghì lấy người đàn ông này mất. Cô không muốn xấu hổ dù với anh, chuyện đó có sẽ ra cũng chỉ cảm thấy cô đáng yêu vô cùng.

“Du ới?”

Cô thích cách anh gọi tên Du như thế, rất nhẹ nhàng, có sự thiết tha, và đôi phần khẩn khoản. Và vì lẽ đó, cô chỉ lặng thinh, quên mất cả việc phải trả lời anh nữa.

“Du?”

Du muốn cất tiếng để anh biết cô vẫn đang lắng nghe anh nhưng cổ họng cô nghẹn lại, không thốt nổi thành lời.

“Du có đang ở nhà không? Hay lại đang tăng ca ở ngoài cửa hàng?”

Trong suy nghĩ của Viễn, Du là người phụ nữ cần mẫn, luôn vùi đầu vào công việc, một phần vì muốn kiếm thêm thu nhập, nhưng phần lớn là vì niềm đam mê với nhiếp ảnh. Nhưng anh đâu hay, suốt năm ngày dài đằng đẵng qua, Du dường như đã biến mình thành một người khác. Như thể lần đầu tiên mới biết yêu, Du bị mũi tên của tình ái bắn trúng. Cô làm việc trong tâm trạng mơ hồ và mất tập trung. Ngoài tình trạng quá căng thẳng và mỗi một chỉ để trông chờ giấc ngủ sâu nhấn chìm. Du hoàn toàn không tỉnh táo. Tất cả là vì cô chờ đợi sự trở lại của anh.

Du nói khẽ, “Em bắt đầu làm biếng. Những ngày qua, em luôn trở về nhà sau khi hết giờ làm chính thức thôi.” Cô nhớ những buổi tối kéo dài, một mình nằm trong căn phòng gần như tối mịt, đôi mắt dán chặt tới màn hình tivi nhưng tâm trí lại đi hoang tới những buổi hò hẹn hay chiếc giường êm ái có anh bên cạnh.

Viễn đi đi lại lại. Bước chân anh nhanh hơn. Đầu anh ngẩng cao nhìn về phía căn hộ của Du. “Vậy tối nào, em cũng một mình ở trong căn phòng tối đó? Anh chẳng tin đâu.”

Một cảm giác tội lỗi bóp nghẹt trái tim Du, đột ngột, đột ngột.

Cô từng nói với Viễn, cô rất sợ bóng đêm. Nên những đêm có anh bên cạnh, đèn ngủ luôn được thắp sáng sang ngày mới. Nhưng anh đâu biết rằng, đó chỉ là cách để Du tự đánh lừa trái tim mình: đừng yêu thêm lần nữa, rồi sẽ lại đau, sẽ lại bị tổn thương, sẽ bị người phản bội.

Và những gì anh vừa nói, Du thần thờ nhắc lại, “Tối nào anh cũng... đến ư?”

Giọng anh trùng hẫng xuống đầy buồn phiền nhưng vẫn cố gắng trách yêu cô, “Anh tưởng sẽ gặp được em khi em đi làm về khuya. Nhưng Chúa tôi, hãy nhìn mà xem, con mèo nhỏ nằm dài trong căn phòng ấm, chỉ tội lão chuột già cứ ngơ ngác ngoài đêm và đoán mò xem đường đi của mèo mà xông tới ghẹo trêu, chỉ đợi để được mèo vồ lấy... , và vằn vữa suốt đêm.”

Nước mắt trào xuống hai bên gò má. Quả thực, để khiến cô hạnh phúc thật chẳng khó khăn gì: chỉ cần một chút tình yêu, một chút tự do, một chút an toàn. Đó là tất cả những gì cô muốn, và cũng chính bởi tại những ‘một chút’ kia đã khiến cô ngờ vực và tin rằng tình yêu chỉ toàn là vết cứa.

Khi Du nhận ra, hình ảnh Viễn đã dần trở lên rõ nét hơn trong tầm nhìn của cô. Phải chăng, sự thốn thức, chút nhức nhối, niềm hạnh phúc mừng vui... , đã quá khích và khiến anh phát hiện ra ốc đảo nơi cô ẩn nấp. Nhưng Du sẽ không chạy trốn nữa. Cô nhận ra sự có mặt của anh trong cuộc đời cô ý nghĩa và lớn lao như thế nào?

Du chạy tới và quàng tay ôm lấy cổ anh. Chẳng phải anh muốn được “mèo vồ lấy...” hay sao? Nhưng đó cũng chính là điều Du muốn, được chạm vào anh, được áp khoảng ngực mình vào buồng tim anh và thầm lặng cảm nhận những tiếng đập khê hay dồn dập, được hà hít mùi da quyến rũ, được nhịp thở đều đều từ anh phả ra ve vãn làn da căng mịn...

“Em sợ bóng đêm” , thành thật đối mặt với nỗi sợ hãi và sự cô đơn, Du thì thầm, “Nhưng nếu bật đèn sáng, em còn nhớ anh hơn nữa.”

Cánh tay anh chạm lên vai Du, khẽ đẩy ra, nhưng đó chỉ là hành động để anh nhìn thấy rõ nét gương mặt của cô hơn. Lần đầu tiên, anh thấy cô khóc.

Lần đầu tiên, anh cảm thấy cô cũng đa cảm, mong manh, bé nhỏ, muốn và cần được chở che như bất kì người phụ nữ nào.

Và sau suốt bao nhiêu năm chỉ một mình lặng lẽ với vinh quang từ sự nghiệp mang lại, anh đã chắc chắn hơn bao giờ hết, đây là người phụ nữ của anh, của riêng mình anh.

Buổi sáng cuối tuần ở Sài Gòn khá vắng vẻ. Nhịp sống nơi đây vào ngày nghỉ gần như chỉ hoạt động náo nhiệt khi đêm về. Những con đường nhựa rộng thênh thang được nắng phủ ngập tràn, với đám hoa muồng điệp rơi vãi nhuộm vàng thành từng mảng. Cảm giác tươi mới và niềm hi vọng tràn trề trong sức sống thanh xuân của Du.

Anh yêu sự tươi trẻ nơi cô. Mặc dù đêm qua, Du đã thủ thi về việc bản thân lo lắng khi trở thành ‘bà mẹ’ của cô con gái mười bốn tuổi, thì khi ở dưới ánh nắng mặt trời, cô vẫn vàng rực, tràn trề nhựa sống như đóa hoa hướng dương.

Từ ngày hẹn hò với anh, cô bảo: “Du chỉ muốn làm tình nhân” thôi, vì Du sợ trách nhiệm, sợ ràng buộc, sợ mọi điều mà danh nhân ‘một người yêu’ cần phải có. Đêm qua, Du tưởng tượng bên trong căn nhà anh sẽ như thế nào, phòng khách, phòng bếp, phòng sinh hoạt cá nhân sẽ ra sao? Du thủ thi trong niềm xúc động pha chút tiếc nuối, “Nếu không phải là người yêu, thì nhất định tình nhân sẽ không đến nhà tình nhân đâu.”

Du hồi hận, nhiều lắm. Bởi nếu Du đã biết một phần về cuộc sống của anh đang diễn ra như thế nào, thì chí ít khi vừa đặt chân đứng trước cổng sắt và bức tường cao với những đám dây thường xuân, cô đã không run rẩy đến nhường này.

Những ngón tay anh ram ráp chạm vào lòng bàn tay cô, đan chặt. Đôi mắt anh ấm áp nụ cười hiền. Anh có vẻ thích thú với sự hồi hộp và quá đổi run rẩy từ cô. “Kể ra, ở cái tuổi hai mươi sáu mà làm mẹ của cô bé mười bốn tuổi, thì cũng vất vả thật.”

Khuỷu tay Du thúc mạnh vào mạng sườn Viễn khiến anh phải ‘á’ lên.
“Nhưng cũng chẳng phải, người phụ nữ trẻ trung, xinh đẹp nhường này mà làm vợ của người đàn ông hơn cô ấy những mười tuổi, cũng chẳng phải là một thiệt thòi đấy sao?”

Anh thích cái cách Du chê anh già: có chút dí dỏm, có cả sự ngưỡng mộ. Nhưng trên tất thấy là tình yêu và niềm tin, hi vọng như khi bàn tay cô đặt lên khoảng ngực trái nơi anh, chỉ để cảm nhận và cảm nhận. “Nhưng anh cũng không quá già để đủ đền bù cho em về những năm tháng sau này, đúng không?”

Du đỏ mặt. Khuỷu tay Du lại thúc vào người anh lần nữa. Và câu chuyện chạm đến những nơi riêng tư nhất của hai người buộc phải dừng lại khi cánh cửa cổng sắt mở ra.

Một bé gái dong dỏng cao, với mái tóc màu hạt dẻ buông dài ôm lấy gương mặt xinh xắn. Cô bé thoải mái trong chiếc áo thun hai dây và quần jean lửng. Bàn tay trắng xanh ghì chặt lấy mép cửa sắt. Đầu cô bé ngẩng cao, đôi môi bặm chặt, ánh mắt cô đi từ Viễn sang Du, rồi dừng lại ở cái nắm tay của hai người – và không di chuyển nữa.

Du giật mình. Ngay lập tức, Du giật mạnh cánh tay cô ra khỏi bàn tay anh. Cô gượng nở một nụ cười.

Viễn dang hăng giọng như để nhắc nhở cô bé. Nhưng cô bé từ chối bằng gương mặt lạnh lùng với vẻ chẳng buồn quan tâm. Anh đành phải lên tiếng trước, “Chào con gái, đây là cô Du.” Du vồn vã nở một nụ cười, hi vọng đủ để tạo sự thân thiện với tảng băng trước mặt. “Còn đây là bé Giang, con gái anh. Em cũng có thể gọi con bé là GiGi – đó là tên ở nhà. Rất dễ thương, đúng không?”

Du gần như không dám thở. Cô cảm thấy sợ hãi. Quá khư như dòng điện vừa lướt qua trong đầu cô. “Rất dễ thương”, Du nói, bước chân Du nặng trĩu tiến thêm vài bước, “Chào GiGi. Cô rất vui vì được gặp con.”

Bé Giang lùi lại, tay vẫn bám vào cánh cửa sắt và mở chúng rộng hơn bằng cách đu người lên. “Cháu cũng vậy, thưa cô, rất vui.”

“Được rồi” , Viễn cười lớn, cố vớt vát lấy bầu không khí sắp bị rơi vào khoảng lặng. “Chúng ta sắp có tin vui dành cho con đây, GiGi. Giờ thì cùng vào nhà, nhỉ? Nào, nhanh lên!”

Tay anh kéo tay Du, tay còn lại đưa ra dành cho Giang. Nhưng con bé từ chối, “Con còn phải khóa cổng.”

Du bước đi theo anh nhưng đầu vẫn ngoái nhìn lại. Cảm giác khi bị sự im lặng, thái độ lạnh lùng hay vẻ toan tính lặng lẽ toát ra từ đôi mắt của cô bé khiến Du gần như chết đi vì khiếp sợ.

=====

Chương 4, Quảng Ninh, tháng 7 năm 1996

Tan học, Du chạy nhanh về nhà thay vì lang thang ngoài bãi than đá và ngắm cảnh mặt trời lặn như mọi hôm. Tất cả là bởi thông tin từ một người chị học lớp trên nhắn lại cho cô trong giờ ra chơi, “Lúc đang ăn cơm, mẹ chị bảo, chiều nay nhà em làm cỗ to lắm. Bố em lấy vợ. Bà ấy sẽ là dì ghẻ của em đấy!”

Du tròn mắt nhìn người chị hàng xóm. ‘Nhất định chị ấy nhầm lẫn’, Du lẩm bẩm trong những tiết học cuối cùng. Cô muốn bỏ học để về nhà ngay lúc đó nhưng không dám. Vì Du sợ viết bản kiểm điểm, sợ chép phạt, sợ bị giáo viên cho mời phụ huynh tới. Thế là Du cứ bứt rứt không yên. Chẳng phải mới cách đây mấy buổi tối, bố Du chẳng hỏi Du thích có mẹ không mà? Nhưng Chúa trên cao, Du thích có mẹ, chứ Du không thích, không muốn, và càng không cần một dì ghẻ.

Bọn trẻ đã tụ thành đám ở cuối phố chơi đủ mọi trò nghịch ngợm. Một đứa nhanh mắt thoáng thấy bóng Du, nó hò lên như người phát thông cáo:

“Chính thức từ hôm nay, con Du đã có mẹ, tụi mày nhé!” – chữ ‘mẹ’, thằng bé cố tình kéo hơi rõ dài và cười sặc – “Đứa nào mà bảo nó là con hoang, tao thay mặt con Du đánh chết đứa đấy!”

Rồi đám trẻ cười phá lên hưởng ứng. Một đứa khác nhanh miệng tiếp lời, “Chúng ta hát bài đồng dao chúc mừng con Du chứ nhỉ? Nào nào! Cô dâu chú rể, đội rể lên đầu, hai, ba...”

Tiếng trẻ lanh lảnh vang lên ngay sau đó. Một vài cụ già ngồi nhai trầu dưới gốc cây lớn, giọng khò khè rồi lại ho sù sụ, “Cái bọn mất dạy. Mất dạy quá đi thôi. Con Du, ra đây chơi với bà, kệ thầy đám chúng nó.”

Du lùi lại dù cô nghĩ mình đang có đồng minh, bởi một lẽ, tiếng cười giòn tan của lũ trẻ càng lúc càng khoái trá hơn. Lẩn qua đám người đang bận rộn căng dây treo tấm bạt tránh nắng – mưa, hay tết lá dừa trang trí ngoài cổng, Du chạy về khu vực bếp chỉ mong tìm được bác Miên và hỏi cho ra mọi chuyện.

Tay bà Miên dính đầy bột gạo để làm bánh trôi, Du cứ thế kéo tay bà đi cho bằng được. “Bác Miên ra đây đi. Bác đừng có nhào nột nặn bánh nữa. Du không thích ăn bánh này đâu. Không làm nữa, bác Miên ơi...”

Mấy người lớn xung quanh dừng việc cả. Họ nhìn Du, lắc đầu và có chút buồn bã.

“Đi đâu mới được chứ, cái con bé này? Mà không thấy là bác đang bận việc à?” Bà Miên vẫn cố đổ thêm gạo nước vào thau bột đầy. Du lại càng kéo tay bà mạnh hơn. “Ô hay! Cái con bé này?”

Du khóc toáng lên như đứa trẻ ăn vạ. Cô cầm gáo nhựa, múc đầy nước đổ vào thau bột, nhào nhoét và bắn tung tóe cả ra ngoài. “Đấy! Cháu múc nước cho bác xong rồi. Giờ bác đứng lên đi. Cháu bảo cháu ghét bánh làm từ thứ bột này còn gì. Cháu muốn hỏi một chuyện khác cơ. Bác Miên không thương cháu nữa rồi.”

Bà Miên buồn lòng, vỗ vỗ vai Du rồi cũng chịu đứng dậy. “Nín đi nào, có phải trẻ con nữa đâu mà khóc. Đi ra đây! Mà làm vương chân mọi người quá. Lại còn làm hỏng cả thau bột nữa chứ!”

Du nghiêng răng ken kết, toan muốn quay lại mức thêm gáo nước nữa dội vào thau nhưng cô đã bị bà Miên kéo nhanh vào trong nhà. Bất ngờ, Du gặp bố khi ông đang chỉnh lại bộ vest màu xám tro và soi mình trong gương.

Qua lớp kính gương, ông Hà bối rối khi nhìn thấy Du với khuôn mặt lem nhem nước. Ông đã không nói việc này với Du vì nghĩ con bé chỉ là một đứa trẻ. Nhưng giờ đây bắt gặp đôi mắt đỏ ngầu với hai hàng nước mắt chảy tràn, lòng ông trùng hẫng xuống.

Ông tới gần, chìa hai cánh tay về phía Du, “Chào con gái!”

Du lắc đầu trong tiếng nấc. Những giọt nước mắt mới ứa ra. Cô bé lẩn mình ra sau cơ thể to béo của bà Miên. Tay Du bám lấy cánh tay bà, “Đi thôi, đi thôi, bác Miên ơi!”

Hai người lớn cùng nhìn Du với nét mặt buồn rầu, họ lại quay sang nhìn nhau, chỉ còn biết lắc đầu trước thực cảnh.

“Chị chăm sóc con bé giùm em nhé!” Ông Hà nói.

“Được rồi. Chú cứ lo việc của mình đi”, bà Miên đáp lại rồi dắt Du về phòng riêng ở trên lầu.

Thay vì đưa ra thắc mắc như ý định ban đầu, Du chỉ ngồi ôm gối ngay bên mép giường, khóc và khóc.

Bà Miên ngồi xuống bên cạnh, dang tay ôm lấy Du vào lòng mình. “Nín đi, cái con bé gốc ghếch và đáng thương này. Nín đi, mà có thêm nghe những gì bác đang nói không hả?”

Du ngẩng đầu nhìn bà Miên, tiếng khóc của cô bỗng im lặng như tờ.

“Dì ghê của con đấy à? Tốt người tốt nết lắm!” Bà Miên an ủi Du, “Sẽ không có chuyện xảy ra giống như mẹ con nhà Cám đâu!”

Rồi cũng bỗng nhiên, Du khóc òa lên như trời muốn trút cơn mưa lớn những ngày đầu hạ. Lần này, bà Miên chẳng dỗ dành Du nữa. Bà ôm Du, và

khóc cùng Du.

Khóa trái cửa phòng, Du ngồi đu đưa trên bệ cửa sổ. Vào tháng bảy, thời tiết ở tỉnh Quảng Ninh nóng rực dù trời đã về khuya. Những cơn gió nhỏ lẻ thì thoảng mới ghé qua, nhẹ nhàng chỉ đủ tác động làm mấy tán lá bàng rung rinh trong thoáng chốc. 4 Du cố lắng nghe tiếng còi tàu hay đường ray rung lên ị ạch, nhưng không thể, tiếng loa đài, tiếng người dân trong khu phố hát ca ở dưới sân nhà càng nhắc nhở Du cần trở về với hiện thực. Thời gian đang được tính bằng giờ, và rồi ở ngôi nhà này sẽ có thêm một người phụ nữ và những đứa trẻ con mới.

Du thốn thức, leo xuống sàn nhà, chốt chặt cửa sổ và quay lưng đi.

Mở cửa sổ đối diện trong phòng, Du còn buồn lòng hơn cả khoảnh khắc trước. Phía bên kia con sông nhỏ chảy bao quanh ôm lấy khu phố chìm trong bóng đêm, là đốm sáng tụ lại tại một căn nhà với những giàn dân ca hay tiếng hát của thanh niên trai tráng. Bởi bên khu phố đó cũng có một đám tiệc cưới đang diễn ra, nơi mà niềm vui và hạnh phúc ấy đang dẫn đến hiện thực: từ ngày mai, người phụ nữ kia sẽ qua sông và sống trong căn nhà Du đang đứng.

Du khép cửa sổ. Cô đi đi lại lại trong phòng.

“Dì ghê của con đấy à? Tốt người tốt nết lắm!” Bác Miên dặn Du thế. Vì vậy, Du phải tin, Du không được sợ.

Nhưng khi cơn buồn ngủ kéo đến, trong tiềm thức, Du lẩm bẩm, “Mụ ghê! Mụ ghê!”

=====

Chương 5, Sài Gòn, tháng 4 năm 2012

Sau một tháng – kể từ ngày Du đến nhà Viễn lần đầu tiên – nơi cũng sẽ là nhà cô, tiệc cưới được tổ chức tại nhà thờ của thành phố.

Du không thông báo tiệc hỉ về quê nhà. Hẳn bố cô sẽ sửng sốt vô cùng về tiệc cưới này cũng như vị trí ‘dì ghê’ mà Du sẽ đảm nhiệm. Còn bà Miên –

bác gái thân thương và yêu chiều Du hẳn sẽ than trời than đất, “Con bé nó đang làm chuyện rò chuyện đại gì thế này?”

Không gian bên trong nhà thờ ngập tràn một màu trắng. Những cây nến trắng khá to đặt trên những chiếc giá cao. Phía xung quanh là hoa hồng tươi phủ đầy và được trang trí tỉ mỉ dọc theo hai bên hành lang đi lại.

Du mặc chiếc váy cưới màu trắng được làm từ vải ren đơn giản. Tóc cô thả suôn, phủ lấy mảnh lưng hơi cứng lên vì căng thẳng và hồi hộp. Tay Du ôm bó hoa hồng trắng, tay kia đặt lên cánh tay bà quản lý cửa hàng chụp hình cưới đang tiến về khu vực sảnh chính của nhà thờ.

Viễn chưa từng thấy người phụ nữ nào trong ngày trọng đại của cuộc đời mình lại ăn vận đơn giản như Du. Nhưng rõ ràng trong mắt anh, cô vẫn trở lên rạng rỡ, và dù có đôi chút e thẹn trong từng cử chỉ thì điều này cũng chỉ làm tăng thêm nét quyến rũ bản năng trong Du.

Những quan khách chứng kiến buổi lễ trong nhà thờ đa phần là họ hàng bên nhà Viễn. Phía Du chỉ có người bạn thân – là Thanh – cô đồng thời là phù dâu danh dự, bà quản lý cùng vài người bạn đồng nghiệp làm chung trong cửa hàng. Buổi lễ diễn ra chưa đầy một tiếng đồng hồ, tâm trạng khách khứa ai cũng hồ hởi. Nhưng trong lòng Du, một chấm đen tưởng như lơ mơ bắt đầu phình lớn và làm cô hoang mang. Lễ nào, hạnh phúc của cô đang trong mức báo động dù chỉ mới bắt đầu?

Mười năm phút cuối của buổi tuyên thệ, ánh mắt Du thay vì nhìn vào Chúa với lòng biết ơn Người hay bùng lên niềm hạnh phúc to lớn dành cho Viễn, cô lại đi tìm kiếm bóng dáng của bé Giang. Đôi môi Du có cảm giác khô khốc khi gượng nở những nụ cười. Và Du lẩm bẩm gọi tên con bé cùng lúc tuyên bố lời thề sẽ sống trọn đời bên anh.

“GiGi...”

Bữa tiệc tại gia diễn ra với nhiều quan khách cấp cao của công ty Viễn khiến Du gần như đánh rơi mất hình ảnh của bé Giang cũng như quá khứ của chính mình trong tâm trí. Vợ chồng Du bắt đầu trở thành tấm bia cho

hàng trăm bàn tay vỗ lên vai cùng lời chúc tụng. Nhưng khi bữa tiệc tàn, sự vắng vẻ và không khí ngột ngạt lại bắt đầu bủa vây lấy Du.

Viễn say bí tỉ vì rượu, vì bia, vì sự trêu chọc ‘khoảng trời tự do’ của anh đã chính thức chấm dứt kể từ giây phút này. Anh được hai người bạn ở công ty dìu vào phòng ngủ cùng những cái phẩy tay ‘sẽ ổn thôi mà’ về phía Du. Họ cười ha hả, nháy mắt với cô rồi cũng rời khỏi bữa tiệc ngay sau đó.

Du thờ phào, không phải vì cảm giác mệt mỏi hay chán trường, nhưng Du không thích những buổi nhậu nhẹt hết mình như thế, dù cho hôm nay có là ngày trọng đại của cả một cuộc đời đi chăng nữa.

Tháo lớp voan và những chiếc khuy đính đá cài trong mái tóc ra, Du túm gọn lấy và bôi tròn trên đỉnh đầu. Cô ngắm mình trong gương một hồi lâu với ý nghĩ kì cục – mẹ kế – từ lúc những tia nắng yếu ớt cuối ngày xuyên qua lớp rèm bên cửa sổ cho đến khi mặt trời biến mất, và mảnh trăng khuyết lấp ló ẩn mình sau vành mây xám đen đang nhô lên, Du mới rời khỏi bàn trang điểm với cái dạ dày nhộn nhạo vì đói.

Giang bưng tô mì lớn đi về phía bàn ăn. Cô bé làu bàu một tiếng chào lí nhí khi thấy Du xuất hiện. Và sau đó, chỉ còn là sự im lặng với ánh mắt vô định ném qua cửa sổ cho cỏ cây và những chậu cảnh trong khu vườn của gia đình.

Du bậm môi. “Chào... GiGi!” Du đẩy những bước chân nặng trĩu tiến về phía bàn ăn trong phòng bếp. Hơi thở gần như gấp gáp, ‘mình phải chủ động bắt chuyện với con bé’, Du lẩm bẩm một mình.

Chỉ đến khi Du kéo chiếc ghế gỗ và ngồi xuống đối diện với Giang, cô bé mới chịu ngẩng đầu lên, nhưng vẫn im lặng hoàn toàn.

“Chào! GiGi”, Du lung túng, cô thậm chí còn không rõ mình vừa lặp lại lời chào lần thứ hai.

Giang nhún vai, đôi chân mày cau lại và cổ nuốt nhanh những sợi mì chán ngắt. “Làm ơn đừng gọi con là GiGi.”

Mất nhiều giây sau đó, Du gần như chỉ biết mở to mắt trước phản ứng của Giang. Con bé kéo ghế và đứng dậy. Du giật mình nhận ra cuộc trò chuyện còn chưa thực sự bắt đầu. “GiGi – tên gọi ấy thật sự rất thân mật và dễ thương.”

Tiếng xả nước xối mạnh hơn xuống bồn rửa bát. Giọng Giang nghe càng cương quyết và lạnh nhạt. “Dễ thương thì hẳn là thế. Nhưng thân mật thì chỉ dành cho những mối quan hệ thân mật thôi.”

Nghĩa là con bé không hề coi Du là một thành viên trong gia đình, chứ đừng nói đến mối quan hệ mẹ - con. Du ngồi lặng lẽ bên bàn ăn, cảm giác không khí trong phòng bếp lạnh lẽo và vắng tanh đến khó tả.

Trước khi trở về phòng riêng, bé Giang cũng không quên để lại lời chào tới Du. “Cảm ơn dì Du, ngày đầu tiên làm dì ghê mà đã để cho con riêng của chồng bị đói, phải lọ mọ pha mì tôm thế này... , thật là đáng nhớ!”

Du bậm môi, cô không kịp phản ứng gì ngoài việc gắn chặt ánh mắt mình tới tấm lưng mảnh của bé Giang đang mờ dần và biến mất sau hành lang giữa phòng khách và thư viện.

=====

Chương 6, Quảng Ninh, tháng 8 năm 1996

Mẹ kế của Du tên Hạnh – bà là công nhân trong vùng khai thác mỏ than của thị trấn, đồng thời là nhân viên cấp dưới của bố Du. So với độ tuổi cần lập gia đình và tính đến chuyện con cái thì bà Hạnh đã bị coi là già ở cái tuổi ba mươi tư. Nhan sắc của bà ở mức trung, với mái tóc cuộn gọn gàng ra sau, cùng với nước da bánh mật. Bà ít khi cười và cũng kiệm lời như bố Du. Bởi thế, căn nhà lớn dù đã thêm nhân khẩu nhưng vẫn bình lặng và yên ắng như ngày chỉ có hai bố con Du.

Du nhớ mãi buổi ăn tối đầu tiên có sự góp mặt của cả ba người – bữa ăn được diễn ra sau một tuần kể từ ngày cưới bởi ông Hà và bà Hạnh phải làm việc riêng theo ca ngày – ca đêm.

Đó là một sự im lặng gần như là tuyệt đối.

Ông Hà phải có mặt ở ngoài vùng than cả ngày hôm đó, còn bà Hạnh thì được nghỉ ngơi theo chế độ một ngày phép trong tháng của công ty. Du cũng được nghỉ học thêm và cô chẳng thiết tha gì với những lời mời mọc đi chơi hè đầy chế giễu của đám bạn trong phố.

“Du đi chơi với tụi tao đi. Vì bố đã mang mẹ về cho Du, nên bọn tao sẽ không để mày một mình Du một nhóm nữa đâu.”

Du cúi bần. Mắt Du trừng trừng. Hai bàn tay Du vơ nhanh những quả bàng chín rụng trước cổng, và ném về phía đám trẻ. Sự tức tối trong Du càng tăng lên khi tiếng cười của chúng im bật, rồi đột nhiên bỏ chạy.

Du ngoảnh đầu lại, bà Hạnh đang ở ngay phía sau và nhìn cô mới ánh mắt ấm áp, “Con ổn cả chứ?”

Du trong mắt bà Hạnh đang thực sự không ổn ư? Những quả bàng chín bị siết chặt đến mức rỉ nước ra khỏi kẽ ngón tay Du. Du không thích sự quan tâm từ bà. Du càng bức bối với bản thân hơn vì đã để bà chứng kiến sự tổn thương của mình trong hoàn cảnh ấy. Vịn tay vào cánh cửa sắt, Du đứng nhanh dậy, “Chứng kiến cảnh này, hẳn là dì thấy vui lắm!”

Bà Hạnh tỏ ra bất ngờ, cũng có vẻ tổn thương, nhưng bà chỉ mỉm cười, “Mạnh mẽ lên, con gái!”

Như bị hòn đá lớn ném thẳng vào đầu, Du choáng váng. Không phải Du lạ lẫm với nụ cười hiền từ của bà Hạnh, bà hai từ ‘con gái’ nghe vừa gần gũi – vừa xa xôi. Du quay lưng bỏ đi, cố gắng phớt lờ cảm giác khó gọi thành tên đang nhen nhóm và sục sôi trong trái tim non trẻ của mình.

Ngồi trên bệ cửa sổ trong phòng riêng, Du không nghĩ được gì ngoài việc đánh lừa bản thân: Mụ ghẻ đang cố tình lấy lòng mình.

Ở phía dưới sân nhà, bà Hạnh vẫn cặm cùi ngồi bằm nhỏ đám lá cây thảo mộc để phơi khô, dung làm nước nấu sôi để nguội cho Du tắm.

Du bậm môi, chẳng phải cách đây hai hôm, cô đã gặt gồng, “Không cần đám lá khô này nữa. Không cần! Đã nói là không cần! ! !”

Những lúc ông Hà không có ở nhà, Du thường ăn cơm trước rồi về phòng riêng. Mỗi khi bà Hạnh có thắc mắc, Du chỉ gật đầu, hoặc nhìn chăm chăm, hoặc đáp trả trống không như đứa trẻ không được giáo dục. Nhưng chưa một lần bà Hạnh tỏ ra khó chịu, hoặc có những lời lẽ dọa dẫm sẽ mách lại mọi chuyện về cách cư xử hỗn láo của Du với ông Hà. Điều này lại càng làm Du khó chịu hơn.

Du luôn luôn nhắc nhở bản thân, đó chỉ là một cái bẫy giữa mối quan hệ mẹ ghẻ - con chồng mà thôi.

“Du ơi” , những tiếng gõ cửa rất khẽ và thưa thớt, “Mở cửa cho dì đi con.”

“Chuyện gì vậy ạ?” Du không nhận ra bản thân mình đã vừa tỏ ra ngoan ngoãn hơn khi trả lời câu hỏi này. Cô tiến về cánh cửa và nắm chặt lấy chốt khóa.

“Trời có lẽ sẽ mưa to lắm đấy!” Giọng bà Hạnh đều đều, “Những cơn mưa cuối cùng của mùa hạ. Con có muốn đi cùng dì ra ngoài để lượm cá rô không?”

Tiếng sấm lớn vừa lúc đó vang lên, nghe rền rền. “Tại sao phải đi chung cơ? Cháu không muốn!” Nhưng Du cũng không chắc là mình đang muốn ở nhà!

“Vậy à?” Giọng bà Hạnh nhỏ dần. “Nếu ở nhà, con phụ dì mang quần áo ở ngoài đây phơi vào nhé!”

Du không trả lời và muện màng nhận ra bản thân đang cố ghì tai vào vách gỗ để lắng nghe những bước chân di chuyển êm ru của bà Hạnh. Rồi vài phút sau, Du nghe tiếng khóa sắt lách cách dưới sân nhà.

Quảng mình lên chiếc giường, Du nhào người lên bệ cửa sổ. “Dì Hạnh! Dì chờ với! Chúng ta sẽ đi chung, nhé!”

Dưới nền trời âm u xám ngắt, nụ cười hiền từ của bà Hạnh trông buồn thương đến uế oải.

Ngâm mình trong bồn tắm với nước lá thơm, Du ngu ngớ nhớ về những nụ cười khanh khách của mình khi vừa nhảy cóc vừa cố chộp lấy con cá rô nhảy lặn lộn trên bờ đường gạch; hay những lần bàn tay nhỏ xinh của Du nắm ngoan ngoãn trong cái nắm tay siết chặt đầy yêu thương từ bàn tay thô ráp của bà Hạnh. Cứ vô tình quên đi, trái tim Du lại cảm thấy thật ấm áp. Nhưng một vài lần như choàng tỉnh trong cơn mơ màng ngủ quên giữa buổi hạ oi nồng, Du lại vội vàng thu bàn tay bé nhỏ của mình giấu nhem vào dưới lớp áo mỏng ở sau lưng.

Du lẩm bẫm, “Mình đang làm gì thế này?”

Vội vàng lau khô người, mặc bộ quần áo mà bà Hạnh đã chuẩn bị sẵn đặt ngay mép tủ, Du rón rén từng bước chân rất khẽ như một con mèo nhỏ xuống dưới phòng bếp.

Đứng trước đĩa cá rô rán thơm vàng, Du cau mày nhớ lại sự gần gũi mà bà Hạnh đã có được với cô trong chiều nay. Cùng lúc, Du nghe tiếng chổi che quét loạt xoạt ở trước sân nhà, hay tiếng cười trầm đục của người đàn ông sau một ngày lao động cực nhọc trở về mái ấm.

Chân Du bắt đầu run lên. Cô không quen thứ cảm xúc này. Đây không phải là hạnh phúc. Tất cả chỉ là ngộ nhận mà thôi.

“Meo... meo... meo” , Du lẩm bẫm trong lúc đi tìm còn mèo mướp, “Có cá đây... meo... meo... meo... Cá chín vàng thơm ngon đây! ! !”

Du hắt hơi liên tục trong lúc di chuyển từ phòng riêng xuống bàn ăn trong căn bếp. Ông Hà ngồi đọc báo, thi thoảng lại ngẩng đầu nhìn về phía bà Hạnh đang lúi cuội làm món ăn mới. Trên chiếc ghế kế bên ông, con mèo mướp với cái bụng căng tròn đang nằm dài ra ngủ. Du bậm môi. Một cảm giác tội lỗi vừa xâm chiếm lấy cảm xúc của cô. Dù vậy, Du vẫn không muốn quay trở lại cảm xúc ban chiều. Đó là ảo tưởng, là cái bẫy mà mẹ ghẻ muốn Du sa lầy.

“Con ốm đấy à, Du?”

Du giật mình ngoảnh đầu lại. Ông Hà nhìn cô chăm chăm với sự lo lắng lộ rõ trên khuôn mặt khắc khổ.

Du gật đầu thay vì phải nói điều gì đó. Cùng lúc, bà Hạnh ngoảnh đầu về phía hai bố con Du. Mối bà mấp máy định nói vài điều. Nhưng nhanh chóng, Du muốn chấm dứt mọi ‘cảm xúc ngớ ngẩn’ cứ luẩn quẩn trong đầu cô. “Hôm nay, trời mưa rào. Dì Hạnh bắt con ra ngoài lượm cá rô. Dù ốm, ừm, rất khó chịu, nhưng on mong là cả nhà chúng ta sẽ có bữa cơm tối vui vẻ.”

Choáng váng trước lời cáo buộc của Du, bà Hạnh không thể thốt lên lời ngoài việc biểu lộ cảm xúc không hài lòng đến tức giận qua đôi mắt.

Du tiếp tục hắt hơi, đến mức bản thân cô cũng cảm thấy thật khó chịu khi phải đóng kịch như thế.

Ông Hà cố lờ đi câu chuyện đang bỏ dở.

Bà Hạnh chôn chân ở vị trí gác bếp.

Đó là một sự im lặng đến ngột ngạt vào buổi tối muộn của ngày cuối hạ trong bữa cơm đầu tiên của gia đình Du.

=====

Chương 7, Sài Gòn, tháng 05 năm 2012

“Cảm ơn chị Du nhé!” , cô dâu cười vui vẻ, “Bữa nào thì chúng tôi có thể xem hình được nhỉ?”

“Không có gì đâu. Tôi nhất định sẽ cố gắng.” Du lướt ngón tay trên màn hình điện thoại với mục lục về thời gian. “Xem nào, ừm, có lẽ anh chị thông cảm giùm Du nhé! Đang vào mùa chụp hình cưới nên khá bận. Trong vòng một tháng nữa, được chứ ạ? Bên chỗ Du sẽ điện thoại báo trước ngày tới xem hình cho anh chị.”

Cô dâu nháy mắt, “Nhưng nhớ là phải đẹp.”

“Tất nhiên rồi ạ!” Du cười tươi trong lúc đóng máy và thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về sau buổi chụp hình ngoài trời.

Thanh quệt mồ hôi. “Hôm nay, mọi người cũng vất vả cả rồi. Hay chúng ta cùng đi ăn tối chung rồi về.”

“Không! Không!” Du xua tay, “Chị cáo bận hôm nay nhé! Anh xã nhà chị đã hoàn thành xong chuyển công tác vào chiều nay rồi!”

“Ô! Có người bỏ bê bạn bè kia.” Thanh cười giòn. “VẬY, chẳng còn ai dám bắt cóc chị Du nữa đâu.”

Du nhoẻn miệng cười chào mọi người rồi lên xe máy về trước. Cô muốn tự tay vào bếp để chuẩn bị những món ăn ngon cho anh thay vì lời đề nghị sẽ cùng nhau ra nhà hàng như ngày hai người còn hẹn hò và chưa một lần mơ về mái ấm chung.

Kể từ sau ngày cưới, Viễn đã vội vàng đi công tác cùng đoàn của công ty sang Thái Lan gần hai tuần. Du cũng nhận nhiều buổi chụp hình cưới ở các tỉnh vùng ven biển kéo dài từ hai đến ba ngày như dưới Vũng Tàu, Phan Thiết, hay lên Đà Lạt. Bữa cơm chung của họ chỉ là những lần điện thoại chúc nhau ngon miệng và kể lể cho nhau nghe những món ăn đang được bày sẵn ở trước mặt. Thậm chí, họ còn chưa có được một ngày trong tuần

trắng mặt đúng nghĩa nữa. Dù thoáng buồn, nhưng Du rất giỏi trong việc tự an ủi bản thân, rằng Viễn chăm chỉ làm việc là vì cô, vì GiGi, vì gia đình.

Bầu trời bắt đầu nhá nhem tối. Màn mây đỏ ối của buổi chiều hoàng hôn dần tan loãng và mất hẳn ở phía tây thành phố để nhường chỗ cho mây đen.

Bên kia phía cổng trường, Du nóng ruột nhưng vẫn kiên nhẫn đứng chờ bé Giang dưới hàng phượng nở rộ hoa nhuộm thành một thảm đỏ kéo dài trên phố. Du tự nhủ, có lẽ bé Giang phải tăng giờ học thêm vì kì thi cuối học kì chỉ còn ít hôm nữa. Nhưng khi kim đồng hồ điểm hai mươi giờ, cùng lúc, cổng trường được khóa lại sau khoảng sân vắng bóng người và những dãy nhà tối om chìm len lỏi trong những rặng cây lớn, Du nhận ra mình đúng là một con – lừa – thiếu – may – mắn.

Vội vã, Du lên xe trở về nhà. Du chắc chắn, chuyến bay của Viễn đã có thông báo trễ khoảng hai giờ so với dự kiến nên cô sẽ đủ thời gian để vào bếp chuẩn bị vài món ăn đơn giản. Và Du cũng không chắc, mình có nên nổi giận với bé Giang hay không?

Thức ăn nhẹ, vỏ bánh kẹo bày la liệt trên bàn và ghế sofa. Giang thoải mái trong bộ áo quần ở nhà và nhìn chăm chăm tới màn hình tivi được gắn trên tường.

Du không nghĩ mình sẽ đủ kiên nhẫn hơn nữa khi cô đã đứng ở trước cửa phòng khách gần năm phút, uể oải nhìn bộ dạng trông đến vô tội của Giang, nhưng có một điều chắc chắn con bé cũng sẽ chẳng buồn quan tâm đến sự tồn tại của Du dù cho cô có đứng đến cả tiếng đồng hồ sau đó.

Du cố tình để đôi giày vào kệ gỗ ở sau cánh cửa thật mạnh. Nhưng đáp trả cô chỉ là tiếng thờ dài và cái trở mình uể oải trên ghế sofa từ Giang, tiếp đó là âm thanh từ tivi được mở với âm lượng lớn, lớn, và lớn hơn nữa.

Du choáng váng.

Đây không phải ngày đầu tiên họ ở nhà cùng nhau, nhưng đúng là lần đầu tiên cùng chạm trán vào thời gian sớm sửa thế này – dù đã gần hai mươi giờ

ba mươi phút.

Lấy điều khiển từ tay Giang, Du cố tiết chế cảm xúc của mình và chắc rằng bản thân đã không hề lớn tiếng, “Dì đã đợi con gần ba giờ đồng hồ ở cổng trường. GiGi?”

“Vâng” , Giang trả lời một cách lười biếng, “Dì về sớm nhỉ?”

Du nhắc lại, “GiGi à?” Và Du muốn khóc.

“Con không phải là GiGi để dì có thể tùy tiện gọi như thế!” Vẫn bằng giọng điệu thờ ơ, Giang đáp trả. Cô nhào người về phía Du chỉ để dành lại chiếc điều khiển tivi, “Và dì đã đợi gần ba giờ đồng hồ thì sao? Đấy đâu phải lỗi của con?”

“Sao cơ?” Cơn nóng giận như muốn bốc hỏa lên đầu mà Du vẫn phải kiềm chế. “Con điện thoại và muốn đi đến đón con sau giờ tan học còn gì? GiGi?”

“Đúng vậy. Nhưng làm ơn, dì đừng có mở miệng ra là GiGi, GiGi à nữa!” Quăng chiếc điều khiển lên bàn, Giang vịn tay vào thành ghế để đứng dậy. Đối diện với Du, nét mặt Giang hồn nhiên như thể việc sai giờ giấc vào các cuộc hẹn đối với cô cũng chẳng có nghĩa lý gì. “Con muốn đi đến đón con sau giờ tan học, phải không? Nhưng lỗi là ở cô giáo bộ môn Toán, cô có việc bận đột xuất nên nghỉ dạy và con phải được về sớm từ lúc ba giờ chiều.”

Dứt lời, Giang ngoảnh mặt đi. Với cái điệu bộ uể oải đến thờ ơ, Giang lê dép loẹt quẹt xuống nền nhà.

Dứt khoát, Du với tay tóm lấy cánh tay Giang. “Vậy ít nhất, con cũng phải điện thoại báo dì một tiếng chứ?”

Giang ngoảnh đầu lại. Ánh mắt cô di chuyển đến nơi đụng chạm đầu tiên của hai người. Lạnh. Lạnh. Và từ từ nhìn lên khuôn mặt đỏ ửng của Du.

“Nhưng lần này cũng không phải lỗi của con luôn.” Giang tỏ ra áy náy.

“Cái di động chết tiệt ấy thật biết hết pin vào đúng thời điểm.”

Sững sờ đến bất động, Du chỉ muốn khóc. Nhưng không thể được, con bé đang cố tình ‘chơi’ Du mà.

“Và giờ thì buông tay ra khỏi người con”, giọng Giang sát lại, “Thưa dì, đừng cố ý để lại gần con như thế nữa. Đây là lần đầu tiên, và cũng là lần cuối cùng.”

Du buông tay. Giang nhún vai và bỏ đi ngay sau đó.

Du thở dài nhìn ‘bãi rác giữa phòng khách’ mà Giang cố tình bày ra. Vừa lúc, tiếng chuông đồng hồ điểm hai mươi một giờ khiến cô quên hết sự bức bối ban nãy. Du còn nhiều việc phải làm: nấu ăn, lau nhà, thu gom quần áo... , và cả việc ‘trả đòn’ tính hờn xược của GiGi nữa.

Du đi thẳng về phòng bếp. Và lại là mùi mì tôm bay luẩn quẩn trong không khí.

“Con đừng ăn mì tôm nữa. Ba Viễn gần về đến nhà rồi. Chúng ta sẽ cùng nhau ăn tối nhé!” Du vừa nói vừa lấy gạo trong thùng nhựa. Cô làm việc nhanh thoăn thoắt.

Và không có câu trả lời nào đáp trả Du ngoài tiếng húp nước mì tôm sì sụp từ Giang. “Ôi! No bụng quá! Đúng là ăn một mình nó sướng nó thoải mái gì đâu. No quá đi mất thôi!”

Du nhún vai. Du còn khối việc phải làm thay vì ‘chơi chữ’ cùng con bé cứng đầu cứng cổ này. Nghĩ là làm, Du học cách phớt lờ Giang như cái cách con bé thờ ơ không coi lời nói của cô có chút trọng lượng nào.

Nhưng bầu không gian im ắng đến căng thẳng lại không kéo dài quá năm phút. Giang chủ động lại gần kệ bếp, ngó nghiêng túi thực phẩm Du đã mua. Đắn đo ít giây, Giang chủ động đề nghị, “Dì Du? Dì đừng giận con chuyện lúc chiều nữa nha. Con sẽ phụ dì làm bếp, được không?” Lấy mớ rau từ trong túi, Giang đẩy về phía Du. “Dì nhặt rau nhé!” Kéo túi cá đưa lên trước mặt, Giang chun mũi đẩy ra xa một chút, rồi mắt cô bé lại sáng

lên. “Ba Viễn rất thích ăn món cá chiên chấm với nước mắm và xoài xanh, mà con thì lại là vua đầu bếp của món này.”

Hồi ức năm xưa như tảng đá vừa giáng xuống đầu Du. Một cách ngớ ngẩn, cô đặt câu hỏi cho chính mình, “Nhà mình có nuôi mèo không nhỉ? Hay xung quanh đây, có nhà hàng xóm nào có mèo không?”

Giang cười hớn hở trong lúc rửa sạch con cá trong chậu nhựa đã được xối đầy nước. “Dì Du vừa nói gì cơ ạ?”

“Không có gì đâu.” Du lúng túng. “Mình làm món cá nấu canh chua, không được sao, GiGi?”

Lần nữa, cô bé hoàn toàn không có phản ứng khó chịu khi Du gọi cái tên thân mật – GiGi. Giang chỉ cười, “Nhưng ba Viễn thích cá chiên, và đây có lẽ là việc duy nhất con có thể phụ dì.”

Du không tìm thấy sự ác ý trong lời nói hay biểu cảm ‘lừa phỉnh’ trên khuôn mặt Giang. Du mỉm cười dù trong lòng có đôi chút bất an đến khó tả khi hồi ức cứ thẳng lăng lùa về.

Qua ánh mắt nhìn chăm chăm về chiếc tivi gắn trên tường trong phòng bếp, cùng bộ dáng thờ ơ, không muốn nhận sự quan tâm hay để người khác tỏ ra quá thân thiện, Viễn hiểu con gái anh vẫn chưa chấp nhận việc cô đã có một người mẹ mới.

Đáp lại nụ cười gượng của Du, anh chỉ biết nhún vai khi nhìn về bé Giang. Để phá tan bầu không khí im lặng, Viễn cười giòn, “Chào con gái! GiGi!”

Bé Giang uể oải đáp, “Vâng! Chào ba! Nhưng ba à, đây là lời chào thứ tư từ lúc ba về nhà rồi đấy!”

“Ô! Thế à?” Anh chỉ biết cười trừ. Anh đã đăng trí đến mức đấy rồi ư? Hay anh không biết bắt đầu câu chuyện cùng cô con gái của mình thế nào?

Biết là ích kỉ, nhưng Viễn vẫn không tránh được cảm giác buồn mà anh đã cố nghĩ đến những tình huống có thể xảy ra trong buổi tối hôm nay khi chuyến bay vẫn còn đang lơ lửng trên màn trời. Và giờ anh cần vui vẻ, cười

nhều hơn nữa với đứa con gái mạnh mẽ nhưng cũng vô cùng mềm mại này, “Con đã làm bài thi rất tốt, đúng không? Kì thi cuối cùng đó?”

“Con nghĩ là, bài thi của con đã đủ điểm để lên lớp chín” , bé Giang cười uể oải, “Con hứa là mình vẫn sẽ lên lớp. Thật mà!”

Du không biết là mình nên cười hay khóc trước thái độ của Giang. Cô vẫn luôn nghĩ, con bé chỉ tỏ ra xa cách với một mình cô thôi, nhưng thật không ngờ sau cả tuần dài đằng đẳng người ba đi công tác về, tất cả những gì đang diễn ra chỉ là những câu đáp – vắn ngượng ngập.

“Chúng ta ăn tối thôi!” Du tham gia cuộc trò chuyện mà cô đã nghĩ, nếu mình không lên tiếng, có lẽ sự tồn tại của Du chỉ là không khí và không khí trong gia đình này.

Ngay lập tức, Giang nhảy khỏi ghế, “Để con phụ dì dọn đồ ăn nhé!”

Và con bé lại cười với cô.

Một nụ cười tươi.

Đây còn là lần đầu tiên nữa.

Du choáng váng. Cả cơ thể cô ì ạch di chuyển về ghế ngồi theo sự lôi kéo của GiGi. “Ba đi công tác cả tuần. Dì cũng đi làm về rồi còn vô bếp nấu ăn. Hẳn là hai người đã rất vất vả rồi. Giờ sẽ đến lượt con ạ. Ba mẹ không cần đụng tay vô đâu ạ.

Giang nhảy chân sáo về phía quầy bếp.

Du ngơ ngàng nhìn theo bóng dáng bé Giang. Đây là màn kịch đang diễn ra hay chỉ là ảo giác do Du tưởng tượng sau một ngày chụp hình cưới ngoài trời vô cùng vất vả.

Nhưng Viễn thì không, anh cười với theo con bé. “GiGi của ba lớn thật rồi! Lớn thật rồi!”

Chần chừ nhìn con cá lớn đen nhẻm trong chiếc chảo hay nồi canh trông vô cùng ngon mắt, Giang dẫn đo trong nhiều giây sau đó rồi cũng quyết định

thực hiện theo ý định ban đầu. Giang nghĩ, ‘Xin lỗi nhé, dì Du. Dù sao thì, sự thật giữa mối quan hệ của chúng ta vẫn là mẹ ghẻ - con chồng mà thôi!’

Đồ ăn đã được bé Giang bày ra trên bàn, cả Viễn và Du không thôi nhìn chăm chăm vào đĩa cá đen nhem.

“Món cá này là sao nhỉ?” Du lăm bắm thắc mắc.

Nhưng bé Giang vội vã cho cô câu trả lời hết như một lời cáo buộc có chủ đích. “Ôi Chúa! Món cá này có tên là gì vậy dì Du? Có phải dì đã chiên hay sốt cá với nước tương đen không ạ?”

Du nóng mặt. Chuyện khủng khiếp gì đó sắp xảy ra. Con bé đã cố tình làm hỏng món cá để rồi ngay cả nó cũng chối đây đẩy cho người khác.

Giang liếm môi và bắt đầu nhắc đôi đũa của mình lên. Con bé nhìn Viễn, “Con nói với dì Du, cá là món khoái khẩu của ba đấy. Chẳng phải, dì Du đã rất tâm lý ư?”

Viễn cười với đứa con gái. Đột nhiên, anh nghĩ mối quan hệ mẹ ghẻ - con chồng đã không như anh tưởng tượng, hay ít nhất tới thời điểm này và trong hoàn cảnh gia đình anh thì nó trở lên tốt đẹp hơn. “Cảm ơn con gái”, anh nói và quay sang phía Du, “Cảm ơn em nữa. Cảm ơn vì một bữa ăn ngon. Anh sẽ ăn thật nhiều. Và hai mẹ con cũng thế nhé!”

Trong khoảnh khắc, cả Du và Giang đều giương mắt nhìn nhau. ‘Hai mẹ con’ cơ đấy.

Giang cắn môi như thể kìm bản thân nở nụ cười mỉa mai.

Còn Du không chắc là mình vẫn đang thờ.

Cô cười gượng thay cho câu trả lời với anh. Nhưng khi nhìn sang bé Giang, ánh mắt tinh ranh của con bé lại khiến cô cảm thấy khiếp đảm.

Giang nhanh nhẩu dùng đôi đũa của mình chặn lấy đôi đũa của Viễn khi anh vừa đặt tới đĩa cá. Anh nhìn con bé với hai dấu hỏi lớn trong tròng mắt. Nhưng con bé lại cười với anh – những nụ cười tươi, rạng rỡ mà kể từ ngày

mẹ Giang qua đời, nụ cười ấy, ánh mắt sáng ngời ấy đã bị phế bỏ. “Để con giúp ba. Con muốn lựa miếng cá ngon nhất dành cho ba. Chứ mọi lần, ba toàn gắp cho con những miếng cá ngon và ít xương không à!”

Không từ ngữ nào có thể biểu đạt được niềm vui trong anh. Nhưng Du thì không, có đã nghĩ đến một chiếc hồ sâu đang đợi mình chỉ trong vài giây đồng hồ tới. Và ánh mắt cô nhìn chăm chăm từng cử động của Giang.

“GiGi?”

Giang ngẩng đầu lên, và cười với cô. “Dì Du vừa gọi con đấy ạ?”

Mặt Du tái đi. Cô không quen đứa trẻ ở trước mặt. Tất cả những gì Du biết chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên ở khuôn mặt mà thôi. “Không. Dì không gọi con.” Nhưng miệng Du vẫn mấp máy, ‘GiGi? GiGi?’

Miếng cá lớn nằm gọn trên bát cơm của Viễn. Bé Giang tiếp tục ‘ban phát’ những nụ cười ngọt ngào như kẹo dành cho anh. “Con chúc ba ngon miệng. Và cả dì Du cũng thế!”

Anh gật đầu với con bé. Anh nghĩ đến những tháng ngày hạnh phúc sắp tới. Và anh đã không còn là người đàn ông trong hoàn cảnh ‘gà trống nuôi con’ nữa theo đúng nghĩa đen thật rồi.

Nhưng những thước phim trong tương lai ấy đột nhiên bị gián đoạn. Anh ho và sặc toàn bộ thức ăn trong miệng ra ngoài. Tất cả những gì Du kịp nhìn thấy chỉ là miếng cá sống và còn sót máu ở xung quanh.

Ở đâu đó, có lẽ là gần đây, một cái giáng thật đau không định vị lửng lơ trong không khí tấp vào cơ thể Du. Đau nhói.

“Từ từ thôi ba!” Du nghe loáng thoáng tiếng nói của bé Giang dù con bé đang ở ngay kế bên. “Có canh rau đây ạ.”

Và trong một giây, cả bát canh rơi vỡ loảng xoảng xuống sàn nhà. Anh ho và sặc toàn bộ số canh vừa húp.

Chuyện gì đó đang diễn ra? Du vơ lấy bát canh của mình đang ở ngay bên trái bát cơm và đưa lên miệng. Giờ đến lượt cô ho sặc lên bởi vị mặn chát

mà Du chắc rằng lọ muối trong bếp đã được ‘ai đó’ dùng đến hạt nhỏ li ti cuối cùng.

Và những giọt long lanh nước nhanh chóng xuất hiện đầy trong vành mi mắt. Du trực trào sắp khóc.

Và hình như là ở đây, chính tại trong căn phòng bếp nhỏ này, một cái giáng thật đau nữa lại vừa chọn Du làm điểm hạ cánh an toàn. Buốt nhói.

Du không nhìn thấy gì nữa ngoài khuôn mặt lạnh nhạt, ánh mắt chủ ý hay nụ cười mĩa mai của bé Giang. Lần tấn công thứ hai trong ngày từ con bé, Du bị thương chí mạng bởi những mũi tên tưởng chừng như yêu mềm như lại dứt khoát, rất nhanh, và chuẩn đích. Du muốn khóc, “GiGi?”

Lấy hai ly nước lọc cho cả Viễn và Du, Giang tỏ ra áy náy. Nhưng cái tính ngang ngạnh và háo thắng ở tuổi dậy thì chỉ khiến con bé khắp khởi trong lòng hơn mà cố kìm nén để không biểu lộ niềm hân hoan ra mặt. Con bé vui vì đã hạ gục được người mà nó cho là ‘mụ ghẻ’, vì đã phá nát bữa cơm quay quần bên nhau gọi là ‘gia đình sum họp’, vì đã phần nào lật đổ được hình tượng ‘người phụ nữ trong mái ấm đảm việc nước, giỏi việc nhà’ mà Du đang gắng sức gây dựng.

“Con xin phép về phòng trước. Bữa tối thật sự là rất chán!” Giang hơi cúi đầu rồi quay lưng đi.

Viễn nói nhanh, “Nhưng con còn chưa ăn tối. Đói bụng như thế thì làm sao ôn thi được?”

Du không muốn nói giúp chồng cô câu nào để cùng níu kéo bé Giang ở lại. Trong tâm trí cô chỉ là những câu hỏi lòng vòng, “Anh có đang nghĩ chuyện này không phải là do cô? Anh có hối hận vì đã cầu hôn khi nghĩ sô sẽ là một người vợ tốt, một người mẹ hiền?”

Bé Giang dừng bước ở nơi giao nhau giữa thư viện và nhà bếp, “Con đã quen với việc: mì tôm trở thành món ăn chính của bữa tối vào các ngày trong tuần rồi ạ.” Ngoảnh đầu lại, Giang nhìn chăm chăm về phía Du như

thể người đi săn đang săn soi con mồi của mình vừa bị trúng mũi tên ở vị trí nào và có bị thương nặng lắm không. “Không tin, ba cứ hỏi dì Du xem. Con ăn mì trứng cả tuần để lấp đầy bụng đấy!”

Du có oan ức không?

Có lẽ là không!

Ngày đầu tiên làm vợ, cô làm tăng ca vì bé Giang báo bận học thêm nên về trễ và sẽ ăn tối ở căn tin trong trường.

Ngày thứ hai, ba, bốn, cô có buổi chụp hình cưới ở tỉnh Bình Thuận và Đà Lạt. Mỗi buổi tối của ngày hôm ấy, Du đều điện thoại về nhà nhưng bé Giang chỉ cần nghe thấy giọng cô là cúp máy. Du đành nhắn tin dặn dò, con bé cũng chẳng buồn hồi âm.

Ngày thứ năm trở về thành phố, Du chuẩn bị bữa cơm tối và chờ Giang đi học về. Nhưng tất cả những gì Du nhận được chỉ là sự khó chịu ra mặt từ con bé, “Chúng ta cùng ăn cơm tối ư? Ôi không đâu! Theo như những gì con được biết, bữa cơm tối chỉ dành cho những người trong gia đình thôi!”

Ngày thứ 6, bảy, Du chôn chân mình theo công việc dưới tỉnh Vũng Tàu cùng hai cặp cô dâu chú rể. Du đã suy nghĩ rất nhiều về lời ám chỉ của con bé. Du tự hỏi và cũng phải là người tự trả lời, “Gia đình là gì? Những người cùng chung một mái nhà cũng đâu được coi là gia đình, đúng không?”

Bước sang tuần thứ hai, mối quan hệ của Du và bé Giang còn tồi tệ hơn thế. Con bé tránh mặt Du, Du càng tìm cách để xuất hiện, chạm trán nhau và chủ động mở đầu câu chuyện. Nhưng những gì Du thu hoạch được chỉ là, con bé càng tỏ ra hỗn xược, rời khỏi nhà sớm, và trở về khi đã tối khuya.

Sau gần hai tuần, ở một cương vị mới với một vai trò mới – người mẹ, không lẽ, Du đã bắt đầu nếm được mùi vị của ‘món ăn thất bại’ ư?

Và vào giây phút này, sau những căng thẳng và áp lực bởi công việc từ chuyển công tác mang lại, hân Viễn đang buồn lắm? Anh có trách cứ và

buộc tội Du về việc cô đã không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ?

Ánh mắt Du hoang mang. Cô lẩn tránh ánh nhìn của anh. Cô có nên giải thích mọi chuyện để anh hiểu?

Nhưng không cần Du chủ động, Viễn đưa tay kéo người cô về phía anh. Giọng anh trầm ấm, “Du ơi! Anh thương Du! Hẳn là Du đã áp lực và mệt mỏi lắm!”

Kìm tiếng nấc nơi cổ họng, Du gạt nước mắt và gục đầu vào khoảng ngực ấm nóng nơi anh. Cô đâu còn mong mọi điều gì hơn những điều anh vừa nói. “Chỉ cần anh thương Du và hiểu Du là được rồi. Du sẽ cố gắng để mọi chuyện không xảy ra như bữa cơm gia đình đầu tiên này nữa.”

=====

Chương 8, Quảng Ninh, tháng 12 năm 1996

Du căn đầu chiếc bút viết chán rồi lại quay sang lật tới lật lui quyển sách tập làm văn mẫu. Đề tài ‘viết về người mẹ’ quả là xa lạ với Du. Trong kí ức non trẻ, Du chẳng nhớ gì về người phụ nữ đã mang nặng đẻ đau ra mình. Còn thực tại, người phụ nữ mà cả xã hội nghĩ rằng bà ấy là mẹ Du thì với khoảng cách xa vời vợi suốt gần nửa năm qua đã tạo thói quen cho Du để cô ứng xử không khác gì người lạ dù có chạm mặt nhau, có sống chung ở cùng một mái nhà, có cùng một bầu không khí để hít thở. Du cũng chẳng bận lòng.

Đắn đo hồi lâu, Du quyết định dùng quyển tập làm văn mẫu làm bệ đỡ cho mình. Ở mỗi quyển sách khác nhau, cô chép mỗi bài văn một đoạn. Sau hơn một tiếng đồng hồ ‘xào nấu văn chương’, hình ảnh người mẹ qua ngòi bút miêu tả của Du ‘đẹp để đến bất thường’.

“Công việc của mẹ tôi là làm văn thư ở văn phòng, nhưng mẹ có đôi bàn tay thô sạm vì rám nắng, vì phải làm việc nặng...”

Khuôn mặt mẹ khắc khổ vì công việc nặng nhọc làm theo ca ngày lẫn ca đêm, nhưng nụ cười của mẹ vẫn luôn thường trực trên môi...

Mẹ còn mặc quần áo đồng phục với chiếc mũ bảo hiểm do công ty cung cấp mỗi khi đi làm. Mẹ cũng thường trang điểm như tô son, kẻ chân mày... , và mái tóc dài thả suôn xuống ngang vai...”

Trời đông lạnh giá cùng cơn mưa phùn bay lất phất vào tháng mười hai càng khiến Du cảm thấy cô đơn, và vẫn luôn ích kỉ để co mình biến bản thân trở thành kẻ cô độc.

Trước khi đến trường, Du nhìn chăm chăm bà Hạnh trong lúc bà là quần áo cho khổ để ông Hà chuẩn bị đi làm.

Trong một khắc, hình ảnh chân thực, đầy mẫu mực của bà Hạnh trong căn nhà này khiến Du giật mình. Đêm qua, Du đã viết về người mẹ như thế nào nhỉ?

Ôi! Du chẳng nhớ!

Bởi những những câu chữ trong tờ giấy cần nộp cho giáo viên vào ngày hôm nay chỉ là sự sao chép về hình ảnh của nhiều bà mẹ khác nhau trong nhiều quyển tập làm văn mẫu.

Du co chân và chạy thật nhanh ra khỏi căn nhà.

Du làm sao thế này? Cuộc chiến mẹ ghẻ - con chồng mà cô đã nghĩ mới chỉ bắt đầu, và đang có nguy cơ bị xóa bỏ chỉ để chấp nhận thực tại ư? Ôi! Hình tượng Du mạnh mẽ và cứng cỏi, Du lạnh lùng và thờ ơ đã được quyết tâm gây dựng vào cái đêm cuối cùng người đàn bà ấy bước vào căn nhà này, đã thực sự vỡ tan ư?

Du chạy nhanh hơn nữa trên con đường ướt nhẹp nước. Khóe môi Du vẫn cong lên, mấp máy liên hồi, “Mẹ ghẻ!”

Mẹ ghẻ! Mẹ ghẻ!

Nhìn cậu bạn kế bên, Du lúng túng với tờ giấy được viết kín hai mặt. “Mẹ cậu có nhiều điều để viết thế cơ à?”

“Không đâu’, cậu bạn trả lời, “Mẹ tớ làm giáo viên, Du biết mà. Mẹ đi dạy ban ngày, tối về lại soạn giáo án. Tớ đã miêu tả về mẹ chỉ với hai dòng như thế đấy!”

Chân mày Du nhướn lên ngỏ ý cô không hiểu và chẳng tìm được mối liên quan nào giữa câu trả lời với tờ giấy kiểm tra kín mít chữ sắp được nộp. Du ôm sát bài kiểm tra của mình trước ngực, như thể sợ cậu bạn nghịch ngợm này sẽ chớp nhanh lấy và đọc oang oang trước lớp để làm trò cười cho đám trẻ trước khi giáo viên kịp đến.

“Là mẹ tớ dạy tớ đấy. Mẹ tớ bảo cần phải viết nhiều thêm, như: mẹ làm công việc nhà, mẹ chăm sóc ông bà nội già yếu”, cậu bạn gãi đầu, “À, còn cả mẹ hay mặc áo dài khi đi dạy, khuôn mặt mẹ thế nào... Ôi! Nhiều lắm. Thế còn mẹ Du thì sao?”

Ánh mắt cậu bạn găm chặt lấy bài kiểm tra của Du đang ôm trước ngực. Vội vàng, Du giấu nhanh nó ra sau lưng. Nhưng trò đùa dường như không muốn dừng lại, một cậu bạn khác ở bàn dưới nhanh chóng nhào người lên và chớp lấy. Sau một tích tắc đồng hồ, bài kiểm tra của Du chỉ còn là hai mảnh giấy bị chia đôi nham nhở.

“Xin lỗi! Xin lỗi, Du ời!” Cậu bạn bàn dưới rồi rít kêu lên. “Tớ xin lỗi, Du? Tớ không cố ý đâu!”

“Ồn ào quá đấy!” Một cô bạn gắt gỏng ngay lập tức, “Sao cậu phải xin lỗi rồi rít lên. Về thực tế mà nói, Du cũng làm gì có mẹ để mà miêu tả chứ! Như thế chẳng phải là bài văn kín mít hai mặt giấy kia chỉ toàn là lời lẽ giả dối thôi ư?”

Bầu không khí nhộn nhạo trong lớp học đột nhiên im phăng phắc. Cô bạn hùng hồn tuyên bố ban này giờ chỉ biết ngượng ngịu hỏi lại, “Tớ đã nói gì sai với sự thật ư?”

“Không! Cậu nói rất đúng đấy!” Tiếng một cậu trai lạ hoắc lạ hươ đột nhiên xuất hiện. “Nếu không có mẹ mà có thể viết được kín hai mặt giấy thì rõ ràng cô bạn đây là người không trung thực rồi!”

Cả lớp ngoái nhìn về hướng cửa chính của lớp học. “Học sinh mới à? Đẹp trai quá!”

Rồi như thể học sinh mới là dầu đốt, còn không khí náo nhiệt trong lớp là môi lửa – họ bén lấy nhau – bỏ mặc lại Du và cậu bạn ngồi hàng ghế sau với hai mảnh giấy trên tay cùng tâm trí đang rối lên như tơ vò vì chưa đầy năm phút nữa giáo viên bộ môn sẽ đứng lớp.

“Để tớ chép lại giùm Du”, cậu bạn đề nghị và giành lấy nửa mảnh giấy trong tay Du.

Du giành lại mảnh giấy còn lại trên tay cậu, “Không cần đâu!”

“Nhưng giáo viên sắp vào lớp rồi. Chúng ta không còn thời gian đâu!”

Du gắt lên, “Tớ đã nói là không cần. Cậu có bị điếc không hả?”

Và giờ thì đến lượt cậu bạn cũng trở lên to tiếng, “Cậu hỗn láo thật đấy, Du à. Cậu dám chửi tớ là đứa bị điếc cơ đấy. Cậu muốn chết dưới tay tớ không hả?”

“Muốn! Tớ đang muốn chết đấy!” Du gào lên. Hai bàn tay Du đập mạnh xuống bàn. Bộp! Bộp! “Cậu có dám giết tớ không mà dám lên hòng chứ? Cậu dám không hả? Tớ đang rất muốn chết đó!”

Đám nữ sinh đang vây quanh bắt chuyện với ‘trai đẹp’ cũng phải lặng thinh và ngoảnh đầu nhìn về phía Du. Người khinh khỉnh, kẻ cười cợt, người sửng sốt, kẻ run lên.

Cậu bạn tròn mắt nhìn Du. Cậu chắc là giọng nói của mình không quá lớn, “Du ời?”

“Sao hả?” Du vẫn gào toáng lên. Hai gò má cô ửng đỏ vì tức giận. “Cậu muốn giết tớ chứ gì? Tớ thách cậu đấy!”

“Không! Không!” Cậu bạn vội xua hai tay loạn xạ trong không khí. “Nói nhỏ thôi! Xung quanh, họ đang nhìn cả đấy. Họ sẽ tưởng tớ bắt nạt Du.”

“Đúng là một con nhỏ hỗn xược.”

Tiếng nói lạ từ đâu đó. Và Du có quen không? Du ngẩng đầu kiểm tìm kẻ đang lên án mình.

“Bạn tên Du à?”

Lại là học sinh mới đang lên tiếng.

“Phải! Thì sao nào!” Giọng Du khinh khỉnh.

“Ôi chào!” Giọng cậu học sinh mới dài hơi, “Tên gì mà xấu thế!”

Du muốn ném cặp sách của mình vào đầu kẻ dám đang hạ thấp cô, ngay lập tức.

“Đã xấu người lại còn hỗn xược. Đúng là một đứa con gái không có mẹ dạy dỗ!”

Và giờ là lúc Du muốn thực hiện ý định của mình. Cả chiếc cặp sách lớn của Du bay thẳng lên không khí, và hạ cánh an toàn xuống mái tóc dài màu nâu dẻ của kẻ trai không biết bản thân là ai mà dám há miệng để chào đón đàn kiến lửa kéo vào.

Ánh mắt Du kiên định trước sự hoảng hốt được thốt lên từ hàng chục cái miệng của học sinh trong lớp học.

Cậu học sinh mới trừng mắt, “Cậu dám... sao?”

“Tất nhiên!” Du trả lời tỉnh bơ, “Cậu nghĩ trai đẹp thì có tội cũng thành vô tội à. Xin lỗi nhé. Cậu chỉ giỏi lừa phỉnh cái đám bọn con gái đã vây quanh cậu thôi.”

Tức giận nhưng học sinh mới vẫn phải nở một nụ cười. Khóe môi cậu cong lên, “Hóa ra là lúc tôi xuất hiện trong lớp học đến giờ, Du vẫn dõi theo tôi đấy ư?”

“Sao cơ?” Du hỏi ngược lại. Nhưng rõ ràng là Du có để ý đến cậu ta. Thật xấu hổ. Nhưng Du vẫn gằn giọng, “Đừng tưởng tượng đến điều đó. Thật lỗi bịch.”

Đám nữ sinh ồn ào trở lại, nhưng chúng không thể bắt nạt được Du nữa khi giáo viên đã ở ngay ngưỡng cửa lớp. Toàn bộ học sinh nhốn nháo vào chỗ ngồi. Lớp học lặng thinh chỉ sau mười năm giây.

Giáo viên nhìn chăm chăm học sinh mới, Du, cùng sổ sách vở và bút viết nằm rải rác giữa lối đi. “Chuyện gì đã xảy ra?” Giáo viên lên tiếng.

Du cảm thấy ánh mắt ai đó đang chiếu vào mình. Là giáo viên? Hay đám nữ sinh chẳng?

Du cho rằng mình hoàn toàn vô tội, không có gì phải khép nép như kẻ gây họa. Vì thế, Du ngẩng cao đầu và kiểm tìm... ai đó?

Lại là học sinh mới. Cậu ta cao ráo trong chiếc quần tây đen, đóng thùng chiếc áo sơ mi trắng, với lớp áo gió không kéo khóa khoác bên ngoài. Vắt chéo từ vai xuống bụng là dây đeo của chiếc cặp sách nhỏ màu chấm bi nâu. Nhưng Du từ chối ánh mắt cậu ta. Hình như chúng sáng, và có... lửa.

“Cả lớp không nghe cô hỏi à?” Giáo viên nhắc lại, “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Em xin lỗi, thưa cô!” Vẫn là học sinh mới, “Có chút hiểu lầm và em đã làm đổ cặp sách của bạn Du.”

Du cắn môi dưới. Chuyện quái gì đang xảy ra thế này. Rõ ràng, Du muốn cậu ta nhận lỗi về mình. Nhưng khi cậu ta làm thế, Du lại cảm thấy áy náy và gò má cứ nóng bừng lên.

“Du?” Tiếng của giáo viên đang gọi cô ư? “Em có thể nói rõ sự việc hơn không?”

Du có thể nói gì đây? Cô phải nói với giáo viên về nỗi đau không có mẹ hay sự xúc phạm mà đám bạn trong lớp đã gây ra cho cô ư?

“Lệ Hạ Du?” Giáo viên gọi rõ cả họ tên cô. “Sau buổi học, cả hai em cùng về văn phòng giáo viên gặp cô.”

Học sinh mới nhanh tay dọn sách vở và bút viết bỏ lại vào cặp sách. Cậu giữ khư khư bên mình thay vì phải mang nó trao trả cho chủ nhân.

“Đây là bạn Lê Nhất Thành. Học sinh từ thành phố Hạ Long mới chuyển về trường thị trấn của chúng ta. Cô hi vọng lớp sẽ đoàn kết và giúp đỡ lẫn nhau.”

Tiếng vỗ tay lớn từ các bạn trong lớp bùng lên như để chào đón cậu.

Thành khom người, “Chào các bạn” , nhưng ánh mắt cậu lại chuyển nhanh về phía Du cho câu nói cuối cùng, “Mong là mọi người đừng bắt nạt mình.”

Du cảm thấy nực cười hơn bao giờ hết. Cô quay mặt về hướng cửa sổ.

“Được rồi! Em có thể tự chọn chỗ ngồi cho mình ở những nơi còn trống.”

Không đợi giáo viên dứt lời, Thành nhanh chóng di chuyển về phía Du, “Chỗ này ạ, thưa cô!”

Du lừ lừ mắt. Giáo viên không kịp phản ứng. Đám học sinh nam ồ lên vui vẻ. Còn lại giới nữ sinh lại cảm thấy chuyện này thật hoang đường, không còn dám tin vào mắt mình nữa.

“Trả lại cặp sách cho tôi” , giọng Du hầm hè.

“Cậu nói ai cần trả lại cặp sách cho cậu cơ?” Thành cười tươi.

Du tỏ ra mình đúng là kẻ hỗn xược, “Này! Đừng đùa với tôi! Tên học sinh mới này!”

“Thành! Gọi tên tôi đi?”

“Học sinh mới! Đưa cặp sách đây!”

“Không! Tên tôi là Thành!”

Du làm giọng gay gắt, “Học sinh mới?”

“Thành ơi?” Cậu bạn cười giả lả, “Thành trả lại cặp sách cho Du đi?”

“Ôi trời! Cái tên khó ưa này!” Du nổi cáu. “Thưa cô. Bạn học sinh mới...”

Nhanh như cắt, Du ngồi phịch xuống ghế theo sự lôi kéo từ Thành. Cậu ấn cặp sách vào học bàn còn trống, “Xong nhé! Bà chần!”

“Có chuyện gì thế, Du?” Giáo viên ngừng tay trong lúc đang viết tựa đề trên bục giảng.

Nhưng Du không kịp trả lời vì Thành đã lên tiếng, “Dạ không có gì đâu, thưa cô!”

Du không còn gì để nói. Du bực bội, và bực bội. Cô giật mạnh cặp sách ra và bắt đầu gắn mắt mình vào quyển sách giáo khoa để ngay phía trước.

“Du?”

Vẫn là học sinh mới. Du lầm bầm nguyên rủa một ngày đen tối. Thật khó chịu. “Chuyện gì?”

“Du cho Thành xem chung sách giáo khoa với. Hôm nay là buổi học đầu tiên nên Thành không có thời khóa biểu để soạn sách.”

Du quay nửa người sang bên trái, cô tự hỏi, “Gã này là mối phiền phức đấy à?”

“Du?” Thành nhắc lại. Giọng có vẻ thành ý hơn.

Quăng luôn quyển sách giáo khoa sang bên, Du gằn giọng, “Du? Du? Tên tôi đẹp lắm hay sao mà nhắc đi nhắc lại vậy? Sách đấy! Cầm luôn đi! Cuối buổi học rồi trả tôi cũng được.” Du quay người sang cậu bạn kế bên, “Àn cho Du xem chung sách nhé!” Và cô nghe thấy tiếng cười rất khế từ phía bên tay trái của mình.

“Trước khi vào bài học, các em nộp bài văn cô đã yêu cầu làm ở nhà nhé!” Giáo viên vừa mở sổ điểm vừa nói, “Lớp trưởng gom bài và đếm số lượng giùm cô.”

Du không biết phải làm thế nào. Chỉ vì chuyện của học sinh mới mà cô đã đánh mất năm phút đầu giờ quý giá để chép lại bài văn. Và cậu bạn ở hàng

ghế dưới hết gọi tên lạ lấy chiếc thước nhựa trọc vào lưng Du. Cô cáu bẳn, “Thì tớ không nộp bài kiểm tra nữa, chứ biết làm sao bây giờ?”

“Nhưng đây là điểm nhân hệ số hai đấy!” An lầu bầu.

Du bặm môi. Cô nhanh tay lấy tờ giấy trắng mới, ghi lại đề bài và hai chữ ‘bài làm’ ở giữa dòng. Cô đã từng luôn là học sinh dẫn đầu lớp, nhưng nếu vì bài kiểm tra này mà tụt hạng, thì cô... sẽ càng có lí do để ghét về ‘đề tại hay nội dung liên quan đến tình mẫu tử.’

Lớp trưởng đang tiến xuống dưới, và chỉ còn một dãy bàn nữa là đến chỗ Du. Cẩn môi, Dug hi nhanh, “Em không có mẹ. Em không có gì để nói về người phụ nữ ấy.”

"Lẽ ra dì Hạnh không nên đến trường của con", Du nói, "Bởi việc này là của bố Hà, hoàn toàn không phải của dì." Bà Hạnh không trả lời. Ánh mắt bà buồn bã khi nhìn Du. "Và dì nên trả lại bài kiểm tra văn cho con, được chứ?" Bà Hạnh gật đầu và đưa tờ giấy kiểm tra văn của Du ra trước mặt. Không có điểm số từ giáo viên, mục phê bình kèm theo một lời đề nghị bằng bút mực đỏ, "Em hãy mời phụ huynh đến gặp cô." "Và dì đừng vào phòng của con, càng không nên lục đồ riêng của con." Bà Hạnh không lục đồ riêng của Du ngoài việc dọn dẹp, lau chùi trong căn phòng nhỏ đó. Trong lúc sắp xếp lại sách vở trên giá gỗ, bài kiểm tra được kẹp trong một quyển vở vô tình rơi ra. Bà đau đớn. Và bà đã chủ động đến gặp giáo viên của Du ngay trong ngày hôm đó. Nhận lại bài kiểm tra, Du quay lưng bước về phòng riêng. Du ghét sự im lặng, ghét vẻ cam chịu, và từ chối mọi sự gần gũi mà bà Hạnh muốn mang lại cho cô. Ngồi lặng yên trên bệ cửa sổ, Du lặng người nhìn cây bàng già trụi cành khô dưới cổng nhà. Du ngấm làn mưa bụi vẫn đang bay lất phất. Du nghĩ về những mùa đông vẫn luôn nhuộm một màu xám xịt bao trùm từng góc phố nhỏ. Du nghĩ về tương lai của mình, lớn lên trong căn phòng này, rồi đi đâu đó thật xa cùng với một chiếc máy ảnh. Du muốn được ở một mình. Và Du khao khát sự tự do trong cô độc. Nhưng giấc mơ của Du bị bỏ ngỏ. Du nghe thấy tiếng bố Hà ở dưới nhà. Du căng tai để hi vọng có thể nghe thấy một lời lẽ đáp trả nào đó từ bà

Hạnh như: con gái riêng của chồng hỗn láo, con bé chẳng coi mẹ kế ra gì... Nhưng không, thay vì tố cáo và phàn nàn về Du, bà Hạnh quay người vào bếp để chuẩn bị bữa cơm chiều. Dựa người vào thành cầu thang, Du dẫn đo và nghĩ ngợi. Nhưng ở cái tuổi lên mười ngây thơ, ngang bướng muốn chứng tỏ mình đã lớn khôn, những gì Du hiểu từ hành động của bà Hạnh chỉ là sự nịnh bợ. Và Du muốn tự mình đối mặt với người bố đã không chấp nhận sự vắng lặng vốn có trong căn nhà mà lại cưới thêm một người đàn bà khác. Và Du muốn ông Hà thừa nhận rằng, ông đã lừa phỉnh cô về khái niệm, 'thế nào là một người mẹ đúng nghĩa'. Ông Hà đang ở trong bếp, "Ở nhà, chuyện gì đã xảy ra? Chắc chắn là con bé đã gây ra chuyện gì đó với em?" Du nghe tiếng bố cô nói. "Em phải kể phần nào những sự việc đã xảy ra với anh chứ? Anh là bố của con bé mà!" Bà Hạnh chỉ lắc đầu. Đầu bà hơi cúi và tỏ ra tập trung với công việc của một người nội trợ. Bà không quan tâm đến sự tồn tại của Du nữa? Hay bà đang cố tình giấu nhem nỗi xấu hổ mà sự xúc phạm ghê gớm của Du đã mang lại. Hay bà vẫn muốn là một 'mụ ghê nhân từ, độ lượng' trong suy nghĩ của bố Hà. Du bặm môi, nghĩ ngợi. "Là con đã gây ra chuyện." Lấy hết sự cao ngạo và bản lĩnh lì lợm, Du lên tiếng trong lúc rời khỏi những bậc thang cuối cùng. Du hơi run. Là vì thị trấn nơi cô ở vừa đón thêm một đợt gió mùa đông bắc, hay là vì... sự hồi lỗi với người phụ nữ đang ở phía sau lưng ông Hà cũng đang run rẩy, lắc đầu và ánh mắt đau đáu như muốn Du đừng lên tiếng, mọi chuyện chỉ là hiểu nhầm, hoặc chỉ là tự bà gây ra mối phiền hà cho bản thân. Ông Hà quay lưng. Chân mày ông co lại. Ông nhìn Du, chăm chăm. Hai chân Du khựng lại. Người Du run lên. Đôi bàn tay lạnh giá siết chặt lấy tờ giấy kiểm tra ở phía sau lưng. Du có quen người đàn ông ở trước mặt – người vốn có đôi mắt luôn nhìn cô với vô vàn sự yêu thương ẩn chứa – người luôn nở nụ cười hiền hậu mỗi khi bắt gặp Du dù rất mệt mỏi sau một ngày lao động dưới hầm than nằm sau hàng chục mét dưới lòng đất – người thường mở rộng vòng tay ôm Du vào lòng và thì thầm bảo, 'Đông này con sẽ không bị lạnh nữa, bởi bàn tay bé nhỏ tay luôn được ủ ấm trong lòng ngực của ta'. "Vậy con đã gây ra chuyện gì?" Ông Hà lên tiếng sau nhiều phút chờ đợi. "Không đâu! Không đâu!" Bà Hạnh nắm lấy cánh tay ông, giọng bà van

vì, "Con bé không có nói gì cả. Là lỗi tại em. Là do em sai." Những ngón tay sạm nắng sạm gió của ông ôm lấy mu bàn tay của bà. Nhưng đôi mắt ông vẫn chiếu ánh nhìn giận dữ về phía Du. "Em còn định bênh vực con bé đến bao giờ nữa. Có phải càng được nuông chiều nên càng không biết phân biệt đúng sai?" Cả người Du run lên. Nhưng Du chắc là mình đã mặc áo quần đủ ấm. Thở dốc, Du đưa tờ giấy kiểm tra ra trước mặt ông Hà, "Chuyện là vậy, thưa bố!" Ông nhìn Du, nhìn xuống tờ giấy và đôi mắt ông nhắm nghiền lại với hai bên thái dương đập rần rật. "Cái con bé này", giọng ông sít lại, "Càng lớn càng hỗn hào." Bàn tay bà Hạnh rơi khỏi tay ông. Cơ thể ông di chuyển rất nhanh về phía góc nhà, ông túm lấy cây chổi và đi về lại căn bếp. Du chớp mắt. Đầu gối Du khụy xuống. Tâm trí Du lộn nhào với nghĩ suy, "Bố Hà không còn yêu thương cô nữa." Bà Hạnh chạy nhanh tới cản đường. Hai cánh tay bà ôm lấy người ông, "Tôi xin ông. Con bé còn nhỏ. Là tôi không tốt. Là tôi đã sai." Ông Hà không trả lời. Mắt ông khóa lấy người Du đang co lại ở mép tường. Ông hất bàn tay bà Hạnh ra khỏi cơ thể mình. Và cũng đột ngột, ông đứng lại, cách Du một khoảng bằng cái với tay, "Con nghĩ, mình làm như vậy có đúng không?" Nuốt nước miếng, Du trả lời hấp tấp, "Thưa bố, con không nghĩ là mình đã làm gì sai." Bất ngờ, cán chổi bị đưa lên không khí, sau một khắc, nó nện xuống đôi chân Du. Không kịp phản ứng, Du khụy đầu gối xuống nền nhà. Bà Hạnh hét lên can ngăn. Nhưng những gì bà nhận được chỉ là sự từ chối của cả hai bố con Du. Ông nói, "Là bà sai. Là bà không biết dạy con đúng không? Vậy tôi là bố con bé, tôi đang dạy nó cách làm người, tại sao bà lại ngăn cản." "Mong dì tránh giùm cho", Du nói thêm, "Đây là việc của hai bố con. Hi vọng, dì đừng tỏ ra nhân từ và tốt bụng thêm nữa. Hãy cứ là một mụ ghẻ theo đúng nghĩa đen đi." Bà Hạnh cứng họng. Ông Hà nổi cơn giận dữ, "Con bé này. Mau đứng dậy. Nhanh." Ông hét lên, "Đứng dậy. Nhanh." Vịn tay vào bức tường, Du đu người đứng lên. Cô không sợ, không khóc, vì cô đã trả lời rằng, 'không nghĩ là mình đã làm gì sai.' "Tại sao, con lại hành xử như vậy?" "Vì thực tế, đó là sự thật!" Ông hét lên, "Vậy con nghĩ, người đang chăm sóc con, giặt giũ áo quần và lo cơm nước mỗi ngày cho con là ai chứ?" Ngẩng cao đầu, ánh mắt Du khóa lấy ánh mắt của bố Hà, "Thưa bố, là

đi ghê!" Bà Hạnh choáng váng. Là mẹ ghê. Con thịnh nộ bùng nổ trong ông. Cán chổi thứ hai giáng xuống người Du, và cô lại ngã gục xuống. "Mau đứng lên cho ta. Con nhỏ hỗn láo này. Mau đứng lên!" Dù vết thương có đau tái tê giữa cái lạnh khắc nghiệt của mùa đông thì Du vẫn sẽ ngẩng cao đầu. Và cô lại lồm cồm đứng dậy. "Con còn dám có những suy nghĩ bẩn thỉu như vậy? Tại sao?" "Vì bố từng nói, bố sẽ mang mẹ về cho con. Nhưng mẹ của con đâu, thưa bố? Đó không phải là mẹ, mà là một mẹ ghê!" Những cán chổi tới tấp tấp xuống cơ thể Du. Những gì Du vừa tuyên bố là những vết chém rất sâu, rất mạnh vào cả hai tâm hồn vốn đã bị tổn thương sâu sắc. "Không những bố nói dối con, mà sau cái mùa hè tồi tệ ấy, đã một lần bố xin lỗi con vì đã đưa một người khác về nhà và yêu cầu con xưng hô một điều mẹ hai điều con? Hay cả cái mùa đông rét mướt chết tiệt này, đã một lần nào như những năm trước, bố ôm con hay cõng con lên chân đồi phía sau nhà máy than chỉ để hái nấm vào những ngày nắng lên?" Ông Hà sững người. Mắt ông ươn nước. Ông nhanh chóng bỏ đi với nỗi đau dài. Chỉ còn những tiếng khóc nức nở, Của bà Hạnh, Và của Du nữa... Đêm đông rét mướt, từng đợt gió lạnh căm căm lùa qua ô cửa sổ. Du co mình trên tấm nệm dày. Du khóc. Du không nhận phần sai về mình. Du đổ lỗi tất cả là tại bố Hà. Du trách số phận đã áp đặt và rót những nỗi đau đắng đót lên mình. Du đau đớn. Quá nửa đêm, vẫn là ô cửa sổ - nơi nương tựa suy nhất của Du, cô ngồi lên trên bệ, hà hít vị không khí lạnh lẽo có phần ẩm mốc, và đón nhận những đợt gió lạnh cắt da cắt thịt tấp vào khuôn mặt mình. Du hành hạ bản thân. Du muốn mình bị thương tổn và đau đớn hơn nữa. Và khi đã tái tê đi vì lạnh, vì gió, vì mưa, khóe mắt Du mới hé mở nhìn về phía khoảng không. Một hình ảnh lơ mơ như vệt trắng đục đưa trước mắt Du... ? Là vì Du đã hoa mắt, hay cũng là vì có ai đó đang cất giấu nỗi buồn bằng cách tự làm khó bản thân? Du dụi dụi mắt để chắc rằng những gì mình nhìn thấy không phải ảo ảnh. Và... người đó cười với Du – một nụ cười sáng bừng trong đêm đông lạnh lẽo. "Là học sinh mới!" Du lăm bắm trước sự thật không thể chối cãi này. "Không phải! Là Lê Nhất Thành!" Du gặt gồng, "Tên dở hơi! Sao đêm hôm thế này mà còn ở đó dọa ma. Nhưng... ? Du ngập ngừng, "Không lẽ cậu sống ở nhà bên cạnh?" Thành gật đầu, "Nhà mới của

tớ đấy! Nhưng mà chẳng biết ai dở hơi hơn ai nhé. Nửa đêm nửa hôm có đưa ra ngồi ôm cửa sổ và khóc lóc."Du giật mình. Không lẽ, cậu ta đã nhìn thấy hết, nghe thấy hết rồi sao? Du ngu ngốc hỏi, "Cậu theo dõi tôi?"Thành chỉ cười giả lả."Cậu theo dõi tôi?" Du gắt lên, "Ôi! Cái tên học sinh mới đáng ghét này!""Phải! Là tôi đã theo dõi cậu đấy, thì sao nào?" Thành lên giọng thách thức, "Nhân tiện đây, tôi cho Du hay, cậu không chỉ có thêm một học sinh mới đâu, mà còn có thêm một người hàng xóm mới nữa đấy!"Du chỉ cảm thấy chuyện này rất nực cười. Xưa nay, Du vốn chỉ thích một mình, Du chẳng bao giờ nghĩ đến khái niệm bạn bè hay hàng xóm. "Chúng ta sẽ không làm bạn đâu! Đừng có mơ tưởng nữa đi!"Và Du thu người lại. Nhưng trước khi cánh cửa được khép, giọng nói 'rất Hà Nội' của Thành lại vọng qua, "Từ từ đã, rốt cuộc là có chuyện gì mà Du khóc to thế? Lại còn khóc suốt suốt hết gần buổi tối nữa!"Nhoài hẳn người ra ngoài cửa sổ, Du đã định bụng sẽ hét lên nhưng khi nhận ra nét mặt Thanh không có gì là ghẹo trêu kiểu 'đứa không có mẹ', cô lại bậm môi không biết phải nói gì?"Cậu đã nghe thấy hết mọi chuyện rồi ă?" Du lẳng lặng hỏi nhỏ. Thành lắc đầu, "Cũng chỉ một chút thôi. Nhưng có gì mà phải buồn bã đến mức làm khổ bản thân thế này!""Đến đây thì không còn chuyện của cậu nữa rồi," Du cảnh cáo, "Và khi lên lớp, tôi mong là cậu đừng hùa theo đám bạn buôn chuyện để ba hoa về gia cảnh của người khác. Chúc ngủ ngon.""Khoan đã!" Thành vội kêu lên, "Du nhận lấy đi."Du bắt lấy chiếc máy bay giấy và trong đầu thoáng nghĩ ngay đến việc sẽ bỏ vào sọt rác. Nhưng Thành vẫn kịp dặn dò thêm câu cuối cùng, "Du phải đọc đấy! Và chúc Du ngủ ngon!"Du nhún vai. Cô gỡ chiếc máy bay giấy một cách cẩn thận. Trong ánh điện mờ, những dòng chữ màu mực tím nghiêng nghiêng trước tầm nhìn của cô."Đề bài: Viết về người mẹ cùng những hi sinh to lớn mà bà đã dành cho con cái.""Bài làm: Thưa cô, em sống cùng với dì ghẻ. Mà dì ghẻ thì không được coi là mẹ, đúng không ạ? Vậy mong cô đồng ý cho em kết thúc bài làm của mình.""Lời phê bình của giáo viên: Thành – học sinh mới của lớp 5A, cô và em sẽ có buổi nói chuyện sau giờ học nhé!"Du nhoài người ra ngoài ô cửa sổ. Cô không chắc mình cần phải nói gì, nhưng ít nhất cô muốn nhìn thấy khuôn mặt cậu ta vào lúc này. Phía sân thượng nhà bên trống vắng người.

Cánh cửa nổi liền hướng ra cũng đã khép lại. Du không biết nên khóc cho số phận, hay cười thật to để giả vờ bản thân rằng mình đã có thêm đồng minh trong hoàn cảnh bất hạnh như thế. Quỳ gối dưới sân nhà, Du khóc thút thít... Những con chữ màu mực tím nghiêng nghiêng lại hằn lên trong tâm trí cô...

=====

Chương 9, Sài Gòn, tháng 6 năm 2012

Nhận được điện thoại từ Linh – một người bạn của Du đồng thời hiện đang là giáo viên chủ nhiệm của bé Giang, Du xem lướt lại một lần nữa số hình cười hôm nay vừa chụp, rồi đóng máy và xin phép quản lý để về sớm. Lần đầu tiên được bước vào khuôn viên trường rộng lớn với tư cách là một bậc phụ huynh khiến Du cảm thấy ngỡ ngàng vô cùng. Và trong cái cảm xúc hỗn độn của buổi chiều Sài Gòn, cô nghĩ về cuộc gặp gỡ tối nay với GiGi – con bé sẽ xù lông nhím lên – hay là tỏ lòng cảm kích với cô? Du không thể kiểm soát được suy nghĩ non trẻ, vụng dại, hồ đồ nhưng cũng đầy sự cố chấp ích kỷ ấy, dù cho trong quá khứ, cũng đã từng có một Lệ Hạ Du tồn tại như vậy. Phòng học nhộn nháo người, các bậc phụ huynh bàn tán dăm ba câu chuyện sôi nổi: từ chủ đề bóng đá của cánh mày râu đến chuyện giá cả thực phẩm của chị em phụ nữ. Có ai đó đang bàn chuyện về vấn đề học tập hay kiến nghị gì với những giáo viên bộ môn không? Du muốn ngồi cạnh những người đó, không phải để tranh luận, mà cô muốn là một phụ huynh có trách nhiệm và quan tâm đến con cái, dù là ở môi trường nào, hoàn cảnh nào nào đi chăng nữa. Và Du đã tìm được một vị trí ngồi ưng ý, chỉ để lắng nghe thôi. Giáo viên chủ nhiệm bước vào lớp với trang phục là tà áo dài màu xanh cốm. Linh mỉm cười chào mọi người, và khi nhìn thấy Du, Linh cười tươi hơn nữa. Bởi Linh đã nghĩ, Du sẽ từ chối cuộc họp này. Linh trách Du qua điện thoại, Du đã làm mẹ rồi đấy. Du phản nản, nhưng con bé có coi mình ra gì đâu, như một mụ ghẻ vậy. Linh gợi ý, vậy Du càng phải tham gia buổi họp phụ huynh lần này, để con bé dần hiểu chuyện và chấp nhận thực tế. Du à ừ, mình sẽ suy nghĩ thêm. Nhưng Linh thách thức cô, nếu Du không đến, mình sẽ thất vọng lắm, vì trong suy nghĩ của mình, Du là người

biết đấu tranh và thể hiện bản thân mình cơ. Và vào giây phút này, Du cười lại với Linh, ngỏ ý, mình đã đến rồi đây, bởi vì mình là Lệ Hạ Du – một người bạn thân của cậu cơ mà. Linh bắt đầu điểm danh phụ huynh đến tham gia buổi họp lớp theo tên của học sinh. Nhưng khi giáo viên điểm tới tên của Hồ Thanh Giang thì cả Du và một người đàn ông lạ mặt cùng lên tiếng, 'Có'. Linh tìm kiếm người đàn ông bên dưới đám đông. "Tôi xin phép việc này tuy hơi bất tiện, nhưng tôi có thể mời phụ huynh của em Hồ Thanh Giang đứng lên được không ạ?" "Tôi là mẹ của cháu Giang", Du nói. Mẹ của cháu Giang, nghe thật tuyệt. Người đàn ông lúng túng trong bộ quần áo màu ghi cùng khuôn mặt khắc khổ. Ông nhìn Du, nhìn giáo viên, lướt nhanh những ánh mắt xung quanh đang đổ cả vào mình. Giọng ông dần nhỏ lại, "Tôi xin lỗi. Tôi không biết là mẹ cháu Giang đây cũng tham gia buổi họp phụ huynh ngày hôm nay, nên tôi đã đến." Du tò mò muốn biết người đàn ông này là ai? Lục lại quá khứ những hình ảnh trong buổi tiệc cưới, người đàn ông này có thể là họ hàng với gia đình Viễn, là bác, là chú... ? Nhưng chẳng phải câu hỏi này sẽ biến thành trò cười cho tất cả mọi người ư? Nếu đó là một người quen của gia đình và Du sẽ trở thành dấu hỏi nữa cho các bậc phụ huynh, cô ta có đúng là mẹ không mà lại không biết người họ hàng kia nhỉ? "Vậy ông là ai?" Một người phụ nữ bất ngờ lên tiếng. "Xin lỗi, tôi chỉ là người đi xe ôm ở ngoài cổng trường. Tôi được... , được cháu Giang nhờ vả thôi." Cả phòng họp xôn xao lời bàn tán. Du đỏ bừng mặt. Linh cũng tỏ ra ái ngại khi nhìn về phía Du. Người phụ nữ ban nãy tiếp tục nói, "Tôi cũng nghĩ thế. Bọn trẻ vẫn thường xuyên làm việc đó. Thằng con trai của tôi cũng đã từng một lần như vậy." Và đâu đó trong phòng, vài tiếng cười lớn vang lên như thể thuận tình ý kiến đó vì họ cũng đã từng bị con cái lừa phỉnh ít nhất một lần. Cùng lúc, người đàn ông đi xe ôm đội chiếc mũ cối màu xanh lá lên đầu. "Vậy tôi xin phép. Tôi đã làm mất thời gian của mọi người rồi." Và ông nhanh chóng rời đi. Du có cảm giác hàng vạn mũi tên vừa đâm vào tim mình. Và những giọt long lanh nước luẩn quẩn bơi lội trong vành mi, chỉ trực tràn. Ngồi trong khuôn viên trường với Linh, Du vẫn không đủ can đảm để khóc. Buổi họp kết thúc, Du chỉ cảm thấy xấu hổ dù Linh là người bạn thân thiết từ thời cấp ba cho đến đại học. Thậm chí, cô

còn hiểu khá rõ hoàn cảnh gia đình cô. Du trầm mặc..."Nghĩ lại, mình cũng không biết việc đề nghị cậu cần đến buổi họp phụ huynh là đúng hay sai nữa?" Linh nói và nắm lấy bàn tay lạnh toát của Du. Du chỉ còn biết cười trừ, "Đâu phải lỗi của cậu. Cậu đã đúng. Cậu đang giúp mình đến gần hơn với trải nghiệm của một người mẹ đấy!" Một trải nghiệm – thêm một lần xác nhận về danh phận của mẹ ghẻ, Du cay đắng nghĩ ngợi. "Nếu Du nghĩ thế thì mình cũng đỡ áy náy", Linh cười, "À, còn việc này nữa, do đầu giờ xảy ra chuyện không hay rồi nên mình không tiện nói, mình sợ mọi người lại chú ý vào Du lần nữa, hoặc họ sẽ có thêm chủ đề để bàn tán khi về nhà trong lúc ăn cơm tối với con cái của họ về bé Giang." Du tập trung lại vào chủ đề họp phụ huynh, thay vì cứ lang thang kiếm tìm những tình huống tiếp theo sẽ xảy ra với mối quan hệ 'mẹ ghẻ - con chồng'. "Khả năng bé Giang phải ở lại lớp 8 là rất cao. Môn Toán và Hóa, con bé không đủ điểm để lên lớp." Linh thông báo, "Con bé sẽ có một cơ hội ôn tập và thi lại trong mùa hè trước khi mùa khai giảng tới vào tháng chín." Du lung túng. Trong một bữa ăn tối vào tháng trước, chẳng phải bé Giang đã tự tin bài thi của mình sẽ đủ điểm để lên lớp với Viên hay sao? Không nghĩ được gì hơn, Du lẩm bẩm, "Cảm ơn cậu." Quá khủng khiếp, Du thần thờ đứng dậy, "Mình phải về rồi. Mình cảm ơn Linh nhiều lắm!" Du cứ thế bước đi, từng bước chậm chạp. Dưới ánh nắng yếu ớt ban chiều, quá khứ lảng vảng về...

Du đang bị Chúa trừng phạt ư?

* * *

Cánh cổng bằng khóa mật khẩu và yêu cầu xác nhận từ bên trong. Giọng GiGi phát ra qua chiếc loa báo nhỏ gắn ở mép tường cao với những dây thường xuân mọc kín, "Xin cho hỏi, ai là ai đấy ạ?" Linh tính mách bảo, Du cảm thấy có chuyện bất thường đang xảy ra ở phía trong. "Là dì đây", cô nói nhanh, "Là dì Du." Giọng bé Giang vọng lại, "Thế à?" Và sau đó là tiếng nhạc được mở lớn hơn nữa cùng thông báo, "Mẹ GiGi về. Mẹ GiGi đã về. Các bạn cứ vui chơi thoải mái nhé. Tớ sẽ ra mở cửa cho mẹ vào. Ồ! Mẹ GiGi đã về rồi, các bạn ơi!" Sau cánh cửa cổng lớn, Du đứng thần người. Đã

có chuyện gì xảy ra với hệ thần kinh bất ổn của con bé rồi? Trong một khắc ngu xuẩn, Du nghĩ đến việc Giang cùng đám bạn đang dung thuốc cấm nên mới mở nhạc âm ỉ ở trong nhà. Và Du hết nhấn chuông rồi lại đập mạnh tay vào cánh cổng, "GiGi! GiGi! Nhanh mở cửa cho dì! GiGi!" Cánh cửa đột nhiên mở ra, cả người Du gần như đổ ập về phía trước. Cánh tay Du vươn ra vịn nhanh lấy chiếc xe đạp ở trước mặt. Và xe đạp, xe máy, đủ hình dạng, đủ màu sắc... , xếp đầy trước khoảng sân nhà. Ngẩng đầu lên, "Chuyện này là thế nào?" Du thắc mắc. Thay vì trả lời, ánh mắt Giang sắc lẹm nhìn Du, và con bé quay lưng bước đi. "GiGi? Chuyện gì?" Du gắt lên. Cô đã cảm thấy vô cùng khó chịu, bẽ bàng trong suốt nhiều giờ đồng hồ vừa qua. Con bé không trả lời, vẫn quay lưng lại với Du và tìm cách len qua những ô hờ của đám xe vô đặt ngổn ngang để vào trong nhà. "Chuyện gì? GiGi?" Sự giận dữ của Du cuối cùng cũng có hiệu quả. Giang đứng yên, vài giây sau mới ngoảnh mặt lại, "Thưa dì Du, chuyện gì là chuyện gì ạ?" "Xe cộ. Tiếng nhạc." Du nói ngắn gọn. "Thế dì nghĩ chuyện chết tiệt gì đang xảy ra trong nhà cơ chứ?" Giang gắt gỏng. "Và dì đừng có hét lên với con nữa. Điều đó chỉ càng chứng tỏ dì là mụ ghê, xem con riêng của chồng chẳng ra dì, thậm chí sự ân cần chịu khó của dì trước mặt ba Viễn chỉ toàn là dối lừa, nguy hại." Du cứng họng. Cô lặng thinh nhìn con bé quay lưng bỏ đi. Vừa bước tới hiên nhà ngập tràn mùi hương hoa hồng trắng, Giang ngoảnh đầu lại, "Mời dì Du tham gia bữa tiệc cùng chúng con." Lời mời mọc quả là nực cười đối với Du. Nhưng Du tò mò muốn biết chuyện gì đang xảy ra ở trong nhà. Du sẽ nói chuyện này với Viễn nữa – cô thề mình sẽ làm thế, dù biết việc này là không đúng với GiGi. Không thể len lỏi vào trong sân nhà để dựng xe, Du buộc phải mang chiếc Vespa cổ sang khu công viên phía đối diện. Bác bảo vệ ái ngại nhìn cô, "Phiền cô Du xem chuyện gì đang diễn ra rồi giải tán đi. Chứ cả khu phố ồn ào suốt mấy tiếng đồng hồ rồi. Không nhanh kéo tổ dân phố đến thì lại phải lên phường trình bày, sẽ phiền lớn." Du vâng dạ cáo lỗi và mong bác bảo vệ thông cảm rồi trở về nhà. Cô sẽ quát nạt bọn trẻ? Cô sẽ đuổi hết chúng đi? Cô sẽ nói gì nhỉ? Ôi không! Du ơi, Du phải chứng tỏ mình là chủ nhà chứ! Mở cánh cửa phòng khách, trước mắt Du không khác gì cảnh cô vừa bước vào không gian của những

trò tiêu khiển: hát hò, ăn uống, nằm dài thượt từ trên ghế sofa xuống nền nhà, đánh bài phạt tiền, rồi cả lướt web đen nữa... Du còn chưa kịp lấy lại tinh thần và sắp xếp từ ngữ thành câu ở trong đầu, bé Giang ở bên phải phóng ra từ đám đông. "Ô! Mẹ về rồi! Mẹ GiGi đã về rồi, các bạn ơi!" Mẹ GiGi? Du căn môi. Con bé muốn mang cô ra đùa cợt trước mặt đám bạn của nó?" Xin trân trọng giới thiệu với các bạn trai xinh, gái đẹp của lớp 8A10," Giang quàng tay ôm lấy vòng eo Du khiến cô gần như nhảy lên vì không biết phải phản ứng thế nào trước hành động cứ như là trong mơ. "Đây là mẹ GiGi. Mẹ GiGi rất tốt. Mẹ từng bảo nếu bạn bè của GiGi đến chơi, mẹ sẽ làm đồ ăn, gọt trái cây cho tụi mình nữa." Đám trẻ hò vang lên cùng lúc nghe như bài Thánh ca trong Giáo đường. Du đã từng nói vậy ư? Thật không dám tin vào sự trơ tráo của con bé nữa. Giang đu lấy người cô. Đôi mắt con bé chưa bao giờ trông hiền lành và trẻ thơ như bây giờ, "Phải thế không? Mẹ GiGi?" Lại còn mẹ GiGi liên tục lặp lại nữa chứ? Nhưng Du thích điều đó. Hai từ 'mẹ GiGi' nghe thật ấm áp biết nhường nào. Du muốn nghe nhiều hơn, 'mẹ GiGi, mẹ GiGi', dù biết sau khi bừng tỉnh khỏi giấc mơ này, bên tai cô chỉ còn lại toàn những lời lẽ khó nghe như tiếng tấm kính bị vỡ leng keng, hay tiếng gạch đá ném loảng xoảng mà thôi. Để thực hiện hóa giấc mơ, cả GiGi lẫn đám trẻ cùng ban phát cho cô hàng tá những nụ cười và lời lẽ nũng nịu mà kể từ khi Du bước vào căn nhà này chỉ là sự tĩnh lặng như thể sự sống không còn tồn tại ở nơi đây. "Mẹ GiGi, mẹ từng nói với con như vậy, đúng không?" Bé Giang chớp chớp mắt. Du không thể trả lời. Phản bác nghĩa là con bé sẽ bị xấu hổ với đám bạn. Nhưng đồng tình đồng nghĩa với việc cô sẽ góp phần vào cuộc vui thú này khi chúng còn chưa đến độ tuổi để thấm nhuần những nỗi đau rất đời, rất người ấy. Du đứng lặng người. "Chà! Mẹ GiGi đẹp quá!" Tiếng ai đó cất lên. "Mẹ GiGi trẻ nhỉ?" Lại mẹ GiGi nữa, "Chả bù cho mẹ mình, khó tính dữ lắm luôn nha." Ở phía xa, ai đó tiếp tục, "Cơ mà chiếc máy chụp hình của mẹ GiGi là của hang nào vậy? Nhìn là biết xịn chắc luôn!" Bé Giang vòng tay tháo chiếc dây đeo để lấy máy hình. "Mẹ GiGi à! Thật đúng lúc, tụi con muốn chụp hình. Mẹ GiGi có thể cho tụi con mượn một chút, được không?" Chân mày Du co lại. Con đầu đầu dữ dội cùng tiếng nhạc inh ỏi càng khiến Du khó chịu hơn. Gờ

những ngón tay của bé Giang ra khỏi cánh tay mình, Du nói, "GiGi, con có thể dung máy hình, nhưng hãy giữ gìn cẩn thận. Dì rất mệt. Dì sẽ lên phòng nghỉ ngơi.""Nói mẹ đi", GiGi rướn người, nói sát vào tai cô, "Dì nói to lên. Xưng hô mẹ - con ý. Bằng không, chúng nó sẽ cười vào mặt con." Du nhìn con bé không chớp mắt. Vì ai mà trong buổi họp phụ huynh hôm nay đã khiến cô bẽ bàng đến thế? Đây là 'cơ hội trả đũa' đầu tiên của Du đối với con bé, chắc chắn rồi, làm sao có thể bỏ qua dễ dàng như thế. Nhưng Du không nỡ, "Xin lỗi các bạn, nhưng hôm nay cô rất mệt, cô sẽ về phòng riêng, các bạn cứ thoải mái nhé." Khuỷu tay ai đó thúc mạnh vào người Du. Ngoảnh đầu lại, bé Giang đang nhìn cô với ánh mắt chứa lửa. Du rùng mình. "À, ý của cô là, cô sẽ vào trong bếp để nướng bánh hay làm gì đó cho mọi người nhé!" Du đau khổ nói. Cô bị bẽ bàng thì sao? Cô là bậc phụ huynh, là mẹ của một đứa trẻ cơ mà. Còn GiGi thì không, con bé đang ở độ tuổi dậy thì, nó sẽ rất dễ bị tổn thương sâu sắc nếu như bị bạn bè cười trêu. Cô không muốn thế chút nào. Dù trong suy nghĩ của Giang, Du chỉ là một mụ ghê thì cô vẫn muốn là một mụ ghê có tình thương, biết hy sinh và cam mình chịu đựng.

Cuộc vui kết thúc vào bảy giờ tối. Cả căn nhà lớn yên ắng trở lại như thường ngày. Du đứng giữa phòng, uể oải nhìn 'bãi rác giữa thành phố' mà đám trẻ để lại. Ở trên ghế sofa, bé Giang nằm dài mệt mỏi, "Dì Du? Dì Du à?"

"Sao?" Du hỏi lại, "Sao hả? Còn muốn gì nữa đây?"

Cô bé xua tay như muốn phê phán thái độ của Du. "Con thích một dì Du của buổi chiều như hôm nay hơn."

Một dì Du như một người giúp việc, Du nghĩ thầm, "Thế à?"

Tiến về phía ghế sofa, gạt đám vỏ kẹo bánh và loong bia, Du chọn cho mình một chỗ ngồi đối diện với con bé, “Dậy đi. GiGi?”

“Không đâu dì. Con mệt lắm.” Giang uể oải trả lời, “Đầu con đau như muốn vỡ ra thành nhiều mảnh.”

“Nhưng chúng ta cần nói chuyện!” Du ép mình cần phải nhẹ nhàng hơn, “Nếu con muốn lên lớp chín thì ngồi dậy đi. Bằng không, con sẽ ở lại lớp thêm một năm nữa đấy!”

Giang bật người dậy như chiếc lò xo. Đôi mắt nâu của cô bé mở tròn, nổi bật trên gương mặt trắng tái với mái tóc bù xù, “Sao? Sao cơ? Dì...dì... đã đến... ư?”

Du đang nghiêm túc và bình tĩnh hơn bao giờ hết. “Sao nào? Con sẽ không có kì nghỉ hè nếu không muốn ba Viễn phải buồn phiền vì lời nói dối vào bữa ăn tối kinh hoàng trong tháng trước?”

“Tại sao dì làm thế? Tại sao dì lại đi họp lớp?” Bé Giang gào lên. Mái tóc của con bé xù tung và bay qua bay lại theo cái lắc đầu đầy giận dữ, “Dì nghĩ mình là ai cơ chứ? Là ai hả? Ôi thật là...”

“Dì sẽ không hoàn thành câu đó nếu dì là con.” Du cướp lời, “Con sẽ không thích nuốt lại những từ đó đâu?”

Giang đứng bật dậy. Con bé vòng ra lối sau và bỏ đi. “Dì nghĩ mình là ai chứ, hả, hả?”

“Dì là mẹ con” , Du nói với theo, “Mẹ GiGi đấy!”

Giang khựng chân ngay lối cầu thang và ngoảnh đầu lại. Rồi con bé cười vang như người sặc nước, “Mẹ GiGi á? Dì nghĩ, dì là mẹ GiGi thật đấy à? Chúng ta chỉ vờ như thế khi có mặt người lạ thôi. Bằng không, cả hai sẽ xấu hổ lắm, phải không ạ?”

Du đứng dậy. Cô nhìn nụ cười méo mó của Giang.

Tại sao Du lại hiền lành và cam chịu thế này? Du của cái ngày non trẻ, không bao giờ chấp nhận, và luôn đấu tranh với thực tại nếu không bằng lòng đã đi đâu mất rồi. “GiGi! Đứng lại đấy! GiGi?”

Không nhận được kết quả mong muốn. Du buộc phải chạy theo. “Giang? Giang? Con đứng lại cho dì. Ngay lập tức!”

“Vâng! Thừa dì!” Giang dừng bước. Khuôn mặt cô cau có. “Rõ ràng, con là đứa rất biết nghe lời, đúng không ạ? Chẳng qua là lỗi của dì đã không gọi đúng tên con thôi!”

Cái con bé lí sự này, Du lẩm bẩm, “Con nghĩ bản thân phải làm thế nào

đây? Chuyện lên lớp chín đó!”

“Con chẳng nghĩ được gì cả khi mà cơn buồn ngủ đang kéo lên đến tận não đây này!” Hai tay Giang đưa lên ôm lấy đầu, “Và dì thì nói không ngớt, lại còn lẻo đẻo đi theo con nữa. Làm ơn, hãy tránh xa nhau ra, làm ơn đi mà!”

Giang bỏ đi ngay sau đó. Vừa đi, cô đưa ngón trỏ ra sau, “Đừng đi theo. Làm ơn. Ôi, đau đầu quá ba ời!”

Một mình Du đứng giữa căn phòng bừa bộn trộn với mùi hôi của bia và thuốc lá. Tất cả những gì cô nghĩ được chỉ là, thật may vì cuộc đời anh luôn là những chuyến công tác dài, vì thế, cảnh tượng này sẽ không gây phiền hà đến mối quan hệ của cả ba chúng ta.

Du quét dọn, lau chùi nhà cửa đến gần một giờ sáng. Chân tay cô mỏi nhừ, cơn đau đầu tiếp tục âm ỉ cháy.

Giá như ngày còn nhỏ, Du chấp nhận dì Hạnh, Du không cư xử như bé Giang bây giờ, thì có thể cuộc đời của cô, tình yêu của cô, gia đình cùng với Viễn vào thực tại này đây đã là một cuốn tiểu thuyết với những trang viết đẹp đẽ, tuyệt vời, và đầy sống động rồi, đúng không?

Đứng vịn tay vào lối đi cầu thang, Giang muốn phụ dì Du về công việc dọn dẹp nhà cửa mà cô và đám bạn đã cố tình bày bộn ngang dọc. Nhưng Giang sẽ không làm thế, Giang muốn người phụ nữ ấy rời khỏi căn nhà này, Giang ghét tình yêu của ba Viễn phải chia đôi khi mà suốt mười bốn năm qua, tình yêu ấy đã từng là duy-nhất-của-riêng-mình-cô.

Giang lặng lẽ trở về phòng riêng.

Và Giang đã khóc...

“Con đã suy nghĩ suốt đêm” , Giang xuất hiện ngay trước phòng ăn trong bộ áo quần đồng phục tới trường, “Con nhất định phải lên lớp chín.”

Tắt bếp gas và tháo tạp dề, Du không lấy làm lạ về những gì con bé nghĩ. Con bé sợ ba Viễn thất vọng, sợ cả việc sẽ phải học lại một năm.

Cũng chẳng phải mười mấy năm trước, Du chấp nhận bài văn 0 điểm vì tính ương ngạnh nhưng vẫn mong sẽ được làm lại, vẫn sợ điểm kém, vẫn sợ bị tụt hạng trong danh sách top năm học sinh dẫn đầu lớp đấy ư?

“Nhưng kèm theo một điều kiện,” Giang nói thêm. Và Du chỉ gật đầu. “Dì

sẽ cho con tiền học thêm chứ?”

“Dì đã đóng tiền học cả hai môn Toán và Hóa cho con vào chiều hôm qua.”

“Và dì sẽ không nói gì với ba Viễn?” Giang nhấn mạnh những từ ngữ cuối cùng.

“Dì đâu cần nói nếu con lên được lớp chín?” Du cũng nhấn mạnh. “Còn nếu như con vẫn không thể vượt qua hai môn thi đó, thì việc ở lại lớp tám, ba Viễn sẽ tự nhận được thông báo của nhà trường.”

Không có bất kì lời cảm ơn nào. Giang lấy máy chụp hình từ trong ba lô trả lại Du và từ chối ăn sáng. “Ngồi chung bàn, con nghĩ là cả hai đều không thoải mái. Vả lại, bữa sáng thì phải ăn giống hoàng đế. Một mồi thì thật chẳng còn gì là thưởng thức điểm tâm nữa. Đúng không ạ?”

Và con bé bỏ đi nhanh chóng.

Du buồn bã lắc đầu. Cầm máy chụp hình lên, tháo khuy khóa của chiếc túi đựng, Du giận dữ khi những vết xước lớn ở phần ống kính đập thẳng vào mắt cô. Bé Giang có thể xúc phạm Du hết lần này tới lần khác, nhưng đây là ước mơ từ nhỏ của Du và cũng là niềm vui duy nhất ở thời điểm hiện tại, con bé không thể phá vỡ nó, không thể, không thể!

Chạy nhanh khỏi phòng bếp, “GiGi. Con đứng lại cho dì. GiGi?” Du hụt hơi.

Giang cười tươi khi trông thấy bộ dạng đau khổ của Du, và chiếc máy hình trên tay. “Con đi học thêm đây, thừa dì. Con muốn lên lớp chín, dì ơi. Và giờ học gần trễ rồi.”

Leo lên xe đạp điện, Giang phóng vụt đi ngay sau đó!

Vào giờ ra chơi,

“Này, Giang? Có thật là bạn đã nhờ bác xe ôm ở cổng trường đi họp phụ huynh thay cho mẹ bạn không vậy?” Một học sinh nữ cố tình nói to với giọng điệu cười cợt.

Học sinh khác cũng hòa theo, “Nhắc mới nhớ, bữa cơm tối qua, mẹ mình cũng nói chuyện đó với cả nhà.”

“Giang? Nói ngay đi? Sao bạn lại sợ phụ huynh đến? Chẳng phải chiều qua, mẹ bạn vẫn xuất hiện đấy ư? Hồ Thanh Giang?”

Giang muốn bịt cả hai tai lại. Một loạt câu hỏi xuất hiện trong đầu cô, “Chúng đã biết dì Du là mẹ kế? Dì Du đã phản ứng như thế nào khi chuyện bác xe ôm bị lộ ra?” Nhưng cô không thể tra hỏi chuyện này ở nhà được khi mà theo lịch trình công tác, ba Viễn sẽ về nhà vào ngày hôm nay.

Cô quyết định nhắn tin với lời lẽ ngọt ngào hơn. “Chiều mẹ GiGi tới trường đón con nhé!”

Cô muốn ‘tra hỏi’ chuyện này trên đường về nhà.

Và Giang quyết liệt phản ứng, “Các bạn ăn cơm nhà nhưng cứ thích lo chuyện hàng xóm, nhỉ? Các bạn thử ngẫm lại xem, bản thân đã từng phạm phải sai lầm tương tự như thế một lần nào chưa mà giờ đây có thể bình tâm lên án người khác?”

Không ai trả lời, chỉ còn sự im lặng bao bọc lấy, và vài giây sau, ở đâu đó trong phòng học cất lên tiếng cười khúc khích của vài học sinh nữ.

“Hồ Thanh Giang?” Giáo viên chủ nhiệm đột ngột xuất hiện trước cửa lớp, “Cô có chuyện cần gặp riêng. Em ra ngoài luôn nhé!”

“Vâng.” Cô nói nhỏ. Đôi môi bặm chặt để kìm cơn run rẩy đang chạy dọc sống lưng.

Giang chậm chạp đi theo sau giáo viên chủ nhiệm trước cả trăm con mắt tò mò lẫn dị nghị. Tại sao cô luôn thành điểm chấm to và lớn trong lớp học này để mọi người luôn có cơ hội và bàn luận sôi nổi vào giờ ra chơi cơ chứ?

“Em chào cô Linh!” Giang đứng thẳng người, đầu hơi cúi xuống trong phòng họp giao ban của giáo viên.

“Em ngồi xuống ghế đi.” Linh nhẹ nhàng nói với học trò của mình, và quan trọng hơn cô biết rõ hoàn cảnh gia đình của con bé. “Em có biết cô gọi em đến là vì chuyện gì không?”

Chuyện không đủ điểm lên lớp? Hay việc mời bác xe ôm tới dự buổi họp cuối năm? Giang nhăn mặt, “Em không biết, thưa cô.”

“Em không cần phải căng thẳng. Trong lớp, cô vẫn nói chuyện riêng với từng bạn để gần gũi và hiểu các em hơn. Hôm nay là buổi học cuối cùng,” Linh dừng lại một chút, cô dò xét tâm trạng của bé Giang, không có gì ngoài khuôn mặt tỏ ra nghiêm túc và lễ độ, “Và em là học sinh cuối cùng tham gia buổi trò chuyện riêng tư như thế này.”

Giang thở phào nhẹ nhõm. Cô không bị giáo viên trách cứ. Cô sẽ không phải chịu hình phạt là đi dọn dẹp phòng học hay lau toàn bộ cửa kính của cả một tầng lầu... Quả thực, cô rất ghét những công việc đó.

“Cô nghe ba Viễn gọi điện nói, ba em phải thường xuyên đi công tác suốt, nên nhờ cô lưu tâm đến vấn đề học tập, bài vở của Giang.”

Giang ngẩng đầu lên, cô giật thót. Mồ hôi bắt đầu bịn rịn trong lòng bàn tay. Vài giây sau, chúng đã ướt nhẹp.

“Nhưng kết quả không được khả quan cho lắm. Em ở nhà với một mình mẹ vẫn ổn chứ, hoặc đã xảy ra chuyện gì để gây ảnh hưởng đến việc học?”

Giáo viên biết dì Du là mẹ kế ư? Không thể nào! Giang đã luôn giữ kín chuyện cá nhân, thậm chí còn tô hồng để không ai dám cười cợt cô dù là chỉ qua ánh mắt hay bàn tán những chuyện tầm phào sau lưng về chủ đề đó.

“Ý cô là, chuyện gia đình có ảnh hưởng đến việc học của em không? Hay ba Viễn thường xuyên đi công tác khiến em buồn lòng?”

Ra là thế, Giang xua tay, “Dạ! Làm gì có chuyện đó, thưa cô Linh. Mặc dù ba Viễn đi công tác suốt nhưng ngày nào cũng điện thoại về. Còn việc ở nhà với một mình mẹ, em cũng thấy rất vui. Mẹ chiều chuộng em hơn cả ba Viễn nữa.”

Linh chỉ cần biết như vậy là đủ. Bởi cô đã rất lo lắng cho Du, việc làm mẹ kế của một đứa trẻ ranh mãnh, cứng đầu như Hồ Thanh Giang quả là một thử thách lớn. Nhưng khi cô nghe câu trả lời cùng ánh mắt rạng ngời của con bé, cô đã tin, Du đang-hạnh-phúc.

Linh mỉm cười, “Vậy em phải cố gắng hết mình cho kỳ thi cuối cùng đấy nhé!”

Nhận được tin nhắn từ bé Giang, Du không thể cười nổi với sự ngọt ngào đến phô trương mà con bé muốn gửi gắm qua từng câu chữ. Con bé muốn cô tiếp tục bị leo cây? Con bé muốn gây chuyện để cô phải bẽ mặt vì hôm nay Viễn về nhà sau chuyến công tác dài ngày?

Không! Du sẽ về thẳng nhà! Con bé đừng hòng lừa phỉnh cô được nữa!

Gần tám giờ tối, vừa nhìn thấy ô tô đậu ở ngay bên hông nhà, Giang biết chắc là ba Viễn đã về. “Dì dám cho con leo cây à?” Giang lăm lăm, khoe môi cong lên tạo thành nụ cười ác ý.

Con bé quăng chiếc xe đạp điện vào đám hoa hồng trước sân nhà, Giang tức tưởi vừa khóc vừa kêu la trong lúc chạy vào nhà. “Dì Du? Dì Du? Sao dì không đến đón con hả? Con đã nhắn tin cho dì mà.”

Viễn buông tờ báo đang đọc dở xuống bàn và ngẩng đầu nhìn con bé.

Giang ngồi bệt xuống nền nhà, lời việc phải chào hỏi ba Viễn, con bé tiếp tục la lên, “Dì làm mẹ cái kiểu gì đấy? Con đã nhắn tin là xe hỏng và điện thoại hết tiền mà sao dì vẫn không lên trường đón con?”

Du cũng tròn mắt và nhìn chăm chăm về phía Giang đang cách đó vài mét. Con bé đã nhắn tin cho Du với đầy đủ nội dung như thế thật ư?

Ôi không! Có phải Giang lại muốn bữa cơm tối hôm nay biến thành vở kịch của nước mắt?

“Dì nhìn đây này!” Giang gào lên thống thiết trong lúc đứng dậy với chân tay và bộ quần áo đồng phục lấm lem đất cát mà con bé vừa quệt vội ở bụi hoa hồng.

Và Giang khóc to hơn nữa.

Du ước gì Viễn đã lên tiếng. Nhưng Viễn lại đang muốn nghe những lời nói tiếp theo từ phía cô.

Chỉ còn tiếng khóc của Giang: trách móc, giận hờn, ác ý, đầy tổn thương.

Chỉ còn khoảng cách vô hình đang kéo giãn ra giữa tình yêu trong gia đình chưa có nổi một ngày hạnh phúc.

Chỉ còn tình yêu cùng với nỗi tổn thương sâu sắc không thể biểu đạt thành lời.

Chỉ còn lại đây, nước mắt, hiểu lầm, giận dỗi, xen cả niềm hối hận.

Ước chi, cả anh và cô đều là những kẻ vô tình lướt qua tình yêu, khi mà vào một buổi chiều đầy bất ngờ của ngày ấy, hai trái tim vốn lạnh lẽo đã bị gõ cửa khi chạm mặt nhau.

Chương 10, Quảng Ninh, tháng 12 năm 1996

Trong giờ học Văn, Du không tài nào tập trung nổi. Thi thoảng, cô lại lén lút nghiêng nửa người sang bên phải nhìn cậu học sinh mới. Chần chừ, cô cũng quyết định nói chuyện riêng trong giờ học.

“Những gì trong chiếc máy bay giấy là sự thật đấy à?” Du viết.

Thành nhận lấy quyển tập viết từ Du. Cậu không có phản ứng như cau có hay cười cợt trước sự tò mò của Du. “Ừ!” Thành viết lại và đẩy về phía Du.

“Mẹ kể có tốt không mà sao cậu không có gì để viết trong bài tập làm văn thế? Vậy có lẽ là ác rồi.”

Thành cười khẽ trước cái kiểu tự hỏi tự trả lời của Du. Cậu viết lại, “Ừ!”

Du nhăn mặt, “Cậu không có gì để nói với tớ hay sao? Cậu chỉ “Ừ!” thôi hả?”

Và giờ là lúc Thành cười ra tiếng. Cậu liếc mắt nhìn Du. Du cũng giương đôi mắt tròn to, đen láy màu hạt nhãn lên nhìn cậu.

“Du ơi? Du đang chủ động bắt chuyện và cố tình lại gần tớ đấy à?” Thành viết, “Nhưng ngày hôm nay, tớ lại chẳng có hứng thú gì với Du. Xin lỗi nhé, Du à!”

Du tức tối. Cô quên luôn rằng mình đang ở trong lớp học. Tiện tay vơ lấy quyển sách giáo khoa Ngữ văn ở trước mặt, Du đánh rất mạnh vào cánh tay Thành. Và cậu hét lên, “Á”

“Ồ!” Cả lớp đồng thanh kêu lên.

Bàng hoàng nhận ra hoàn cảnh diễn ra sự việc, Du đỏ bừng mặt.

“Thành – Du? Cả hai em đứng lên cho cô!” Giáo viên bộ môn cao giọng,
“Và bước ra khỏi lớp!”

Nhanh nhẹn, Thành đứng lên và bước ra khỏi hàng ghế. Cậu không quên kéo cánh tay Du đi theo mình. Nhưng Du lì lợm vẫn đứng yên ở vị trí cũ và giật mạnh tay lại.

“Lệ Hạ Du? Em có biết lớp đang trong giờ học không?”

Giọng Du lí nhí, “Thưa cô, em xin lỗi.”

“Nếu biết có lỗi thì em nên bước ra ngoài để lớp tiếp tục bài học. Em đang làm mất thời gian trong tiết học của cô đấy!”

Tự ái và cao ngạo, Giang bước ra khỏi vị trí ngồi của mình và tiến về cửa lớp.

Gió đông ập tới tấp vào khuôn mặt, lạnh buốt.

Phía xa, Thành cười và vẫy tay với cô cùng những làn khói mỏng trào ra từ khuôn miệng nhỏ.

Du quay lưng bước đi theo hướng ngược lại với Thành.

Du thích ở một mình hơn. Du chọn cô đơn.

Thành buộc phải chạy theo, “Du? Du ới? Chờ tớ với!”

Du chỉ muốn bịt miệng cậu ta lại. Thành đang cố tình làm trò cười cho học sinh mới nếu chúng nghe được, mặc cho hoàn cảnh thực tế là cả hai đã bị đuổi ra khỏi lớp.

“Nếu cậu không đứng lại, tớ sẽ gọi to hơn nữa đấy!” Thành thách thức, “Du ới! Duuuu...?”

“Ngậm miệng lại mau!” Du thét lên, “Chuyện gì hả?”

“Chuyện máy bay giấy đấy!” Thành thở hồng hộc và gập cả người xuống. Mặt cậu đỏ bừng lên, “Du không muốn nghe nữa à?”

Du trề môi, “Nghe rồi cũng có giải quyết được việc gì đâu.”

“Nhưng vừa nãy, cậu còn tò mò mà.”

“VẬY sao khi đó, cậu không nói luôn đi, cứ ‘ừ’ suốt, để giờ cả hai bị đuổi ra ngoài, trong khi thời tiết thì lạnh buốt thế này.” Du cắn nhần. Cô xuýt xoa trời lạnh.

“LẠNH thì làm sao?” Thành hỏi lại, “Bị lạnh mà được nói chuyện, dễ hơn, sướng hơn, nhanh hơn việc ngồi viết lại chẳng sướng hơn à?”

“Ồi trời!” Du kêu lên, “Cậu đúng là tên dở hơi.”

“KHÔNG phải dở hơi” , Thành cười trừ, “Mà tay tớ lạnh lắm, tớ không muốn viết.”

“VẬY tớ nói cho cậu hay, giáo viên môn Văn lớp mình đó, cô nổi tiếng là người viết trừng phạt học sinh, và rất có thể chúng ta sẽ phải viết giấy lại nội dung bài học ngày hôm nay, có thể là hai mươi lần, thậm chí năm mươi lần.”

Thành mở to mắt nhìn Du, “Cậu đừng đùa.”

“VẬY mới nói, cậu đúng là tên dở hơi mà,” Du khinh khỉnh nói.

“Cậu lo tìm chỗ khác chơi đi, đừng đi theo làm phiền tớ nữa.”

“Tớ thì biết chỗ nào mà tìm,” Thành rên rỉ, “Cậu đã quên, tớ là học sinh

mới và ngày hôm nay mới là buổi thứ hai thôi sao.”

“Lí do lí trấu.” Cả hai tay Du đẩy mạnh người Thành về phía sau. “Thế bây giờ, tôi đi đến nhà vệ sinh nữ, cậu cũng muốn đi theo chẳng?”

“Không! Ai lại thế bao giờ.” Thành cười ha hả. “Tớ chờ cậu ở ngoài.”

Giọng Du rít lên, “Trời đất! Cái tên dở hơi này!”

Thành chỉ nghĩ Du nói đùa và cố tình muốn cắt đuôi cậu. Nhưng không, Du đi như bay về phía trước tới bức tường có biển báo WC.

Thành đỏ mặt, cậu quay người đi. Nhanh chóng, Du lên sang lối quẹo ngang gần đó, bắt chéo qua cầu thang dẫn đến phòng thư viện.

Du nghĩ, mình đã thắng, vì cậu ta đúng là tên dở hơi mà. Chín giờ, trống trường điểm đến giờ ra chơi giữa buổi mười năm phút. Du uể oải trả sách và đưa thẻ thư viện để cô văn thư ghi ngày-giờ- mã sách sẽ mượn.

Rời khỏi căn phòng ấm áp, Du trở ra để về lớp cho tiết học tiếp theo. Nhưng khi vừa xuống đến cầu thang, hình bóng Thành ngồi ở ghế đá chờ đợi cùng hai bàn tay đưa lên miệng liên tục hà hít hơi ấm khiến Du chột dạ.

Lững thững lại gần, Du không còn dám to tiếng nữa, “Lạnh không?” Và cô dúm chiếc khăn len quàng cổ của mình vào tay cậu.

Thành gắt lên, “Ở trong WC cũng có sách đấy à?” Cậu vứt trả lại chiếc khăn và giật mạnh cuốn sách Toán học từ tay Du, không cần biết phải cư xử nhẹ nhàng với con gái, cả cuốn sách dày cộm bị Thành nện mạnh vào cánh tay Du. “Du là kẻ lừa đảo.”

Du kêu lên vì đau. Cô cố nói thêm trong lúc Thành bỏ đi. “Ai nói, cậu thật thà đến mức dở hơi làm gì.”

Được vài bước, Thanh chạy vội lại, giật mạnh lấy chiếc khăn len. Lần này, Du chỉ biết ú ớ nhìn theo.

“Cậu vừa đưa cho tớ còn gì nữa.” Thành kêu lên, “Muốn lấy lại thì tới gần với tớ đi.”

Và cậu chạy nhanh, hòa vào đám học sinh đang nghỉ giải lao ở giữa sân trường.

“Du đã viết được chữ gì chưa?” Thành lấy chiếc bút chỉ trỏ sau lưng Du.
“Nhưng tại sao giáo viên lại yêu cậu làm lại trong khi đó đề tài vẫn là ‘viết về người mẹ’ nhỉ?”

“Làm sao mà tớ biết được?” Du gất gỏng, “Cậu không lo làm bài đi, ở đó mà nhiều lời nữa.”

Vào đầu giờ học của buổi chiều, giáo viên môn Văn đã yêu cầu cả hai xuống văn phòng làm lại bài kiểm tra và cũng là tạo cơ hội cho học sinh để lấy lại điểm bốn mươi năm phút.

Du đi một cách miễn cưỡng, nửa không muốn bắt kể thứ gì liên quan đến từ ‘mẹ’, nửa không muốn học kì này sẽ bị xuống hạng bậc dù cô vẫn biết mình nằm trong danh sách top năm người có học lực giỏi nhất lớp.

Và Du đã ngồi cắn bút suốt hơn nửa tiếng đồng hồ.

“Du làm xong rồi thì đưa đây cho tớ chép.” Thành cố gắng lấy bài kiểm tra mà hai cánh tay Du khoanh tròn lại và cố giấu nhẹm đi.

Du phân trần, “Chép cái gì mà chép. Mẹ Du có giống mẹ Thành đâu?”

“Đã là mẹ kế thì bà nào chẳng giống bà nào,” Thành hỏi lại, “Chẳng lẽ không phải? Cùng dữ dằn, cùng ghét con riêng của chồng, cùng ác ý.”

Bà Hạnh có giống như những gì Thành đang nói không? Du cũng chẳng buồn nghĩ ngợi. Du ghét bà Hạnh dù bà có hiền lành và tốt bụng như cô tiên.

Vì ai bảo Chúa trời đã định sẵn số phận của bà chỉ là một mụ ghẻ!

“Mẹ kế của Thành giống..., giống những gì Thành vừa nói ư?” Du dè dặt hỏi lại.

Thành nhăn mặt, “Y chang luôn. Tớ chẳng vu khống làm gì. Lại còn được ông bố đi làm xa, cả tháng mới về nhà một lần. Buồn muốn chết.”

Đột nhiên, Du muốn đi xa, xa ở cái nơi mà một năm, hai năm, hoặc nhiều năm sau đó cũng có thể không trở lại căn nhà lớn có tán lá bàng rộng che rợp cả một góc phố. “Bố Thành làm xa, nhưng xa là ở đâu?”

“Ở Hà Nội,” Thành nói, “Thực ra cũng chẳng xa lắm, chỉ có điều bố làm việc trong cơ quan nhà nước nên không xin nghỉ tự do được.”

Du không biết Hà Nội là ở đâu. Nhưng Du biết Hà Nội có Bác Hồ. Nhất định khi trở về lớp, Du sẽ tìm quyển sách giáo khoa Địa lý và tìm kiếm địa điểm đó.

Đột nhiên, tiếng trống trường giục giã báo hiệu đã đến giờ ra chơi. Cả Thành và Du nhìn nhau không chớp mắt, “Hết giờ rồi ư?”

Du nhìn tờ giấy trắng trước mặt. Thành cũng không hơn gì cô ngoài cái tựa

đề và sau hai chữ ‘bài làm’ vẫn là những khoảng trống rỗng.

“Du đưa quyển sách tập làm văn mẫu cho tớ.” Thành kéo chiếc cặp của Du ra khỏi học bàn và lục lọi. Sau khi tra mục lục, cậu cũng tìm được một bài văn vừa khớp tiêu đề, vừa ngắn gọn, Thành cầm đầu xuống bài kiểm tra, nhanh tay chép lấy chép để. “Còn ngồi ra đấy nữa, Du? Lại muốn điểm O à?” Thành vẫn không ngẩng đầu lên, cậu nói.

Du không muốn điểm O chút nào. Nhưng “Như Thành từng nói, nếu không có mẹ mà cũng nộp bài kiểm tra với hai mặt giấy đầy kín chữ, chẳng phải Thành cũng sẽ là người không trung thực hay sao? Và bài văn cậu đang chép là bà mẹ của một người lạ mặt, không quen biết đấy!”

Thành quắc mắt nhìn Du. Ấn tượng đầu tiên giữa mối quan hệ của họ chẳng phải là Thành đã cáo buộc Du là người giả dối, không trung thực? Và giờ, Du dùng lại những từ ngữ đó để vắn vẹo và mỉa mai cậu?

Mạnh tay, Thành quăng trả quyển sách tập làm văn mẫu lại cho Du và vo tròn bài kiểm tra đang chép dở của mình, ném mạnh vào sọt rác ở cuối phòng.

Qua ô cửa sổ, cả hai cùng nhận ra giáo viên môn Văn đang gần tới.

Du viết vội, “Mẹ là mẹ, mẹ kế là dì ghẻ. Em không có mẹ, thưa cô. Em thực sự xin lỗi vì đã không hoàn thành bài kiểm tra mà cô mong muốn.”

“Người phụ nữ trong gia đình em là mẹ kế.” Thành viết nhanh lên một tờ giấy mới ở trước mặt. “Mẹ kế của em giống hệt mẹ Cám. Mà em thiết nghĩ, mình không cần phải miêu tả mẹ Cám như thế nào nữa trên bài kiểm tra này.”

Tối đông, những cơn gió mùa lạnh lẽo tràn vào căn phòng nhỏ, ánh điện vàng ngoài khu phố đổ một màu lợt lên không gian lặng lẽ, Du co mình ngồi buồn bã bên khung cửa sổ, lặng ngẫm những đám mây đen kịt đang vùn vù trên khoảng không bao la.

Mùa đông, mùa của những khoảng lặng.

Có tiếng lách cách của ô khóa cổng dưới sân nhà. Du nhòai người ra bên ngoài ô cửa sổ và dò xét bóng dáng người đàn ông qua những khung hình lớn nhỏ tạo bởi đám cành khăng khiu của cây bàng già. Du biết, bố Hà đã đi làm về, và dì Hạnh cũng vừa đến giờ thay ca trực buổi đêm.

Ông Hà ngẩng đầu nhìn lên lầu hai của căn nhà. Ngay lập tức, cánh cửa sổ khép chặt lại trước mắt ông.

Du đang hờn dỗi với ông sau sự cố va chạm vào ngày hôm trước. Nhưng ông vẫn chưa sẵn sàng để đối mặt với con bé. Bởi có Chúa mới biết, nếu ông hỏi Du muốn ông làm gì cho con bé, rất có thể Du sẽ trả lời rằng, ‘Bố con mình hãy cùng sống với nhau như trước kia và chờ ngày mẹ quay trở về.’

Không phải ông không có niềm tin mẹ Du sẽ trở lại, mà nỗi đau trong kí ức

vẫn thường đội mồ trở dậy, khóc than, buồn nhớ suốt hơn mười năm qua, nhắc nhở với ông rằng, vì ông mà mẹ Du sẽ không bao giờ có thể trở về đây nữa.

Du nghĩ, ông không thương mẹ Du, nhưng con bé không bao giờ biết rằng, ngày chôn cất người phụ nữ ấy cũng là ngày ông chôn vùi luôn ở đó trái tim mình.

{ { {

‘Bố vẫn còn đang đứng đó’, qua khe cửa nhìn xuống, Du lẩm bầm một mình. Cô vội nhấn công tắc điện trong phòng, một màu đen tĩnh mịch phủ xuống. Và cô dõi theo, bố Hà đang trở vào nhà.

Ít phút sau, Du nghe thấy tiếng đổ vỡ, tiếng đập phá inh ỏi dồn dập.

Vội vã tháo chốt cửa, Du chạy như bay xuống dưới nhà. Du đã nghĩ, bố Hà buồn phiền vì cô, bố Hà mệt mỏi vì cô, bố Hà đập phá mọi thứ trong nhà để gây sự chú ý của cô..., nhưng không, ông đang trút bỏ bộ áo quần công nhân đầy bụi than vào chiếc thau nhôm trong phòng tắm.

Hụt hơi, Du lại chạy vội về phòng khi nghe thấy tiếng hò hét, cái vỡ xảy ra. Tiếp đó là tiếng đổ vỡ, tiếng bàn ghế va vào nhau.

Du áp mình vào vách tường, và cô bàng hoàng nhận ra, chuyện kinh hoàng gì đó đang xảy ra ở bên nhà cậu học sinh mới – Lê Nhất Thành. Rồi cũng

đột nhiên, những tiếng động lạ đó biến mất, thay thế bằng những tiếng kêu rín rít của gió đông lùa qua khe cửa sổ. Du nhẹ nhàng mở chốt khóa và lặng lẽ đứng nhìn như cái cách cậu ta đã từng theo dõi cô vào đêm qua.

Thành thạo người về phía trước. Hai tay cậu vịn lấy thanh lan can. Cậu ta không khóc, cậu ta càng không lắng nghe những lời nguyên rủa hay nguyện cầu một mình. Và Du chẳng có được thông tin gì ngoài sự thật bề bàng là bản thân đang nhìn trộm một người khác giới. Du sẽ không quan tâm, cậu ta cũng chỉ là một học sinh bình thường như những nam sinh khác trong lớp học mà thôi.

Du không muốn mình quan tâm, bởi hình như Du đã nghĩ đến điều gì đó rất xa vời?

Khóa chốt, Du quay lưng đi, tựa người vào những nếp xếp gỗ sắp thẳng hàng trên bề cửa.

Du nghĩ, mình sắp chết.

Và Du sẽ không nói chuyện này với bất kì ai, kể cả là bố Hà.

Sáng sớm ngày hôm sau, Du bật người dậy trong cơn mê sảng. Máu vẫn chảy rỉ ra đến ầm ướt mà Du đã lục lọi lấy chiếc áo cũ trong tủ để làm tấm lót. Mồ hôi chảy mướt trên khuôn mặt, nóng bừng.

Du khóc âm ỉ, ‘mình còn sống được bao nhiêu lâu nữa? ’

Trở dậy từ bốn giờ sáng, Du giam mình trong phòng tắm và xối nước cọ rửa. Du phải giấu nhem mọi chuyện để không ai có thể phát hiện ra. Phòng riêng của Du cũng phải hạn chế để dì Hạnh không còn được tự do ra vào dọn dẹp nữa. Du sẽ mua vài ổ khóa tủ, ngăn kéo bàn để che giấu cuốn sổ nhật kí của những năm tháng cuối cùng này.

Du cảm thấy mình thật đáng thương.

6h30', trên bàn ăn đã có hai ổ bánh mì nóng và ông Hà đang đứng bếp làm trứng.

Du hoảng loạn, cô rón rén xuống từng bậc cầu thang, đi bước lùi ra phòng khách, và lao ra ngoài sân. Nhưng đến đầu con phố nhỏ, Thành đã đang ở đó đợi sẵn từ bao giờ.

Du phớt lờ. Cô cúi đầu bước nhanh qua. Cô chẳng có gì để dây dưa với cậu học sinh mới này cả. ‘Tránh xa tôi ra’, Du lẩm bẩm.

“Du? Du?” Thành đi nhanh theo sau.

Du chạy vội đi. Và trong một khắc, cô cảm thấy máu chảy ộc ra ngoài. Khựng chân, khuôn mặt Du đỏ bừng. Lẽ nào, bệnh của Du đã chuyển sang giai đoạn rất nặng rồi ư?

“Du? Du?”

“Sao hả?”

“Cùng đi học chung đi.” Thành đề nghị.

Du gật gù, “Tại sao phải đi chung?”

“Vì tớ đã chờ Du rất lâu.”

“Cậu có bị dở hơi không?” Du giễu cợt, “Tránh xa ra giùm tớ.”

Và Du lại chạy. Một lần nữa, Du lại có cảm giác máu tiếp tục ộc ra. Du khựng chân. Cô thở hỗn hển. “Xin lỗi... cậu. Chúng ta đi học chung cũng được.”

Và cả hai, chẳng ai nói với ai thêm điều gì. Họ cùng lặng lẽ bước đi.

Trời vẫn vẫn đục bởi những màn mây xám ngắt đang vờn vũ trên cao.

Có lẽ, đợt gió hàn trong mùa đông năm nay sẽ kéo dài hơn dự kiến.

Đi được một đoạn, Thành dò xét, “Hôm nay, Du ốm à?”

“Không!” Du xua tay phản đối.

“Vậy sao, cứ một lúc Du lại đỏ bừng mặt lên?”

Du nói cộc lốc, “Cũng chẳng biết nữa.”

“Vậy chắc là được đi cạnh trai đẹp nên ngại ngùng rồi.” Thành hùa lên và cười ha ha.

Du nhăn nhó, cánh tay cô với ra định đánh vào vai Thành cảnh cáo nhưng cậu đã tránh được.

“Cái tên dở hơi này.”

“Chứ còn vì lí do nào khác nữa,” Thành trề môi, “Nếu Du chứng minh được không phải vì Thành thì tớ sẽ không nghĩ như vậy.”

Du cảm thấy xấu hổ. Hai gò má cô lại đỏ bừng lên.

“Đấy!” Thành lại cười vang, “Lại đỏ mặt kìa.”

Không thể suy nghĩ được gì, Du đổ lỗi tại căn bệnh chảy máu của mình, “Cậu ngậm miệng lại cho tớ.”

“Nhưng Du không tìm được lí do nào khác, đúng không?” Thành cười lớn, “Biết ngay mà.”

“Tớ đã bảo ngậm miệng lại.” Du trừng mắt, và sau đó bước nhanh hơn. Những cơn đau âm ỉ ở vùng bụng càng khiến cô khó chịu.

“Nhưng tớ sẽ nghĩ như thế đấy nhé!” Thành không chịu thua, “Vì Thành mà Du đỏ mặt.”

‘Ôi cái tên điên này’, Du lẩm bẩm trong lúc cúi gằm đầu và bước đi. Phải nhanh đến trường, nhanh và nhanh hơn nữa.

Đến giữa sân trường, Du chạy vội về hướng dãy nhà vệ sinh. Cô đỏ mặt. Nhưng cô đau đớn. Cô tự hỏi, “Trước khi chết, con người ta thường muốn làm điều gì nhất, nhỉ?”

Thành với tay giật lấy bài kiểm tra Văn của Du. Cậu kêu lên, “Du cũng được năm điểm? Vậy là bằng điểm nhau à?”

Du im lặng. Suốt nửa buổi học trôi qua, cô không tài nào tập trung nổi thay vì cứ luẩn quẩn nghĩ đến chuyện cá nhân. Tại sao ngay cả khi ngồi im một chỗ, máu vẫn không ngừng chảy?

Cả quyển sách đập vào bả vai Du. “Này?” Thành kêu lên.

Du giật mình, “Cái gì nữa?” Du gắt lên

“Nãy giờ, tôi hỏi mà Du không trả lời.” Thành cũng quát lại.

“Tại sao phải trả lời khi mà tôi không thích?” Lẽ ra, Du định nói lớn tiếng hơn nữa, nhưng máu lại ộc ra liên tục. Và bờ vai Du trùng hằn xuống.

Thành ồ lên thích thú, “Ồ! Du lại đỏ mặt vì tức nữa. Ha ha.”

Du nghiến răng, “Cái tên này! Thật không biết phải nói gì nữa!”

Mở hộp bút, Du lấy bút lông và chiếc thước nhựa kẻ thành một đường đậm nét giữa bàn học.

“Giờ mà cậu còn dám chìa tay sang bàn của tớ thử xem. Tớ sẽ không nhẹ tay nữa đâu.”

Thành chưa kịp hả hê trên ghẹo cái trò chơi con nít này, Du đã giật lại bài kiểm tra của mình và bước ra khỏi chỗ ngồi. Cô cần lên văn phòng và muốn biết vì sao bài văn bỏ trống của mình vẫn được năm điểm. Nhưng lời giải thích của giáo viên bộ môn cũng ngắn gọn và đủ ý hệt như cái cách Du đã viết trong bài kiểm tra, “Nếu xét theo tính chân thật mà một bài tập làm văn

cần có, em đã được bốn điểm, vì em rất trung thực. Còn một điểm là vì theo quy định, chỉ cần bài kiểm tra không bị bỏ trống là đã đạt được rồi.”

Sang đến ngày thứ hai, Du buộc phải xin nghỉ học vì máu chảy quá nhiều. Nằm ở nhà, Du đắn đo không biết có nên nói với dì Hạnh hay không? Nhưng Du không muốn bà quan tâm và cho rằng hành động đó là tự hạ thấp mình xin xỏ.

Đến ngày thứ ba, máu chảy ít hơn và gần như biến mất hẳn vào ngày thứ tư.

Sang đến ngày thứ năm, cả buổi tối Du giam mình trong nhà thờ trên thị trấn. Cô cầu nguyện. Cô cảm ơn Chúa đã ban phước lành và trả lại sự sống cho mình. Cô đã khóc rất nhiều và quỳ gối hàng giờ đồng hồ trước linh hồn của Chúa.

Trở lại lớp học vào ngày tiếp theo, Thành nhìn Du chăm chăm thay vì phải tập trung vào quyển sách giáo khoa đang ở trước mặt trong giờ tự học.

Du ngẩng đầu nhìn qua bên. “Cậu đừng có giả điên nữa, có được không hả?”

Thành không trả lời. Du lại càng khó chịu trước sự thăm soi lộ liễu của cậu. Du cầm quyển đưa sang bên và che lấy khuôn mặt cậu ta. Nhanh chóng, cả quyển sách bị Thành giật lấy và đánh rất mạnh vào cánh tay Du.

Du hậm hực, “Ôi! Cái tên dở hơi này. Cậu còn dám đánh cả tớ nữa?”

Thành liếc nhìn xuống vạch bút lông đen trên mặt bàn và chế giễu Du bằng đúng giọng điệu mà cô đã cảnh cáo ngày hôm trước, “Giờ cậu mà còn dám chìa tay sang bàn của tớ thử xem. Tớ sẽ không nhẹ tay như cú đánh vừa rồi nữa đâu?”

“Vừa rồi mà còn nhẹ nữa ư?” Du kêu lên.

Thành cười tươi rồi nhanh chóng bỏ về phía đám nam sinh đang tụ tập nói chuyện với nhau ở cuối lớp.

Du ngớ ngàng, “Chuyện này là ‘gậy ông đập lưng ông’ đấy à?”

Chương 11, Sài Gòn, tháng 09 năm 2012

Tháng chín, độ thu đang chảy về cũng là khoảng thời gian sắp diễn ra mùa cưới. Du bận bịu gần như không còn thời gian quan tâm đến những cuộc chiến vô nghĩa nhưng lại quá đau lòng và gây ra nỗi tổn thương sâu sắc mà bé Giang cố tình mang lại.

Ban ngày, Du lê lết cùng với Thanh và đám nhân viên ở cửa hàng si chuyển hết địa điểm này tới địa điểm khác trong thành phố để kiếm tìm khung cảnh đẹp, thậm chí có hôm xe còn đưa mọi người qua cả các tỉnh lân cận để chụp hình.

Buổi tối, Du làm tăng ca và chỉnh sửa ảnh thay vì phải về nhà, nghe những lời công kích đầy chủ ý từ bé Giang.

Thậm chí, khoảng cách giữa cô và Viễn đang nằm ở ngưỡng quá giới hạn được cho phép của một cuộc hôn nhân, bao gồm những điều đơn giản như cảm thông, sẻ chia, cũng đều được cả hai né tránh và không muốn dấn động.

Anh bận bịu với những chuyến công tác xa. Anh đã có phút giao động khi nghĩ rằng, lời cầu hôn của mình là sai trái, là bước đi lầm lạc đã đánh mất mối quan hệ tình nhân, nhưng lại không thể đạt được một nấc thang cao hơn.

Du buồn phiền nhưng không dám than trách. Cô chỉ nghĩ rằng những gì mình nhận được vào ngày hôm nay là quả báo cho một tuổi thơ nông nổi, đã làm càn, và ra sức khống chế mối quan hệ của bố Hà.

Vì thế, cuộc sống của Du ở tuổi hai mươi sáu chỉ là im lặng, chịu đựng, và cố gắng nhiều hơn.

Chỉ còn bé Giang, người ở giữa gốc rễ tình yêu đang bị lung lay, thậm chí hoàn toàn có nguy cơ bật rễ, là đang hả hê với chiến thắng của mình.

“Thôi, hôm nay Du nghỉ làm đi.” Người quản lý cửa hàng nói, “Chị trông em mệt mỏi quá rồi. Để cả đấy, lát con bé Thanh nó tới ca rồi giải quyết cho.”

Du ậm ừ.

“Chị cho nghỉ thì cứ nghỉ đi. Yên tâm nhé, chị vẫn chấm công đủ ngày cho em.”

Du cười trừ, “VẬY em xin phép về trước. Em không khách sáo nữa nha.”

Đúng là Du đã quá mệt mỏi. Cô thiếu ngủ, ăn uống không đầy đủ và sai giờ giấc. Bệnh đau dạ dày lại tiếp tục hành hạ cô. Da cô đen sạm đi vì nắng. Khuôn mặt cô cũng gầy sọp để lộ hai gò má không còn ửng hồng như xưa. Có phải, từ khi kết hôn, Du trở lên lơ đãng với bản thân mình. Cái nắng tháng chín vàng nhạt, vừa ấm vừa lạnh hơn. Du nhớ những buổi dạo phố hiếm hoi trong một vài giờ rảnh rỗi cùng Viễn dưới những tán cây xòe rộng và đám hoa muồng điệp nhuộm vàng hai bên đường.

Du nhớ lần đầu tiên đặt chân vào công ty anh cùng bộ hồ sơ sau ngày mới tốt nghiệp Đại học, cô bị từ chối phũ phàng với lí do muôn thuở: không có kinh nghiệm và chưa một lần đi làm thêm tới những công việc liên quan theo yêu cầu của nhà tuyển dụng trong thời gian còn ngồi trên giảng đường.

Sau một năm bươn chải, Du quyết định nộp bộ hồ sơ xin việc trở lại công ty anh để chờ ngày phỏng vấn. Khi ấy, anh hoàn toàn không nhận ra cô, tất nhiên. Còn cô chỉ nhìn chăm chăm dò xét nét mặt anh. Khi anh nói, “Sau một năm, cô đã nhảy việc, vậy nếu tôi nhận cô vào công ty của chúng tôi, rất có thể sau một năm, cô cũng sẽ lập lại ý định đó?”

“Không.” Du cướp lời anh, “Tôi nộp hồ sơ tại đây là bởi tôi muốn gặp lại anh.”

Anh lục lọi trong kí ức của mình. Và, không có gì liên quan tới cô cả. “Cô đã gặp tôi?”

“Vâng. Một năm trước. Anh đánh trượt tôi ngay sau khi xem hồ sơ mà chưa

một lần cho tôi cơ hội để phỏng vấn. Tôi đã đi làm khá nhiều công việc liên quan đến vị trí công ty cần tuyển dụng. Vì thế, tôi quyết định quay lại đây sau khi đã có kinh nghiệm và ma sát với cuộc sống.”

Anh đã cười với cô khi ấy – một nụ cười mà cô ngỡ ngàng không dám tin vì suốt gần ba giờ đồng hồ quan sát anh và đồng nghiệp phỏng vấn, anh chỉ giữ khư khư một khuôn mặt không lấy gì làm hài lòng.

Và khi anh cười với cô – đồng nghĩa với việc cô trúng tuyển vào vị trí Design Manager Jobs duy nhất mà công ty đang tuyển dụng.

Suốt nửa năm sau đó, những lần cô và anh chạm mặt nhau chưa quá mười lần, cùng chờ thang máy, ở dưới hầm xe, hay đi ngược hướng nhau dưới sảnh của tòa nhà. Nhưng chỉ có một mình cô cúi đầu chào vì biết anh thuộc hàng lãnh đạo cao cấp của công ty. Còn anh chỉ co chân mày lại phản ứng, ngoài một lần duy nhất anh đáp lễ. “Em là Lê Hạ Du? Tôi sẽ nhớ em!”

Giờ đây, đứng bên kia đường, Du ngẩng cao đầu nhìn tòa nhà lớn – nơi cô từng mơ ước sẽ được làm việc tại đó trong một lần đi ngang qua khi còn là một học sinh phổ thông trung học. Nhưng khi đã đạt được ước nguyện, cô lại từ bỏ nó vì chấp nhận bước vào cuộc hẹn hò yêu đương với Viễn, vì tránh sự sấm soi và ganh ghét của đám đồng nghiệp nữ.

Du chưa từng lần hối hận, ít nhất là thời điểm hiện tại, bởi anh đã cho cô một cơ hội với những trải nghiệm rất tuyệt vời trong tình yêu, và cũng rất thật trong cuộc hôn nhân dưới mái gia đình có người con riêng trước.

Và cô sẽ luôn mỉm cười với anh, mặc cho những hiểu lầm và khoảng cách đang kéo cả hai ngược về hai hướng đối nhau.

“Anh nhớ Du!” Là tin nhắn của Viễn đột ngột gửi đến.

Cô đã cười. Suốt bao nhiêu ngày vừa qua, ngoài những nụ cười giả lả với

khách hàng, cô đã gần như quên mất ý nghĩa của nụ cười trong tim?

Du không trả lời lại anh. Cô ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao lần cuối và chuẩn bị lên xe ra về.

Đột nhiên, ánh mắt cô rơi tại sảnh tòa nhà, lặng yên ở điểm trụ cột lớn – nơi anh trong bộ vest màu đang nói chuyện cùng vị cố vấn người nước ngoài. Khi ông ta quay lại trao đổi cùng nhân viên lễ tân, Viễn nghiêng người, giơ tay lên và vẫy vẫy cao với Du.

Du cũng đưa tay lên, vẫy chào với anh.

Và điện thoại đổ chuông. Cô chần chừ nhiều giây sau mới bắt máy. Bởi cô muốn đứng ngắm nhìn anh thế này, anh tươi trẻ và lịch lãm.

“Anh mới ở sân bay về đấy. Em có thấy va-li hành lý không? Nhưng anh có cuộc họp quan trọng ngay bây giờ. Hẹn gặp em và GiGi vào bữa tối nhé!”

“Vâng.” Du nói, “Vậy hẹn gặp lại anh vào bữa tối.”

Anh chào Du và cùng vị cố vấn người nước ngoài trở sâu vào trong tòa nhà.

Du đã có lời hẹn từ anh, nhưng không hiểu vì sao, Du vẫn có cảm giác hụt hẫng đến lạ kỳ, và kèm theo ám ảnh về những bữa ăn tối nữa.

Trong nhà đang có khách? Du đoán thế khi nhìn thấy đôi dày thể thao của nam giới đặt trước bậc hiên nhà.

Ngó nghiêng qua cửa sổ, Du chỉ thấy Giang cùng một nam thanh niên khác đang ngồi trong phòng khách.

Chúng quàng tay lên vai nhau và nhìn chăm chăm vào chiếc iPad. Thi thoảng, cậu ta nghịch ngợm bằng cách cuốn lấy vài lọn tóc của Du trong ngón tay, và xoay vòng vòng. Đôi chân Giang bắt chéo để lên đầu gối cậu ta một cách thoải mái.

Du tự hỏi, “Đây là bạn trai của GiGi? Và mình sẽ làm lơ trước những cử chỉ đụng chạm đó? Ôi! Không! Không! Đôi mắt của mình sẽ bị đau vì tức tối mất thôi. Mình là mẹ của con bé cơ mà!”

Vờ như không hay biết Giang đang ở nhà, Du tra chìa vào ổ khóa cửa vì đã bị con bé khóa chốt bên trong.

Không như dự đoán của Du, chỉ có mình cậu thanh niên phản ứng bằng cách gạt đôi chân Giang ra khỏi đầu gối mình và đứng dậy chào cô. Tay Giang vẫn quàng hờ hững trong cánh tay cậu, và con bé giật mạnh khiến cậu ngồi phịch trở xuống.

“Ơ! Thím Du đã về rồi đấy à?” Con bé ồ lên và úp màn hình iPad ra sau lưng.

Giang đang giấu diếm thứ gì đó?

Và ‘thím Du’ nghĩa là sao?

“Đây là anh Minh, bạn trai con!” Giang cười toe toét. “Còn đó là tím Du, người giúp việc ở nhà em.”

“À! Vậy ra là người giúp việc.” Minh cũng ồ lên với vẻ cười cợt. Cậu ta thay đổi thái độ một cách chóng mặt thay vì e dè và có chút sợ sệt như ban nãy. “Làm anh cứ tưởng mẹ em, sợ gần chết.” Tay cậu vòng ra sau lưng Du để lấy iPad, “Vậy mình xem phim tiếp thôi, em?”

Giang chặn lấy tay Minh và giữ khư khư ở phía sau. “Thôi! Em chán rồi. Không xem phim đó nữa.” Rồi con bé quay sang cười với Du, “Thím à! Tụi con đói quá! Thím nấu gì cho con ăn được không?”

Du vẫn không thể thốt lên lời. Tất cả những gì Du cảm nhận được chỉ là nỗi

xấu hổ, bẽ bàng, xen lẫn cả cảm giác tức tối vì bị xúc phạm.

“Thím Du? Con đói thật mà!” Giang rên rỉ, “À, con báo tin cho thím mừng, kì thi lại vào lớp chín con đã vượt qua nhé! Chẳng phải thím bảo, chỉ cần con lên được lớp chín, thím sẽ chiều chuộng con ư?”

Du cảm thấy chuyện này sao lại buồn cười đến thế?

Cười cả ra nước mắt nữa!

Minh cười ha hả, “Sao thím giúp việc của nhà em mắc cười quá vậy? Giúp việc là giúp việc. Sao lại còn có thỏa thuận đến vô lý như thế nhỉ?”

“À! Thím giúp việc nhà em tốt bụng lắm! Thím lại là bà con xa.” Giang nhỏ nhẹ phân trần, “Dù phải tiết kiệm tiền gửi về quê, nhưng thím lo ba Viễn sẽ buồn nếu biết chuyện nên chủ động cho em tiền học phí hai môn phải thi lại đấy!”

“À! Ra là thế!” Minh gật gật đầu.

Du không thể nói gì. Cô nhanh chóng bỏ ra ngoài.

Không thể khóc trước mặt con bé. Nhất định không được để con bé cười cợt trước nỗi đau của cô.

Giang chạy nhanh theo sau. Con bé chặn lấy xe cô ở ngay lối cổng. “Dì Du lại đi đâu đấy?”

Du trả lời với vẻ khó chịu, “Đi làm!”

“Nghĩa là đi chụp hình ở ngoài cửa hàng đấy ă?” Giang tò mò.

“Ừ.” Du lựa người tránh chạm phải con bé, lên xe và bỏ đi.

Cô sắp phát điên lên rồi.

“Chụp hình?” Giang lẩm bẩm, “Hay là mình cũng đi chụp hình nhỉ?”

“Chụp hình ở đây á?” Minh kêu lên, “Ở cái cửa hàng bé tẹo này thì làm sao mà đẹp được?”

“Em đã bảo đẹp là đẹp!” Giang kéo tay Minh, đẩy cửa kính và bước vào bên trong.

Trái với vẻ bề ngoài có phần cũ kĩ ở biển cửa hiệu, không gian bên trong cửa hàng rất rộng, sáng, và khách hàng ngồi đông theo từng bàn để được các nhân viên tư vấn dịch vụ.

“Chào quý khách,” Người quản lý cửa hàng lên tiếng, “Anh chị đến để chụp hình cưới ă? Òa! Đẹp đôi quá!”

Thanh đang lắp lại ống kính ở ngay gần đó, cô buột miệng kêu lên, “Ồi! Cái bọn trẻ vắt mũi còn chưa sạch này, thi cưới cái nổi gì chứ?”

“Ở đây chỉ có dịch vụ chụp hình cưới thôi ă?” Giang thắc mắc, “Ý em là, tụi em chỉ muốn chụp ảnh chân dung, à không, ảnh kỉ niệm hai người đấy!”

“Tất nhiên là đủ cả. Em cứ yên tâm. Rất đẹp!” Người quản lý vẫy tay với Thanh, “Em đưa hai đứa lên trên lầu nhé! Nhớ phải chụp đẹp, đẹp hơn nữa, vì chúng thực sự rất đẹp đôi!”

“Không! Không!” Giang gạt đi. “Em muốn dì Du, à không, chị Du chụp cho tụi em cơ.”

“Vây phiền em trả thêm phí dịch vụ yêu cầu nhé!” Người quản lý cười tươi,

“Vì đang là thời điểm mùa cưới nên chỗ chị đông khách lắm, mà tay nghề của cô Du lại là số một ở đây nữa.”

“Không có vấn đề gì đâu ạ,” Giang nói.

Cô thanh toán xong ở quầy tính tiền rồi theo chỉ dẫn của một nhân viên khác lên lầu.

Vừa nhìn thấy Du qua lớp cửa kính, Minh ngạc nhiên kêu lên, “Chẳng phải thím Du – người giúp việc ở nhà em đây sao?”

“À..., vâng!” Giang ấp úng, “Nhưng ở đây, mình cứ gọi là chị cho trẻ, anh nhé!”

Minh ậm ừ, cậu nắm chặt lấy tay Giang và tiến sâu vào phòng studio.

“Chị Du có khách ạ! Bà quản lý muốn chị chụp mười kiểu cho cặp đôi trẻ này trước.”

Không ngoảnh mặt lại, Du bận bịu với việc kéo phong rèm để tạo bối cảnh cho cặp đôi chuẩn bị chụp hình cưới. “Chẳng phải, chị đã nhận chụp hình cưới cho một cặp đôi trong ít phút nữa ư?”

“À! Vâng. Nhưng cô dâu vẫn đang trong phòng trang điểm và chưa thống nhất được mẫu váy sẽ mặc. Mà đôi bạn trẻ này lại chỉ chụp ít hình làm kỉ niệm thôi ạ!”

“Thôi được rồi!” Du cầm lấy dây quai đeo máy hình tròn qua cô. Cô cố vượt thêm mấy lượt vào phong rèm cho phẳng và quay người lại, “Ơ? Ơ..., hai đứa? Hai đứa làm gì ở đây?”

“Chị Du?” Giang làm bộ mặt hớn hở, “Chị chụp cho tụi em nhé! Em nghe

nói, tay nghề của chị ở cửa hàng này là số một.”

Hết ‘thím Du’, giờ là ‘chị Du’, rồi khi nào sẽ là ‘bà Du’ hay ‘em Du’ nhỉ?

Để tránh to tiếng với hai đứa trẻ mà người ngoài nghe được, Du vẫy tay với người nhân viên chỉ dẫn, “Em ra ngoài thì kéo lớp cửa kính vào giùm chị nhé! Khách hôm nay đông quá, mà chị thì đang đau đầu!”

“Vâng.” Nhân viên cúi đầu vào khách, ra ngoài và làm theo lời dặn của Du.

Khi trong phòng studio chỉ còn ba người, Du lớn tiếng, “GiGi? Con lại muốn gây chuyện gì nữa đây?”

“Con... con...”

“Đây là chỗ dì làm việc, không phải chỗ để hai con đến quậy phá.”

“Con đâu có quậy phá.” Giang cười, “Chẳng phải, con nói là mình muốn chụp hình còn gì!”

Minh chen lời, “Phiền thím Du chụp giúp tụi con mấy kiểu hình. Tụi con quen nhau lâu rồi nhưng chưa có tấm hình chung nào cả.”

Giang gật gật đầu ra vẻ tán thành với nguyện vọng vừa được Minh trình bày.

Du thở dài, “VẬY hai đứa mau vào trong chỉnh đốn lại tóc và áo quần đi. Dì đang rất vội.”

Giang kéo tay Minh đến giữa phòng, “Không cần đâu ạ, tụi con sẽ chụp luôn.”

Du bật đèn trong studio và bắt đầu bấm máy. Chúng chỉ dám nắm tay và khoác vai nhau, cùng nở nụ cười ngây ngô, vô tư hơn bao giờ hết. Nhưng được vài kiểu, Minh bỗng ghé tai Giang nói gì đó khiến cô bé vội vàng chối đây đẩy, “Không! Không được đâu!”

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt sẫm soi của Du, Giang lại nảy ra một ý định khác. “Vậy để em nói với thím Du nhé.” Và Minh cười với con bé.

Giang nhìn Du bằng ánh mắt rụt rè vẻ giả tạo, “Dì Du tắt bớt đèn giùm tụi con nhé, lóa hết cả mắt rồi.”

Du đồng ý tắt bớt đèn, bởi hình ảnh của tụi chúng cũng chẳng nhất thiết phải long lanh hay cầu kì như chụp ảnh cưới. Nhưng khi ngẩng đầu lên, cô suýt nữa buột miệng chửi thề khi thấy khuy áo cậu trai đã buột vài nút, còn Giang đang loay hoay với chiếc dây kéo khóa phía sau lưng.

Giận dữ, Du kéo dây nối với máy ảnh trông qua khỏi cổ, bỏ tạm lên chiếc bàn nhựa gần đó, Du lôi mạnh bé Giang ra khỏi phòng studio, vòng qua một căn phòng nhỏ và rẽ vào gian cuối cùng – là nhà kho của cửa hàng chứa đầy những mẫu váy đã cũ, lỗi thời, hay son phấn không đạt chất lượng.

“Con đang muốn trọc tức dì đấy à?” Du làm giọng gay gắt. “Hay con muốn nghỉ học vì yêu đương?”

“Dì dám quát mắng con ư?” Giọng Giang tức tưởi, “Mụ ghê! Dì chỉ là một mụ ghê mà thôi! Dì có quyền gì mà to tiếng với con chứ?”

Quá nóng giận, Du vung cánh tay lên cao và tát rất mạnh khiến con bé chao đảo về phía sau và ngã quỵ xuống sàn nhà ngay sau đó. “Con còn dám hỗn...?”

Không thể dứt câu, những vệt đỏ do ngón tay cô in hằn lên bầu má con bé

khiến Du sững người. Đầu gối cô quỳ ngay xuống. Cô ôm lấy cơ thể đang run lên bần bật và luôn miệng nói lời xin lỗi Giang. “Ôi không! GiGi! Dì sai rồi! GiGi?”

Nhưng con bé đẩy người cô ra và bò lùi lại phía sau, “Mụ ghê! Mụ ghê! Dì còn dám đánh tôi nữa!”

Khi chạm được tới cánh cửa, Giang vịn người đứng dậy và chạy ra ngoài. Con bé xô cả vào người khác ở ngưỡng cầu thang nhưng không buồn gửi lại lời xin lỗi. Chạy, và chạy.

Xuống đến quầy lễ tân, Giang khóc um lên nhưng trong đầu cô vẫn đang ăn mừng với cuộc chiến thắng hả hê, bởi Du đã sa vào cái bẫy mà chính Giang cũng không có ý định chuẩn bị trước.

“Tôi sẽ kiện cả cửa hàng này.” Giọng Giang cao vút, “Nhân viên quèn chụp hình mà còn dám đánh cả khách hàng nữa.”

“Nói trắng ra, cô ta chỉ là người giúp việc nhà.” Minh chen vào, “Thế mà vừa ra ngoài đã dám đánh cả cô chủ.”

Khách hàng ai nấy đều chú ý cả tới quầy lễ tân. Người đứng dậy mang theo túi xách thì có ý định ra về.

Người ngồi lại thì mang nét mặt tò mò, dò xét.

“Có chuyện gì thì bình tĩnh nói,” người quản lý vội vàng kéo tay Giang vào một góc khách trong sảnh cưới, “Bình tĩnh nào, cô gái bé bỏng của tôi!”

Từ chối giảng hòa, “Nếu người quản lý ở đây không đuổi việc cô ta, tôi sẽ kiện!” Giang hét lên, “Ở nhà là người giúp việc, cô ta đâu có dám, thế mà vừa ra ngoài đã không coi cô chủ ra gì rồi!”

“Ai? Ai là người chụp hình cho cô bé này?” Người quản lý nói lớn tiếng với những nhân viên đang đứng xung quanh.

“Du.” Giang trả lời thay đám người họ, “Là Lệ Hạ Du.”

Đúng lúc, Du và Thanh cùng nhau từ trên cầu thang bước xuống. Mặt Du đỏ bừng vì giận dữ, vì buồn bã, vì hối hận..., mặc cho cô bạn thân hết lời an ủi, “Con bé đó là con riêng của chồng thì sao? Theo pháp luật, Du vẫn là mẹ của nó. Nó làm sai, Du dạy bảo là đúng!”

Phía dưới sảnh, ai nấy đều ngơ ngác nhìn nhau.

Giang xấu hổ vì mọi người cho rằng cô là kẻ nói dối, bịp bợm. Ngay cả Minh, cậu cũng hỏi han để xác nhận, “Vậy ra, thím Du là mẹ kế của em à?”

“Tức chết đi được.” Giang vùng vằng bỏ đi ngay khi Du vừa đặt chân xuống dưới sảnh cửa hàng.

Minh cũng chạy vội theo sau nhưng cậu vẫn không quên đá kích một cách tế nhị, “Mẹ kế xinh mà. Sao em lại gọi mẹ kế của người giúp việc chứ?”

Du xin nghỉ làm tại studio ngay trong buổi chiều mặc cho người quản lý có van vãi về hoàn cảnh thực tại bận rộn ra sao, hay đề nghị một mức lương bổng cao hơn trước.

Nhưng Du một mực chối từ.

Làm sao có thể làm việc ở đây được nữa khi ai nấy đều biết rõ cô lập gia đình với một người đàn ông đã có con riêng, thậm chí con bé còn hạ nhục cô bằng cách quấy rối ở chốn đông người và coi danh phận của cô chỉ bằng một người giúp việc, đồng nghĩa với việc cô sẽ không có tư cách, không có tiếng nói, không được coi trọng...

Rồi đám nhân viên ở đây sẽ có dịp bàn ra tán vào những chuyện phiếm không đâu, không chủ đề, không lợi nhuận..., miễn là họ thoải mái mặc cho người quản lý có ra lệnh bịt miệng tất cả không được nói chuyện riêng tư trong giờ làm việc.

Vì sự việc diễn ra căng thẳng vào buổi chiều, nên trong bữa cơm tối có cả mặt Viễn, Giang tự cho mình cái quyền cần phải ‘tha bổng’ với Du. Trong khi đó, Du nóng lòng không yên vì nỗi lo lắng thường trực, không biết bé Giang sẽ tiếp tục ‘hạ gục’ cô bằng chuyện gì?

Mọi chuyện tưởng như đã êm đẹp sau bữa cơm tối, Viễn trở về phòng thư viện làm báo cáo chuẩn bị cho buổi hội nghị cao cấp vào sáng hôm sau, Giang bắt đầu tỏ ra gần gũi và thân thiện với Du hơn. “Dì Du? Chuyện buổi chiều nay đó, Dì cho con xin lỗi nhé!”

Du không nghĩ ‘xin lỗi, cảm ơn’ lại có mặt trong danh sách ngôn ngữ từ điển của con bé. Vì thế khi nghe lời nói ấy, Du đã rất cảm kích, gần như là xúc động, “Không sao đâu. Dì ổn mà.” Giọng cô nhẹ nhàng hơn trong những âm tiết cuối cùng.

Giang tỏ ra hối lỗi, “Những người trong cửa hàng đã biết hết mọi chuyện rồi, họ sẽ không gây trở ngại hay khó khăn gì cho dì Du chứ ạ?” Cô hồi hộp lắng nghe câu trả lời từ Du.

Du cảm động thực sự. Những giọt nước bắt đầu rơi lún quẩn trong vành mi. Con bé đã thực sự biết lỗi và suy nghĩ chín chắn hơn rồi? “Dì đã nói là không sao. Dì xin nghỉ việc ở đó rồi.”

Giang nhảy khỏi chiếc ghế gỗ. “Sao cơ? Dì bị người ta đuổi à? Là vì..., vì chuyện con đã gây ra ư?”

Du thoáng cười, “Đã nói là không phải mà. Dì xin nghỉ vì dạo này dì không được khỏe. Dì chỉ muốn nghỉ ngơi một thời gian.”

Đôi chân mày Giang co lại. Thái độ của con bé thay đổi một trăm tám mươi độ. “Vậy là dì thất nghiệp nên sẽ ở nhà từ ngày mai? Như vậy, việc con gọi dì là người giúp việc cũng đâu có gì là oan uổng cơ chứ!”

Du quá đổi bất ngờ.

Giang đã cho Du leo từng nấc thang lên thiên đường, và khi cô vừa mới chớm tận hưởng một không gian hoàn toàn mới lạ, thì con bé lại thẳng tay không mảy may suy nghĩ mà ngáng chân để cô rớt thẳng xuống địa ngục.

“Và đồng nghĩa với việc, dì sẽ ăn bám ba Viễn, đúng không?”

Mỉm cười đắc ý, Giang bỏ về phòng thư viện.

Phía xa, con bé lại tỏ ra ngây thơ như cái tuổi ô mai đến trường, “Ba à! Ba đi công tác xa cả nhiều ngày rồi. Giờ thì ba nói chuyện với GiGi một lúc đi.”

Và cánh cửa gỗ trong phòng thư viện khép lại ngay sau đó, như thể muốn chia thế giới làm hai, nơi chỉ có mình Du, và nơi kia mãi mãi là hai người: Giang và Viễn.

Chương 12, Quảng Ninh, tháng 01 năm 1997

Tiếng ồn ào và đồ đạc đổ vỡ tiếp tục phát ra từ căn nhà kế bên. Du áp tai mình vào vách tường để nghe ngóng.

Có vẻ như, Thành có một người em trai?

Và chúng đang đánh nhau vì chiếc giường ngủ.

Du buột miệng, “Thật là trẻ con quá đi.”

Tinh thần ngày hôm nay của Du rất tệ. Cô cảm thấy lưng mình mỗi nhừ, còn bụng thì đau âm ỉ. Du muốn đi ngủ thay vì thức khuya đọc sách dù ngày mai là buổi cuối tuần và cũng không có lịch học thêm nào cả. Nhưng tiếng cãi vã bên nhà hàng xóm càng to hơn. Lần này là giọng của một cậu trai lạ hét lên, “Mày nghĩ mày có quyền gì trong căn nhà này thế? Bố đi làm xa nên chẳng có ai bênh vực mày đâu. Nếu mày còn tiếp tục phản đối, tao sẽ mách mẹ đấy. Là mẹ, mẹ của tao, và là mẹ kế của mày. Hiểu không?”

“Mày còn dám nói nữa?” Là tiếng của Thành và thứ đồ gì đó bằng sứ vừa rơi vỡ loảng xoảng xuống nền nhà. “Tao thách mày đấy. Thằng nít ranh chỉ biết bám áo mẹ. Muốn mách mẹ mày à? Vậy cứ làm như thế đi. Đừng hù dọa tao.”

Và sau đó chỉ còn là những lời văng tục, Du tò mò, phải chăng hai cậu đã đâm sầm vào nhau và thi đấu vật?

Nhoài người ra khỏi ô cửa sổ, Du nhìn ra sân thượng của nhà kế bên. Không có ai. Không có Thành. Nhưng có nhiều thứ được ném ra ngoài: quần áo, sách vở, bút giấy nữa...

“Cút ra khỏi nhà tao!” Vẫn là giọng của một cậu trai lạ hét lên, “Mày vốn dĩ vẫn ghét khi ở căn nhà chung mà. Cút đi! Hãy tới mà ở với bố và làm đứa ngồi lê mách lẻo những chuyện xấu xa của mẹ con tao đã gây ra đấy.”

Du không thấy tiếng Thành trả lời. Nhưng Du nghe thấy tiếng đâm huỳnh huých tiếp tục phát ra.

Là ai đang đánh ai?

“Thành ơi?” Du kêu lên. “Thành ơi! Du này! Du có chuyện quan trọng cần nói!”

Tiếng dầm đá, chửi bới, xô nhau vào tường im bật. “Ai đang gọi mày kia?” , vẫn là giọng của cậu trai lạ, “Là giọng con gái thì phải.”

“Thành ơi? Du này! Là Du đang gọi Thành đấy!”

Ngay sau đó, tiếng cánh cửa đóng rầm lại. Du bậm môi sợ hãi. Và Thành xuất hiện ngay ở sau ở vị trí giữa sân thượng. Trên cổ cậu vẫn còn quấn chiếc khăn len màu xám của Du. “Du gọi tớ có chuyện gì không?”

Du mở to mắt. Cô cố gắng nhìn vào khuôn mặt cậu ta trong bóng tối. “Hình như, là có máu?” Du đưa ngón tay chỉ vào khóe miệng mình ra hiệu. “Du nghe thấy tiếng cãi nhau, của Thành, với..., với..., ai đó?”

Thành đưa ngang cánh tay lên mặt, vạt áo quệt vết máu ở khóe miệng. “Là em trai, con của mẹ kế.”

“Con của mẹ kế à?” Du sững người. “Nhưng mà...,” Du lại chỉ tay lên khóe miệng mình, “Thành có đau không?”

“Không đau!”

Du cảm râm, “Bị con của mẹ kế đánh mà không đau.” Nhưng cô không hiểu rằng, sự lo lắng của mình trong lời nói ấy lại biến thành vẻ trêu cười đối với một cậu trai mới lớn.

Thành gào lên, “Này? Lệ Hạ Du? Cậu gọi tớ ra đây là để chế nhạo hay cười cợt tớ vậy?”

“Không! Không!” Du cuống lên, hai tay cô khua loạn xạ trong không khí,

“Tại Du nghe thấy tiếng cãi nhau, đánh lộn mấy lần rồi.” Du bặm môi, “Ý tớ là, thật là ồn ào, và tớ không ngủ được!”

“Xin lỗi!” Thành nói cộc lốc. Hai tay cậu thả vào túi quần. Mắt cậu nhìn Du chăm chăm, “Mà Du nghe thấy hết rồi à?”

Du ngại ngùng gật đầu xác nhận. “Nhưng Du đâu có cố ý nghe trộm. Ai bảo các cậu khỏe thế, đánh nhau mà như đấu vật. Thế mẹ kế không can ngăn à?”

Thành cười, “Có can ngăn chứ. Mẹ kế bảo, nếu nó đánh thắng tớ, nó sẽ được mua xe đạp mới để đi học, còn nếu tớ đánh thắng nó thì tớ sẽ miễn phải rửa bát một tuần.”

“Ô hay?” Du ú ớ kêu lên, “Nhưng hắn không ở đây, phải không Thành? Tại cả tháng rồi, tớ mới nghe được chuyện này.”

Thành muốn cười phì trước sự tò mò lộ liễu của Du. “Hắn đã chính thức chuyển về đây sống vào ngày hôm nay. Và qua tuần, hắn sẽ lên trường thị trấn để nhận lớp. Hắn bằng tuổi tụi mình đấy.”

“Vậy hắn là con riêng của mẹ kế à?” Du táy máy.

“Là con của mẹ kế và bố Thành.”

“Nhưng hắn bằng tuổi tụi mình mà.” Du kêu lên. “Lẽ nào, bố Thành lấy cả mẹ Thành và mẹ hắn?”

Thành không trả lời. Chân mày cậu co lại. Thành vào vào trong nhà ngay sau đó.

Chỉ còn mình Du ngồi bên cửa sổ, tựa đầu vào song sắt và nhìn chăm chăm tới khoảng trống của sân thượng ở căn nhà kế bên.

Du tự hỏi, nếu dì Hạnh sinh em bé, Du sẽ đối xử như thế nào? Cô có tốt với em bé không? Hay khi không còn ai chú ý, Du sẽ cấu nhéo để làm em bé đau? Và khi em bé lớn lên, hai người có đánh nhau chỉ vì cùng chung giường, chung bàn học, và dùng chung phòng sinh hoạt cá nhân.

Du không biết. Nhưng Du đủ hiểu, mình không phải là cô gái có tấm lòng cao thượng.

Vài phút sau, một chiếc máy bay giấy lại bay thẳng vào phòng Du thông qua những thanh song sắt. Du nhặt ngay lấy nó nhưng chưa vội mở. Du nhìn sang căn nhà bên nhưng bóng dáng Thành cũng không còn ở đó. Du đã buồn.

Và còn thoáng thất vọng.

“Cảm ơn vì chiếc khăn len màu xám,” Thành viết, “Du ngủ đi.”

Du vuốt thẳng tờ giấy và ép vào cuốn sổ nhật ký cùng với tờ giấy của chiếc máy bay đạo trước.

Du chưa ngủ được. Du sẽ viết nhật ký trong đêm nay.

Tám giờ sáng ngày hôm sau, Du vẫn lười biếng không muốn trở dậy khỏi giường. Lưng Du vẫn mỏi nhừ, bụng Du đau âm ỉ nữa. Du lẩm bẩm lời cảm ơn Chúa vì hôm nay lại rơi vào ngày cuối tuần, thay vì phải mang bộ mặt nhăn nhó đến lớp học. Kéo chăn qua đầu, Du vùi mình vào hơi ấm của đệm, của chăn màn và chôn luôn cơn đau cùng sự hoang mang lo lắng vào trong bóng tối. Du ước, mình có thể ngủ thật lâu, rất lâu.

Nhưng có ai đó đang gõ cửa phòng Du. Những âm thanh ‘cốc cốc’ nghe đều đều, nhưng liên tục.

Du nhăn nhó nghĩ rằng người đó là dì Hạnh, “Phòng con sạch sẽ rồi! Dì không phải dọn dẹp đâu ạ.”

Không có tiếng trả lời. Du hất chăn ra khỏi đầu, cho rằng giọng nói của mình không đủ lớn. Cô hét lên, “Phòng con sạch sẽ lắm rồi! Dì không phải dọn dẹp đâu.”

“Không! Là bố đây! Bố có chuyện cần nói với con.”

Là bố Hà?

Du bật người dậy. Cảm giác cơn đau nhói chạy dọc sống lưng. ‘Chuyện gì nhỉ?’ Du lẩm bẩm nghĩ ngợi. ‘Hay là về việc của dì Hạnh ư?’

Ra khỏi giường, Du chạy như bay về phía cánh cửa mà quên mất cơn đau đang âm ỉ trong cơ thể mình. Lép người sau cánh cửa gỗ, giọng Du dè chừng, “Chào bố!”

Ông Hà gật đầu, “Nắng cuối đông lên rồi, ấm lắm! Bố con mình xuống đồi hái nấm nhé!”

Đó chẳng phải là những lời trách cứ và phàn nàn từ Du? Lẽ nào cuộc sống chỉ có hai bố con trong căn nhà này sắp được quay trở lại.

Du vui sướng, “Tất nhiên rồi ạ. Bố xuống dưới nhà trước đi. Con thay quần áo rồi sẽ xuống ngay. Nhất định chúng ta phải hái nhiều nấm, thật nhiều.”

Những năm trước đây, hái nấm gần như là hoạt động thường xuyên vào những ngày Du và ông Hà cùng được nghỉ - thậm chí đây còn được coi là

hình thức đi dã ngoại của hai bố con mặc cho năm chỉ có nhiều vào tháng tư đến tháng bảy. Vì thế vào năm nay, khi trong nhà có sự kiện mới và mùa đông cũng sắp lui dần khi tháng một trong năm đã trôi đi gần quá nửa, Du thăm trách, hái nấm chỉ còn là chuyện xưa cũ, rất xưa.

Cắm Phả với địa hình chủ yếu là đồi núi. Bố con Du đi lối tắt qua đường ray chuyển than về nhà máy Tuyển than Cửa ông, hướng theo phía Bắc giáp với huyện Ba Chẽ. Dưới những chân đồi lớn, người dân ở đây đang trồng thêm ngô, khoai, sắn..., cho vụ đông xuân. Những đứa trẻ nghịch ngợm đất cát bất chấp gió rét cùng nhau hò hét inh ỏi như thể mùa đông già cỗi này đã tàn lụi.

Du cảm nhận, sự sống đang thực sự được hồi sinh.

Đi sâu vào các khe hở của dãy đồi san sát nhau, Du chăm chỉ bới tìm nấm mọc dưới những gốc cây mục hoặc loại nấm thông mọc thành từng cụm ẩn mình dưới tán cây dương xỉ. Mỗi lần tìm được nấm, Du lại cười hớn hở và khoe khoang với ông Hà. Ông cũng cười lại với Du – những nụ cười – những niềm vui tưởng chừng như đã bị quên lãng suốt hai mùa đi qua.

“Nếu mẹ Du cũng đi tìm nấm chung với hai bố con mình như thế này, hẳn là rất vui.” Du thở dài trong lúc ngồi nghỉ trên một gốc cây lớn. Rõ ràng, Du đã cố tình nói lớn tiếng để ông Hà nghe được.

“Ừ!” Ông Hà đáp lại sự kì vọng của con gái.

Du hỏi nhanh, “Nếu bố có một điều ước, bố sẽ ước điều gì?”

Ông dẫn đo trong ít giây, “Con sẽ mãi ở đây, mãi mãi ở bên cạnh bố.”

“Ô!” Du kêu lên, “Thế thì điều ước của bố mãi sẽ không thành rồi. Lớn lên, con sẽ đi đó đây cùng với chiếc máy ảnh cơ. Con sẽ không ở đây mãi đâu.”

“Cái con bé này!” Ông Hà cười, những vết nhăn xếp thành hàng dưới khóe mắt, “Bố nói đùa thôi. Con lớn lên rồi đi lấy chồng. Làm sao, bố có thể yêu cầu cái điều ước ích kỉ kia được.”

Du nhăn nhăn mặt. Cô đeo găng tay và xách theo chiếc giỏ mây để quay lại với việc tìm kiếm nấm. “Con chẳng lấy chồng đâu.” Rồi Du nghĩ tới căn bệnh hay cơn đau âm ỉ trong cơ thể mình hay khoảng thời gian còn lại sống trên thế gian này.

Một khoảng lặng kéo dài vừa đề nén lên cuộc trò chuyện của hai bố con.

“Vậy điều ước của con là gì?” Ông nói trong lúc nhìn ngắm Du say sưa tìm kiếm nấm ở những bờ bụi với thân gỗ mục rửa nấm ngón ngang dưới chân đồi.

Du ngừng tay. Cô có nên nói điều ước của mình hay không? Ông liệu có buồn? Nhưng chẳng phải ông đã cưới bà Hạnh rồi ư? Vậy là, ông đã không còn thương và chờ đợi mẹ Du quay trở về nữa.

“Bố có đang hạnh phúc không?” Du hỏi thêm, “Với dì Hạnh đấy!”

Ông muốn trả lời là ông rất hạnh phúc khi nhìn thấy Du lớn lên mỗi ngày. Nhưng khi cô bé thêm về câu hỏi phía sau, cổ họng ông nghẹn lại. Làm sao, ông có thể hạnh phúc với một cuộc hôn nhân vốn dĩ không xuất phát từ tình yêu? Ông cưới bà Hạnh vì nghĩ Du sẽ cần một người mẹ trong ít năm tới - ở cái lứa tuổi học sinh lớp sáu, lớp bảy khi cô bước vào giai đoạn của tuổi dậy thì. Nhưng ông đã không hề biết rằng, Du đang oằn mình tự chống chọi với nỗi ưu tư trước khi thời điểm mà ông lo lắng sẽ tới. Vì thế, ông gật đầu, “Có! Bố có hạnh phúc, Du à!”

Vậy là trong ý thức của Du, ông Hà đang có một cuộc sống hạnh phúc, và điều ước của cô cũng sẽ không khiến ông quá muộn phiền.

Du ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt mệt mỏi của ông. “Con ước, giá như mình biết mẹ đang ở đâu. Nếu vì một lí do nào đó mà không thể quay về tìm con, thì con sẽ chủ động đi kiếm tìm mẹ.”

Ông quá đỗi bất ngờ trước điều ước của Du. Và ông còn nên giấu nhem những điều về người xưa – chuyện cũ?

Ông nheo nheo mắt khi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trong xanh và có chút nắng ấm. Ông nhớ người phụ nữ ấy – người đã từng thề nguyện sẽ dùng mạng sống của mình để đánh đổi lấy cuộc sống an toàn và yên bình của ông.

Ngón tay ông chỉ lên bầu trời. “Mẹ con đang ở trên thiên đường.”

Du cũng nheo nheo mắt nhìn theo. Là một người theo Thánh giáo, Du phần nào hiểu được ý nghĩa của lời nói kia. “Mẹ của con đã về bên Chúa ư?”

Ông Hà gật đầu, “Mẹ con đã về với Chúa. Từ rất rất lâu! Vào cái ngày con còn chưa đầy một tuổi.”

Du sửng người.

Vậy ra, điều ước của cô cũng hóa hư không.

Chỉ còn tro bụi,

Trước mắt cô, chỉ còn tro bụi...

Mẹ Du là người dân tộc Thái, bà sống cùng gia đình ở một bản làng nhỏ trên vùng núi phía bắc. Trong một lần theo mọi người ở bản về xuôi để lấy hàng vải sợi, bà bị kẻ gian ở chợ lừa bán sang Trung Quốc theo đường vượt biên ở tỉnh Quảng Ninh. Trên đường di chuyển, bà cùng hai người bạn được

bọn nhà thổ cho dừng chân tại gần mò than ngay thị trấn Cẩm Phả. Nửa đêm vào giữa thời điểm mưa phùn lạnh giá, bà sử dụng thuốc bột gây mê của người dân tộc làm chúng say ngủ. Và bà cùng hai người bạn bỏ trốn.

Lạ phố xá. Lạ những con đường. Lạ cả ngôn ngữ của người Kinh mà bà chỉ biết được đôi ba câu xã giao trong lần học được ở nhà già làng trong bản. Ngay khi vừa nhìn thấy bóng đèn gắn trên mũ bảo hiểm của một người đàn ông trong bộ trang phục công nhân bước ra từ hầm than, bà đã chạy xô đến cầu cứu.

Người đàn ông bấy giờ không phải là ai khác, chính là ông Hà, là bố của Du.

Chữ duyên cho hai người gặp nhau. Chữ phận giúp hai người nên vợ nên chồng. Trong lời tuyên thệ trước bệ thờ, bà khóc rưng rức, “Nguyên cuộc đời này, em sẽ sống vì anh, nguyện tính mạng này, em sẽ đánh đổi và dành cho anh.”

Và lời tuyên thệ trở thành giao ước định mệnh mà bà cam kết đã xảy ra gần hai năm sau đó – vào cái ngày Du còn sắp đầy một tuổi.

Cái ngày bạc mệnh đã xảy ra....,

Hôm đó là ca trực của ông Hà – vào ban đêm từ hai mươi hai giờ cho đến mười giờ sáng ngày hôm sau. Buổi sáng, mẹ Du nghe được thông tin bị cháy hầm lò than từ một người phụ nữ hàng xóm – chồng của cô cũng cùng ca trực với ông Hà. Hai người phụ nữ vội gửi con sang nhà bà Miên, đi tắt qua đường ray tàu để bắt sang khu phân xưởng khai thác than.

Ổng khói mù mịt vẫn nằm ở cửa hầm lò, mẹ Du hỏi thăm hết người này tới người khác đang ở hiện trường, nhưng tất cả mọi người chỉ biết lắc đầu và an ủi để bà bình tâm chờ đợi.

Mắt bà dán chặt tới cửa hầm lò – nơi những người cứu hộ đang mang cáng cứu thương đưa những công nhân còn sống sót, thậm chí là đã thiệt mạng – trở ra ngoài để sơ cứu và chuyển tới bệnh viện.

Vừa nhìn thấy ông Hà với khuôn mặt lấm lem một màu đen, bộ áo quần đen nhem đang được hai người đàn ông khác dìu ra ngoài, bà mừng chảy nước mắt và chạy xô tới.

Nhưng cùng lúc, ống dầu thô đổ ngang sang chắn lối đi, bà ngã người tránh né theo phản xạ, và phía dưới lưng bà, đầu nhọn của chiếc búa rìu đã cắm thẳng vào buồng tim.

Ông Hà chứng kiến cái chết của vợ mà không dám tin vào mắt mình.

Ông nghĩ mình bị hoa mắt, chóng mặt do ở trong hầm quá lâu và thiếu oxi.

Nhưng khi tỉnh táo lại, cái chết vô cớ của bà bỗng trở thành nỗi ân hận và ám ảnh suốt cuộc đời ông.

Lẽ nào, giao ước ngày tuyên thệ đã phủ một màu đen, trong cơn nguy kịch tính mạng, ông đã nghĩ về cái chết, nhưng khi rụt tay lại trước sự mời đón của tử thần, ông đã hiểu, mẹ Du đã đánh đổi lấy sự sống này.

Những cây nấm bị vò nát trong bàn tay Du.

Mẹ Du đã mất. Bố Du giấu nỗi đau để gặm nhấm một mình. Còn Du vẫn đến nhà thờ, quỳ gối trước Chúa xin Người cho cô gặp lại mẹ. Và Chúa đã ban phước lành cho cô bằng một người mẹ kể luôn hết mực chịu đựng và quan tâm Du mặc cho cô ra sức chống đối.

Mẹ Du đã mất. Nhưng mỗi năm, bố Du vẫn tổ chức sinh nhật trước mấy hôm, và gửi Du sang nhà bà Miên ít ngày để ông đi ‘công tác xa’. Ông về nơi mẹ Du đã sinh ra và được chôn cất ở đó. Nhưng Du chẳng hay biết gì. Du vẫn mong ngóng mẹ trở lại.

Là Du ngu ngốc.

Trở về nhà, Du từ chối cuộc đàm phán mà ông Hà đề nghị: hai bố con cần nói chuyện thêm chút nữa.

Du trở về phòng riêng và giam mình suốt nhiều giờ đồng hồ sau đó. Cơn đau âm ỉ ở vùng bụng càng khiến Du khổ sở hơn. Cô quỳ gối trước cửa sổ, ngẩng cao đầu nhìn lên bầu trời tối đen để tìm kiếm nơi thiên đàng mà mẹ đang sống.

Du suy nghĩ về cái chết của mình khi máu bắt đầu ộc ra khỏi cơ thể. Du ngu ngốc cảm tạ Chúa vì cho rằng Người thật nhân từ và đang ban ơn để cô sắp rời khỏi thế giới sống mà tiến tới gần hơn nơi mẹ đang ở.

Trái tim Du đã chết.

Linh hồn Du không còn ở nơi đây nữa rồi.

Buổi học ngày thứ hai gần như là ngày uế oải của tất cả học sinh trong lớp bởi chúng đã có khoảng thời gian vừa đủ là hai ngày ngủ nướng để tạo thành thói quen lười nhác. Và Du cũng không phải trường hợp ngoại lệ.

Khuôn mặt Du nhợt nhạt sau những câu chuyện – bí mật vào ngày cuối tuần. Úp quyển sách giáo khoa lên đầu, Du nằm gục xuống bàn, chẳng buồn quan tâm đến việc các nữ sinh lại đang nhộn nhạo bàn tán sôi nổi về học sinh mới sẽ được chuyển vào lớp trong buổi học ngày hôm nay.

Bên cạnh, Thành vẫn hì hục tẩy đi lớp mực đen bằng chiếc dao tem cạo mùn gỗ mà Du đã phân chia ranh giới vào cuối tháng trước. Dù cho Thành đã nói cặn lời về đường kẻ ngang vô duyên ngày, cậu vẫn chỉ nhận được những cái lườm sắc lẹm từ Du, hoặc những lần bị đòn đau vô tình – hoặc cố ý – mà cậu lấn vạch phân chia.

Giáo viên vào lớp cùng lúc với học sinh mới. Thành không quá bất ngờ khi Tuấn xin chuyển về đúng lớp 5A. Bởi cậu ta có thể gây chuyện và làm bẽ mặt Thành bất kể lúc nào bằng việc mang mối quan hệ trong gia đình ra làm trò tiêu khiển.

Trước khi chuyển về chỗ ngồi, Tuấn đi ngang qua bàn của Du, cậu nhìn Thành chăm chăm, lập tức quẹo ngay vào lối đi ở bàn kế tiếp, và ngồi thẳng hàng sau với Du.

Chẳng phải chúng ta ai nấy đều sẽ vô cùng khó chịu nếu như biết được người phía sau lưng mình luôn để ý từng li từng tí hay sao? Và Tuấn đã bắt

đầu cuộc chiến tại chính lớp học với người anh cùng bố khác mẹ của mình như thế.

Vào giờ tập thể dục trong buổi sáng ngày hôm đó,

Du xin phép thầy giáo nghỉ học với lí do về sức khỏe. Cô ngồi ở ghế đá và bắt đầu sẫm soi mối quan hệ của Thành và Tuấn khi đám nam sinh được chia thành hai đội, và anh em nhà họ cũng lựa chọn để đối đầu nhau. Trong khi đó, đám nữ sinh lại lựa chọn cho mình môn thể thao an toàn và nhẹ nhàng hơn, là nhảy dây.

Lần một, Tuấn tung bóng và đá thẳng vào người Thành khi cậu đang đứng quay lưng lại và có vẻ lơ đãng với cuộc chơi. Tuấn cười khinh khỉnh ngay sau khi thành viên trong đội Thành hét lên, “Tập trung vào đi! Tên vô dụng.”

Lần hai, Tuấn xông thẳng vào người Thành, ngang nhiên cướp bóng bằng tay và không quên đưa chân ngáng khiến Thành ngã sấp xuống nền cát. “Xin lỗi!” , Tuấn áy náy nói bằng nét mặt giả tạo, cậu chìa tay ngỏ ý muốn kéo Thành dậy, nhưng ngay khi Thành gần đứng vững, Tuấn chạy lùi và xô đổ Thành khiến cậu lại ngã ngửa ra sau.

Qua đến lần ba, khi Thành chuẩn bị sút trái bóng vào cầu môn, Tuấn chạy

ngang qua. Cậu ta bóng gió, “Con ghê! Con ghê! Tên vô dụng!” Một giây sao nhãng lướt qua, Thành để vượt bóng khỏi tầm kiểm soát của mình. Các thành viên trong đội của Thành chỉ còn biết chửi rửa nhau.

“Một tên khó ưa!” Du lăm bằm trong miệng khi chứng kiến toàn bộ sự việc. Rồi cô tự hỏi lại bản thân một lần nữa, nếu như mình cũng có một người em thì sao?

‘Nhưng chuyện đó có lẽ sẽ không kịp xảy ra đâu’, Du nghĩ, bởi máu vẫn đang bắt đầu ộc ra khỏi cơ thể cô, rất nhiều.

Du đỏ mặt ngay khi Thành đang chạy lại phía cô. “Du vẫn bị đau à?”

Hai má cô nóng ran, “Ừ!” Tại sao lại như thế mỗi khi cô nhìn thấy Thành?

Du muốn đứng dậy bỏ đi.

“Hay Du xin nghỉ học đi!” Thành đề nghị, “Bị đau thì cần phải được nghỉ ngơi chứ!”

Du à ừ, Du không thích sự quan tâm của người khác dành cho mình. “Vậy Thành cũng xin nghỉ học đi. Cậu cũng vừa bị đưa em xô ngã mấy lần còn gì.”

Im lặng vài giây, rồi Thành cười tươi, “Vậy cùng xin phép thầy giáo cho

ngủ chung nha!”

Du lường lự gặt đầu. Dù gì Du cũng có chuyện cần nói với cậu..., vào những ngày cuối cùng trước khi Du đi xa, xa mãi mãi.

Du dẫn Thành tới những góc cuối thị trấn – nơi những buổi chiều hè màu đỏ lem nhem phủ đầy một góc phía tây mà cô thường ngồi đây một mình và khóc rưng rức. Nhưng ngày hôm nay – tuy đã vào độ cuối đông, Du chỉ cảm nhận được sự lạnh lẽo, u ám mà bầu không khí xám ngắt mang lại.

“Du thường ngồi đó một mình, và...” Du cười đau khổ, “Và chờ mẹ về.”

“Mẹ Du đang ở đâu?” Thành hỏi, “Xa lắm à!”

“Ừ! Rất xa!” Du cắn môi, “Nơi đó xa đến nỗi mà những người thường như chúng ta chẳng bao giờ chạm tay tới được.”

Thành hiểu rõ những gì Du nói, xa là mãi mãi, không bao giờ trở về nữa.

Ánh mắt Du xa xăm nhìn lên bầu trời u ám. Cô đã không còn buồn nữa khi nghĩ về cái chết của mẹ. Bởi cô nghĩ, cái chết cũng đang cận kề với mình, và khoảng cách để đến bên mẹ sẽ chẳng còn bao xa nữa. “Mẹ Du mất khi đi

tìm bố. Nhưng khi mẹ nhìn thấy bố đã được cứu sống từ dưới hầm lò than lên, thì cũng là lúc Chúa đưa tay kéo bà về với Người.”

Thành nghĩ, Du của ngày hôm nay rất lạ, rất khác, nhưng tất cả những gì cậu hiểu chỉ là họ đã trở thành đôi bạn thân từ việc ngồi chung bàn trên lớp, cho đến là hai người hàng xóm với mỗi buổi tối thường chuyện trò qua ô cửa sổ.

Nếu Du đã chia sẻ về mẹ ruột của mình, thì cậu cũng chẳng giấu giếm nữa, Thành suy nghĩ.

Thành nhớ về căn nhà lớn nằm trên con phố Hàng Bông ở ngoài Hà Nội – nơi đã tiễn mẹ cậu đi xa chỉ bằng một sợi dây trắng rất dài vào một đêm hè cách đây đã hai mùa trôi qua. Bác sĩ giám định nói bà mắc bệnh trầm cảm đã lâu, nay sinh ra nghĩ quẩn để rồi tìm đến cái chết.

Nhưng có lẽ, Thành mới là người hiểu rõ nhất nguyên do.

Chương 13, Hà Nội, tháng 7 năm 1996

“Không! Tôi sẽ không rời khỏi căn nhà này đâu.” Mẹ Thành nói qua điện thoại. “Nếu cô muốn dọn tới đây sống, thì phải có gan và bước qua xác của tôi.”

Thành nép người sau cánh cửa phòng riêng.

Mẹ Thành im lặng một hồi lâu, những ngón tay bà siết lại và nắm chặt lấy

ổng nghe. Rồi bà nói, “Cô dám đến cơ quan của ông ấy để gây rối ư? Cô cứ thử xem! Nếu công việc của ông ấy có xảy ra điều tiếng gì, thì căn hộ mà cô đang sống, tôi cũng buộc phải ngừng chi trả, và hai mẹ con cô nên từ tìm kế sinh nhai.

Bà lại im lặng một hồi lâu. Và cơn giận dữ cuối cùng cũng bùng phát. Cánh tay bà đưa lên, rút cây trâm trên đầu và đặt mạnh xuống bàn trang điểm. Bà gằn giọng, “Cô dám uy hiếp cả tôi ư?” Và bà cúp ông nghe xuống, rất mạnh! “Ả đàn bà trơ trên này!”

Thành vẫn thường bắt gặp những cuộc điện thoại như thế khi cậu định sang phòng mẹ chơi hoặc có việc cần bà giúp đỡ. Nhưng ở cái tuổi lên mười một, cậu chẳng hiểu đầu đuôi câu chuyện và luôn tin tưởng vào lời trấn an của bà, “Đó chỉ là một người bạn xấu tính của mẹ mà thôi. Cô ấy điện thoại tới để trêu đùa ý mà.”

Nhưng không, vào buổi chiều đã tắt nắng ngay trong ngày hôm đó, sự việc xảy ra trước tầng trệt nhà Thành đã trở thành tâm điểm cho hàng chục người sống xung quanh trên con phố Hàng Bông.

Một người phụ nữ - có lẽ là trẻ tuổi hơn mẹ Thành – đang ra sức lôi kéo một cậu trai đi theo mình. Bà ta khóc thét với khuôn mặt lấm lem nước mắt, trong khi hai tay đập ầm ầm vào cửa xếp đã kéo chặt.

“Ả đàn bà cướp chồng!” Bà ta nói, “Cướp chồng mà lại còn trơ trên cướp cả nhà của tôi nữa.”

Mẹ Thành đứng từ trên ban công nhìn xuống. Người dân quanh phố cũng ra sức bàn tán và chỉ tay về phía nhà Thành.

“Con trai tôi đây!” Bà ta kéo cậu con trai theo lời chỉ trích của mình, “Nó còn nhiều tuổi hơn cả con trai của ả đàn bà này. Ắ ta chỉ là thứ lẽ, vậy mà dám to gan phá hạnh phúc của chúng tôi.”

Thành đu người lên ban công và nhìn xuống dưới. Cùng lúc, cậu con trai – tên Tuấn – cũng ngẩng đầu lên nhìn với vẻ sợ sệt.

Tất cả những gì Thành có thể giúp đỡ mẹ trong hoàn cảnh này là trò nghịch ngợm của những cậu trai mới lớn. Từ trên cao, trứng và cà chua được Thành ném tới tập xuống dưới, “Cút về đi! Hai người hãy cút đi cho. Nếu không, tôi sẽ gọi công an tới ngay bây giờ.”

Buổi tối hôm đó lặng thinh, mẹ Thành không khóc, bố Thành cũng chỉ ngồi lặng yên ngoài ban công và châm hết cả bao thuốc lá đây.

Ban đêm tháng bảy mưa rào, trời xối cơn mưa như trút nước.

Buổi sáng hôm sau, người dân trong khu phố kéo nhau đi tập thể dục đông đúc và sớm hơn thường lệ.

Qua lớp kính mờ nhìn vào gian phòng trên tầng hai của căn nhà, người dân hô hoán nhau: có người treo cổ bằng sợi vải trắng.

Là mẹ Thành - người đàn bà cam chịu nỗi đau suốt hơn mười năm kể từ lúc bắt đầu cuộc hôn nhân của mình.

{ { {

Hà Nội, tháng 8 năm 1986

Trước ngày cưới hơn một tháng, bố Thành đi cùng quan khách tới tụ điểm của thành phố chỉ để tiêu khiển và kí kết những hợp đồng. Tại đây, ông có qua lại với một người phụ nữ - nhưng đó chỉ là lần duy nhất và cho rằng họ sẽ chẳng bao giờ có cơ hội gặp lại nhau.

Vào ngày Thành đầy một tháng tuổi, bi kịch bắt đầu ập xuống căn nhà ba tầng nằm trên con phố Hàng Bông ấy.

Người phụ nữ trong quán hát nọ xuất hiện trước cửa nhà, trên tay cô ta là đứa trẻ hơn hai tháng tuổi. Cô ta đã không khóc lóc và van xin. Cô ta chỉ đưa ra đề nghị là được chung sống cùng một mái nhà.

Mẹ Thành cắn răng chịu đựng, bà quyết định chu cấp cho cuộc sống của hai mẹ con Tuấn trong một căn hộ khác cách đó rất xa.

Bố Thành lúc nào cũng mang trong mình ám ảnh của tội lỗi. Ông thường xuyên nhận những chuyến đi công tác xa để tránh gặp mặt hoặc rơi vào hoàn cảnh khó xử. Có những năm, ông đi biên biệt ở nước ngoài đến gần

cuối năm đón Tết Nguyên đán mới trở lại quê hương.

Chỉ cần nghe được tin bố Thành về, mẹ Tuấn lại mang con trai qua nhà kể lễ công sức và những tổn thương, đau khổ suốt những ngày cơ cực vừa mang bầu vừa đi tìm ông là ai, ông đang sống ở đâu?

Ngay cả Tuấn – từ một cậu bé nhút nhát, ngoan hiền, sau khi nghe những lời chỉ trích thậm tệ từ mẹ mình, cậu trở lên hư hỏng, có suy nghĩ lệch lạc và cho rằng Thành là người đã cướp đi bố, mẹ Thành là người đã cướp vị trí đứng trong căn nhà đó.

{ { {

Bốn chín ngày mẹ Thành mất, cũng là ngày mẹ con Tuấn dọn dẹp đồ đạc chuyển đến sống ở căn nhà trên phố Hàng Bông.

Từ một đứa trẻ hiếu động, Thành trở nên trầm tính hơn. Ngoài những thời gian trên lớp, cậu ngồi suốt nhiều giờ đồng hồ trong phòng mẹ để tránh mặt mẹ kế, và chối đây đẩy việc gây gỗ đánh nhau với người anh – em cùng bố khác mẹ.

Sau khi cúng một trăm ngày cho người đàn bà bạc mệnh, Thành thu gom quần áo và đồ dùng cá nhân để lên sống cùng bố tại cơ quan của ông. Trong khoảng thời gian ấy, ông cũng quyết định rao bán căn nhà và chuyển mẹ con Tuấn về thị trấn Cẩm Phả - Quảng Ninh.

Rồi ông và Thành cũng chuyển về nơi đó. Ông không muốn những lời dị nghị hay ác ý từ người dân quanh khu phố hoặc lời đàm tiếu của đám trẻ sẽ ảnh hưởng đến nhận thức và sự trưởng thành của con trai ông.

Ông muốn cho Thành một môi trường mới để cậu bắt đầu lại. Ông nói, “Bố rất yêu thương và kì vọng vào tương lai của con.”

Và Thành đã chịu đựng, rất nhiều.

Chương 14, Sài Gòn, tháng 10 năm 2012

Thất nghiệp đồng nghĩa với việc thời gian trở lên quá dỗi dư dả - một cuộc sống mà Du chưa từng nghĩ đến trước đây. Nhưng cô chỉ muốn nghỉ ngơi ít tuần và sẽ tìm nhanh một công việc mới.

Bởi bé Giang nói đúng, nếu Du ở nhà thì cô sẽ trở thành người ăn bám mặc cho việc chi tiêu cá nhân, Du vẫn đang dùng từ số tiết kiệm của chính mình. Một điều quan trọng hơn, con bé sẽ nhìn cô ngang tầm với người giúp việc.

Và có Chúa mới biết, liệu con bé có còn lôi kéo bạn bé đến nhà và sai khiến cô như chủ nhà hành hạ một con rô bốt.

Du chưa từng vào phòng của bé Giang trước đây, phần vì công việc bận sớm hôm đến tối muộn, phần vì con bé đã đưa ra lời ‘nhắc nhở’ ngay sau khi buổi hôn lễ kết thúc, “Dì sống trong nhà này, không đồng nghĩa với việc được tự do ra vào mọi góc ngách. Vì thế, mong dì hãy tránh xa phòng riêng của con.”

Nếu là người ngoài gia đình, hẳn họ sẽ cười trừ mà an ủi Du, “Ôi! Vậy thì mặc thầy con bé! Mình càng nhàn rồi! Đâu có sao!”

Nhưng vào những ngày cuối tuần, hể có tiếng máy hút bụi, tiếng dịch chuyển bàn ghế va chạm vào nhau..., từ phòng bé Giang, Du đều chạy đến, “Dì làm chung cùng con nhé!”

Giang chỉ ngẩng đầu lên nhìn Du trong ít giây, rồi con bé lại vờ như trước mặt chỉ là không khí và không khí. Đã vậy, Giang còn hát băng quơ, “Tôi có một người mẹ kế. Mẹ kế rất đáng yêu. Mẹ kế nấu ăn cực siêu. Mẹ kế chiên cá cháy. Mẹ kế nấu canh muối. Là lá la...”

Những lần như vậy, Du chỉ còn biết rời khỏi căn phòng của cô chủ nhỏ khó ưa và mang theo chiếc máy chụp hình để ra ngoài xả stress.

Nhưng ngày hôm nay thì khác, Viễn đã tới công ty, bé Giang cũng đã rời khỏi nhà từ sáng sớm, chỉ còn Du tổng vệ sinh nhà cửa, lẽ nào lại chừa riêng phòng của con bé ra?

Vì thế, Du quyết định lấy chùm chìa khóa dự phòng để ‘xâm nhập vào ốc đảo của GiGi’.

Không giống với tưởng tượng của Du, phòng riêng của bé Giang khá gọn gàng và ngăn nắp. Không gian bao quanh là một màu trắng lạnh kết hợp với đồ dùng cá nhân, học tủ và giường sơn màu xanh mát. Căn phòng có hai ô

cửa sổ, tất cả đều hướng nhìn về vườn hoa. Trên bệ cửa, bé Giang chăm sóc khá nhiều giống hoa lạ khác nhau, nhưng đều có chung một màu trắng khi chúng bung cánh nở.

Du mỉm cười, trong suy nghĩ của cô, bây giờ con bé hết như thiên thần nhỏ, mong manh và dịu dàng. Chỉ là đối với Du, Giang vẫn còn có ác cảm bởi hai từ ‘mẹ kế’ mà thôi.

Nhưng khi dọn dẹp nhà vệ sinh, vỏ bao bì của hộp que thử thai lộ nguyên nửa ra ngoài thùng rác khiến Du sững người. Mọi ý nghĩ tốt đẹp mà Du vừa dành cho con bé đều tan biến như bọt xà phòng. Thay vào đó là cảm giác bàng hoàng đến sửng sốt: con bé mới chỉ vào lớp chín, và chiếc que thử nhỏ trên tay Du là vạch hồng mờ mờ nằm song song nhau.

Dụi mắt, Du nhìn lại chiếc que nhỏ với hai vạch hồng nhạt một lần nữa. Không nhầm lẫn. Không thể tin được. Du vùi mọi thứ xuống thùng rác như lúc ban đầu và loạng choạng trở ra ngoài.

Cô cần phải làm gì với con bé đây?

Khóa cửa phòng như cũ, Du trở xuống dưới lầu trệt. Nhưng ngay khi xuống được nửa cầu thang, cô buộc phải nép mình sau kệ tủ cao chưa đầy rượu ở phòng khách.

Cánh cửa phòng khách mở toang, Giang chạy xô vào trong và đi thẳng tới phòng vệ sinh ngay gần lối rẽ với thư viện. Cánh cửa phòng đóng sập ngay

sau đó.

Du lắng nghe tiếng nước xối mạnh hòa lẫn tiếng nôn mửa từ phòng vệ sinh. Hai bàn tay Du đan vào nhau, “Mình là một người mẹ đấy!” , cô lẩm bẩm tự nhắc nhở bản thân.

“Sao không nghe máy, hả?” Giang gào lên trong điện thoại. Cô bé bước ra ngoài, tiện chân đá cánh cửa phòng vệ sinh đóng sập lại. “Tên khốn! Rốt cuộc thì anh chạy trốn, phải vậy không?”

Giang đi thẳng vào quầy bếp và pha mì tôm. Nhưng khi vừa trút nước sôi vào tô, cô nôn ọe vì mùi thơm đặc trưng của mỡ cay và xì dầu. Giang khom người, một tay ôm bụng, một tay vịn lấy quầy bếp để tì cả cơ thể lên.

Cô tiếp tục buông lời chửi thề sau nhiều phút liên tiếp.

Khi cơn buồn nôn dịu đi, Giang bưng bát tô mì ra bàn ăn. Cùng lúc, Du tiến về phía Giang. Ngay lập tức, hai chân con bé đi giật lùi lại, tô mì rơi xuống sàn và vỡ choang. Nước mỡ cay chảy tràn.

“Dì? Dì...?” Giang lúng túng. Cô hết nhìn xuống sàn nhà lại ngẩng đầu lên nhìn Du.

“Con có chuyện gì à?” Nhất định, Du không được làm cho con bé sợ hãi dù Du biết tổng nó vốn chẳng coi Du ra gì, chứ đừng nói đến kinh sợ. Nếu có,

chỉ là Giang đang sợ hãi nếu như Du phát hiện ra mọi chuyện này mà thôi.

Thay vì trả lời câu hỏi của Du, Giang vắn vẹo lại, “Dì... đi đâu mới về à?”

Trên tay Du trống rỗng, cô không thể nói dối mình vừa đi chợ về. Du đang mặc bộ quần áo ở nhà, và cô cũng lúng túng, “Ừ thì..., dì đi bộ quanh công viên trước nhà thôi.”

Giang thở mạnh như thể cả phút đồng hồ qua hệ thống hô hấp của cô đã phải ngưng hoạt động. “Vậy con phiền dì dọn giùm chỗ mì này nhé!”

Giang bỏ ra ngoài. Chiếc điện thoại trên tay vẫn im lìm không tín hiệu.

Từ cửa sổ trong nhà bếp nhìn ra, Giang ngồi ủ rũ trên chiếc xích đu trắng giữa vườn hoa. Đôi mắt lo lắng của cô vẫn dán chặt vào màn hình điện thoại. Du nghĩ, con bé đang chờ phản hồi từ cái ‘tên khốn’ đó!

Du cũng có lí do để tiến đến gần chỗ con bé mà không bị nghi ngờ. Bởi cô vẫn thường phơi ảnh sau khi rửa trên sợi dây thép ngay gần đó. Nhưng khi Du còn cách đó mười mét, Giang lại đứng dậy và có ý định bỏ đi.

“Này? GiGi?” Du lớn tiếng, “Hôm nay cuối tuần, con không đi chơi với bạn thì phải học bài chứ. Sắp thi hết học kì một rồi đấy!”

Bước chân Giang dài, và nhanh hơn.

“Này! GiGi? Dì đang nói chuyện với con đấy!”

Giang chuẩn bị bỏ chạy.

Vậy là Du lại phải đe dọa chiêu bài cũ, “Con thử chạy trốn dì nữa xem. Dì sẽ mách ba Viễn về việc con gần như phải học lại lớp tám đấy!”

“Vâng!” Giang gào lên, con bé quay nửa người lại. “Thưa dì, con đang chờ bạn đến và đi chơi đây ạ!”

Du cười tươi, “Bạn trai con hả? Có phải anh chàng bánh bao ngày trước đó không? Cậu ta tên gì ấy nhỉ? À! À! Tên Minh phải không?”

Ánh mắt Giang thoáng bối rối. Cô phớt lờ mọi rắc rối đang xảy ra với mình. “Mà làm ơn, dì đừng có gọi con là GiGi nữa. Cái tên đó không phải là dành cho dì.”

Du muốn cười với Giang. Chẳng phải, con bé đang có suy nghĩ tích cực, hay chí ít là có cái nhìn thay đổi đối với cô hơn sao. Cô gọi tên GiGi, và con bé vẫn trả lời, thay vì giả câm giả điếc như trước kia. “Hay GiGi mời bạn đến nhà chơi. Dì cũng đang rảnh rồi mà. Dì sẽ vào bếp nướng bánh, hay làm đồ ăn nhanh gì đó nhỉ?”

‘Dì Du đang cố tình lôi lại chuyện cũ để nhạo báng, hay dì đã biết chuyện gì đó như tình trạng buồn nôn của mình?’ Giang bậm môi nghĩ ngợi.

“Không! Con đã chủ động chia tay tên đó rồi!” Giang hậm hực nói.

Giang lẩm bẩm về ‘tên khốn’ mà Giang đã nguyên rủa vào sáng nay.

Cùng lúc, điện thoại Giang đổ chuông. Con bé vội vàng bắt máy, “Anh định làm gì với nó đây? Tại sao lại không liên lạc ngay với em chứ?” Rồi như nhớ ra Du đang ở ngay trước mặt, Giang chạy vội đi. Và sau mấy giây, Giang gào lên sau bụi cây hoa hồng gần đó mà quên đi tất cả, “Anh dám đòi chia tay với tôi ư? Minh? Anh dám sao? Tên khốn này!”

Du gần như nín thở. ‘Tên khốn’ đã bỏ mặc GiGi. Viễn càng không thể biết chuyện này. Chỉ còn một mình Du thôi. Du không thể để con bé tự xoay sở như những ngày đã phải gắng sức giấu nhem cơn buồn nôn và lo lắng một mình.

Giang ngồi bó gối, cô vùi mặt vào chiếc khăn voan hồng quàng cổ và khóc rưng rức. Chiếc điện thoại bị cô ném về phía trước, rơi cả lớp vỏ và cục pin ra ngoài.

Giang tuyệt vọng.

Giang bế tắc.

Du ngồi bệt xuống thảm cỏ ngay cạnh bé Giang, “Có chuyện gì xảy ra với con à? GiGi?”

“Dì nghe thấy hết rồi còn hỏi?” Giang hét lên, “Đừng giả vờ nữa. Dì muốn nhạo báng con vì tội nói dối ư?”

Bé Giang đang nói dối? Chắc chắn rồi!

“Anh ta đòi chia tay đấy!” Giang khóc nức nở, “Không phải con chủ động đâu! Chắc dì vui lắm nhỉ? Anh ta thay dì dạy dỗ con rồi!”

Du có vui không? Cô lắc đầu, “Làm sao dì có thể vui được khi con đang có chuyện buồn lòng cơ chứ?”

Giang ngẩng đầu lên. Đôi mắt con bé đỏ hoe vì nước mắt.

Giang nấc lên dữ dội, “Con khổ quá, dì Du ời? Con đã sai rồi! Con đã sai rồi! Dì Du ạ.”

Du dang tay ôm con bé vào lòng mình. Giang không từ chối. Khuôn mặt lem luốc vì nước mắt của con bé đổ gục trên vai Du. “Dì Du à? Dì cho con mượn ít tiền nhé!”

Và Du đã nghĩ, Giang sẽ nói mọi sự thật và cần sự giúp đỡ từ cô.

Nhưng không, con bé tiếp tục thốn thức trên vai Du, “Con cần tiền mua ít đồ để phục vụ việc học..., và cả tiền học thêm nữa!”

Du muốn đẩy cơ thể Giang ra khỏi vòng tay mình nhưng hai bàn tay con bé bám víu lấy mảnh lưng cô. Du vẫn biết là không nên trách cứ gì Giang khi con bé đang lâm vào hoàn cảnh này, nhưng cô không thể kiềm chế dù có vô vàn lí do được đưa ra một cách xác láo, Du trở nên giận dữ. Cô nín nhịn thái độ bức tức của mình bằng cách cắn môi dưới.

Khoảng lặng kéo dài suốt nhiều phút sau đó, Giang bắt đầu cảm thấy ngưỡng ngập với tình cảnh trở nên quá đỗi gần gũi như thế này. Cô buông cánh tay ra khỏi người Du. Đôi mắt cô sụp xuống, “Con xin lỗi. Con không nên xin xỏ bất kì thứ gì ở dì khi mà mối quan hệ của chúng ta vốn đã chẳng thân thiết.” Giang đứng dậy và rời đi nhanh chóng.

Du ngồi bần thần trong vườn cây của gia đình. Con bé nói đúng, mối quan hệ này vốn đã chẳng thân thiết gì thì tại sao lại còn muốn vướng bận vào nhau?

Nhưng Du không thể để mặc con bé, nó còn quá trẻ, còn cả một tương lai rất dài đang chờ đợi. Mặc cho mối quan hệ này có đổ xuống sông hay trôi ra biển, Du cũng cần phải cứu con bé mới là điều trước tiên.

Phòng GiGi trống người. Chiếc xe đạp điện cũng đã biến mất. Du chạy vội xuống đường. Nhất định con bé vẫn chưa thể đi xa được.

Từ một tiệm cầm đồ nhỏ cách đó hai dãy phố, Du nhận ra dáng người dong cao trong bộ quần áo thể thao màu hồng của Giang. Con bé quyết định tự xoay sở - vẫn – luôn – là – một – mình như những năm qua.

Chiếc xe ôm chở Giang chạy lòng vòng trong khu phố Tàu ở quận năm. Mùi thơm đặc trưng của thuốc phơi khô phảng phất trong bầu không khí. Hai bên con đường nhỏ hẹp là những ngôi nhà đã cũ xây dựng san sát vào nhau với chi chít biển hiệu gắn đầy chữ và hình ảnh. Người dân bán buôn nơi đây có vẻ vô cùng nhộn nhịp. Kể cả đám trẻ mới lớn – chúng hò hét chơi đùa thay vì phải an phận với kho đồ chơi giả được chế biến từ nhựa sau những bức tường xây cao.

So với khu phố trong quận bấy nơi Du đang sống – thì nơi đây rõ ràng là một bức tranh hoàn toàn khác biệt.

Chiếc xe ôm rẽ vào một con hẻm nhỏ với khoảng rộng không đủ lớn nếu có hai xe chạy song song nhau.

Những vũng nước mưa còn đọng lại từ đêm qua bắn té tát sang người dân đang ngồi ăn vặt trên chiếc ghế nhựa ở ven đường. Một vài người buôn bán hn2g rong tha thẩn ngủ gục bên những góc đường trong lúc tranh thủ dừng chân. Khác với trung tâm mua bán của khu phố Tàu, nơi đây với những quán ăn nhỏ tạo mùi nồng nặc bởi xúc xích và hành phi càng khiến con hẻm trở nên ngột ngạt, khó thở hơn.

Chiếc xe ôm dừng lại trước một ngôi nhà nhỏ nằm giữa một lò nướng bánh mì với bụi bay mù mịt trong không khí, và một văn phong được giới thiệu là tiệm nha khoa của một bác sĩ làm trong bệnh viện lớn ngoài quận một.

Giang bước vào trong nhà với lời nhắn để lại, “Chú chờ cháu ít phút rồi đưa cháu về quận bấy luôn.”

Cách một đoạn, Du cũng vội vàng để lại lời nhắn với chú xe ôm chờ đợi mình, rồi bám theo Giang vào trong ngôi nhà nhỏ. Để tránh bị phát hiện, Du

trùm mũ áo lên đầu, bịt khẩu trang, và đeo thêm chiếc kính đen kín gần như cả khuôn mặt.

Cô cũng không hiểu, mình hành động thế này để được gì, thay vì cứ lôi GiGi ra ngoài và cả hai sẽ cùng tới bệnh viện lớn.

Giang lấy tay che miệng với cơn buồn nôn trào lên quá hòng bởi mùi cồn, mùi thuốc và cả mùi máu tanh nồng. Qua khe cửa kính, cô nhìn vào trong với những căn phòng nhỏ được chia theo ô với ngăn cách bởi miếng nhựa hoặc phản gỗ.

Giang lạnh sống lưng với cảnh máu chảy tràn hay tiếng la hét dữ dội bởi cơn co thắt từ những cô gái nửa ngồi nửa nằm la liệt từ trên chiếc giường ọp ẹp xuống đến sàn nhà lát đá gạch hoa cũ.

Một người phụ nữ lạ mặt với thân hình hơi mập mạp từ góc nào đó đi ra, cô ta kéo tay Giang, “Em đến giải quyết đúng không? Để chị giới thiệu cho? Bằng thuốc, hút, hay nạo?”

Giang giật cánh tay mình lại và giấu ra sau lưng. Cô bé dường như không quen với kiểu ăn nói sỗ sàng để mời chào hay lôi kéo, càng ngần ngại và tỏ ra e dè khi tiếp xúc với tầng lớp lao động.

“Không! Không cần!” Giang lúng túng.

Người phụ nữ cười tươi, giọng có phần nhẹ nhàng và mềm mỏng hơn ban đầu. “Ôi! Em gái ngại gì chứ? Đã đến đây rồi thì ai cũng giống ai cả thôi!”

Giang hét lên, “Tôi muốn gặp bác sĩ.” Mặt cô đỏ bừng bừng, vì sợ hãi, vì giận dữ, vì cả người đàn bà này nữa.

Người phụ nữ lùi lại, lăm bắm những câu chửi thề rồi cũng biến mất rất nhanh như ngay khi cô ta xuất hiện.

Giang thở dốc. Cô kiễng chân lên và nhìn lại vào những ô phòng nhỏ ban nãy. Nhắm nghiền mắt và hít một hơi thật sâu như để tỏ rõ sự quyết tâm và can đảm của mình, Giang quay người đi và tiến sâu vào phía trong. Một cô gái mặc áo blue trắng dẫn Giang rẽ vào một căn phòng để biển thông báo trước cửa ‘Phòng siêu âm’.

Và cánh cửa khép nhanh lại.

Do vội vã, Du xô đổ cả xe đẩy đựng dụng cụ y tế trong lúc đuổi theo để ngăn cản Giang. Nhưng không kịp, bóng dáng con bé đã mất hút hoàn toàn nơi cuối hành lang tăm tối.

Trong lúc, Du không biết phải tìm Giang thế nào thì hình ảnh con bé lại lơ mơ xuất hiện ở phía trước. Giang cúi đầu cảm ơn người đi cạnh mình rồi nhanh chóng tìm đường thoát ra khỏi căn nhà đầy mùi nồng nặc bởi tạp chất.

Du đoán con bé đã mua thuốc để tự xử lý tại nhà.

Nhưng hóa ra không phải thế...

Vào bữa ăn tối,

Giang chần chừ hết ngẩng đầu nhìn lên Viễn rồi lại cúi gằm mặt xuống bát cơm vẫn còn nguyên.

Du dò xét con bé, có vẻ như GiGi chưa có hành động nào kể từ lúc trở về phòng riêng sau khi rời khỏi căn nhà u ám trên phố quận năm.

“Ba cho con xin phép đi chơi ba ngày,” Giang e dè nói.

Du không thể nuốt nổi cơm nữa. Viễn cũng rút đôi đũa lại trong lúc đang muốn lấy thêm đồ ăn ở giữa bàn.

“Ý con là, lớp con tổ chức buổi đi dã ngoại ở tỉnh Bình Thuận ý. Nên con...”

Viễn ồ lên, “Ba lại tưởng có chuyện gì chứ. Nếu là lớp tổ chức thì con nhất định phải tham gia. GiGi à!”

Giang cười tươi, “Con cảm ơn ba.” Con bé lại dẫn đo trong ít giây, “Ba có thể cho con thêm tiền tiêu vặt được không ạ?”

“Tất nhiên là được chứ!” Viễn thoải mái đưa tay xoa đầu con bé. Rồi anh vội rút tay lại trước biểu cảm nhăn mặt của Giang. Anh gật gật đầu, “Ôi! Ba quên mất! GiGi à! GiGi của ba lớn thật rồi. Làm sao có thể xoa đầu hay nhéo má nữa đây.”

Viễn cười lớn. Khóe mắt anh nhăn lại thành những nét cười vui biểu hiện của sự hài lòng.

Trong khi đó, Giang cúi gằm mặt xuống, với đôi đũa chỉ biết trọc trọc vào bát cơm của mình, là để giấu nước mắt, nỗi xấu hổ, hay sự hoang mang?

Chỉ còn Du ở giữa hai người – hiểu rõ lẫn ranh của sự dối lừa và trung thực. Cô cần phải nói chuyện với Giang ngay trong buổi tối hôm nay. Bởi con bé sẽ chẳng dám to tiếng khi biết rõ Viễn đang ở ngay trong nhà.

{ { {

Giang nắn nót viết từng chữ trên trang nhật ký về sự phản bội của Minh vào sáng nay, về nỗi kinh hoàng đến hoảng sợ của bản thân khi lần đầu tiên đặt chân vào một thế giới mà trước đây cô chưa từng có khái niệm hay tưởng tượng trông nó như thế nào, về lời nói dối xin xỏ và vụng trộm dành cho ba Viễn.

Cô muốn khóc thật to mà không dám. Gục mặt xuống trang giấy còn lem nhem mùi mực tím, Giang sụt sùi cố kìm tiếng khóc.

Ai đó đang gõ cửa?

Giang quệt ngang hàng nước mắt, và hỉ mũi liên tục ra tờ khăn giấy. Không

ai được nhìn thấy vẻ yếu đuối xen lẫn cả sự bất lực đến đáng thương này của cô. Không ai cả.

“Ai vậy ạ?” Giang nói lớn, hi vọng giọng mình đủ át đi tiếng nấc đang bật lên liên hồi từ vòm họng.

“Là dì đây!” Du kiên nhẫn đứng đợi. Áp tai vào cánh cửa, cô lắng nghe những âm thanh rất khẽ từ bé Giang.

Nhiều phút trôi qua, cả hai cùng im lặng. Cánh cửa phòng vẫn khép chặt như thể muốn ngăn thế giới làm hai.

“GiGi?” Du tiếp tục gõ cửa.

Giang gãi gông, “Có chuyện gì thế ạ?”

Du thở dài, “Dì có chuyện cần nói!” Và với lí do này, cô chẳng trông mong gì cánh cửa sẽ mở ra.

“Có chuyện cần nói ư?” Giọng Giang trở lên cao vút, “Không đâu! Giữa chúng ta vốn đã chẳng có câu chuyện chung nào để mà mang ra bàn luận cả.”

“Không! Dì có chuyện riêng cần nói với con!” Đây rõ ràng vẫn là một lời đề nghị ngớ ngẩn.

Giang bắt đầu cảm thấy phiền phức, “Điều đó lại càng không thể!”

“Tóm lại là con không mở cửa, phải vậy không?” Du bắt đầu tỏ ra mất kiên nhẫn. “Vậy dì sẽ mang số tiền này xuống dưới và nói con không còn cần chúng nữa.”

“Cái gì?” Giang hét lên, cô nhảy ngang qua giường, và cánh cửa trắng được mở ra ngay sau vài giây.

Du mỉm cười, “GiGi!”

Giang bậm môi không trả lời. Bàn tay con bé xòe ra và chìa tới trước mặt Du với đôi mắt mở lớn thay cho một lời đề nghị, ‘vậy hãy đưa nó ra đây! ’.

Du lắc đầu. Hai bàn tay cô giữ nguyên trong túi áo.

Chân mày Giang co lại. “Dì đang đùa giỡn với con đấy à?”

Du lách người vào trong phòng.

Giang chỉ kịp hét lên, “Chuyện gì vậy chứ? Dì mau ra ngoài ngay! Mau lên!”

“Chúng ta có chuyện cần thảo luận!”

Du chọn cho mình một chỗ ngồi ngay bên cửa sổ, và có thể nhìn thẳng xuống vườn hoa. Trong ý nghĩa thoáng qua, cô nhớ về quãng thời gian hơn mười năm năm trước, một Lê Hạ Du nhỏ người với nước da ngăm đen – đặc trưng của vùng mỏ, cũng thường ngồi tha thẩn bên ô cửa sổ mỗi khi có chuyện buồn.

Và cô nhớ những lần Giang cũng lén lút đứng từ vị trí này, nhìn xuống nơi cô thường phơi ảnh. Nếu bị cô phát hiện, con bé sẽ mạnh tay kéo lớp rèm che lấy. Nhưng những lúc như thế, Du cảm thấy rất vui, mặc cho những lần cách đó nhiều phút, con bé còn buông lời nặng nề chỉ trích cô về chuyện nhỏ nhặt và rất tào lao trong cuộc sống gia đình.

“Dì có đứng dậy, đi ra ngoài không hả?” Giang gằn giọng. Những ngón tay cô nắm chặt lấy mép cửa. “Hay dì muốn ba Viễn lên đây trong lúc con đóng kịch là kẻ ác, để trông bộ dạng rất đáng thương của dì.”

Không thể kiên nhẫn hơn với đứa trẻ này được nữa. Du sẽ chạm thẳng tới nơi riêng tư nhất của con bé.

“Chuyện của con và Minh đó, chúng ta cần đi đến một bệnh viện lớn, có uy tín, chứ không phải là một phòng khám tối mù và không tên tuổi như vậy được.”

“Cái gì chứ?” Giang gào lên, “Dì dám theo... theo... theo dõi ư?”

“Đóng cửa lại!” Du yêu cầu, “Và con đừng có hét lên với dì khi chúng ta

đang nói về chuyện này. Tể nhị thật đấy!”

Giang nuốt cơn giận dữ xuống dạ dày, thật khó để tiêu hóa trong nhiều phút tới.

Cánh cửa phòng đóng sập lại ngay sau đó.

Giận dữ, giận dữ, và giận dữ.

“Dì theo dõi con?” Giang lẩm bậm trong lúc tiến về bàn học, cô kéo lấy chiếc ghế ra và ngồi quay lưng lại với Du. “Dì theo dõi con? Không thể nào! Vì sao dì dám xen cả vào chuyện này chứ?”

Du mỉm cười với con bé. “Bởi vì, con biến dì trở thành kẻ thật nghiệp nên sinh ra thời gian rảnh rỗi rồi mà.” Cô hoàn toàn không có ác ý khi nói điều này.

Nhưng Giang có suy nghĩ ngược lại. Con bé hậm hực, “Dì đang nhạo báng con? Và đây là cơ hội để dì cười vào mặt con.”

Du cho rằng cô không cần phải giải thích lại với giang về những điều trên bởi trong đầu con bé vốn dĩ đã chỉ là toàn định kiến về cô. Sẽ chẳng có tác dụng gì. Chẳng có gì, ngoài hiểu lầm, và hiểu lầm hơn.

“Lời nói dối của con trong bữa cơm tối với ba?” Du nhấn mạnh, “Sẽ là ba ngày con nghỉ ngơi trên giường bệnh. Dì sẽ tới chăm con vào ban ngày và những lúc trước khi đi ngủ. Con tuyệt đối không được bỏ trốn.”

Giang xoay ghế lại. đôi mắt con bé đỏ ngầu vì đủ lý do mà một đứa trẻ có thể tự nghĩ ra để vơ vào bản thân. “Và câu hỏi cuối cùng của dì sẽ là, ‘GiGi, con đồng ý chứ?’, phải vậy không?”

Du gật đầu.

“Và nếu con không nghe lời dì, dì sẽ hù dọa việc mang mọi chuyện phơi bày trước ba Viễn để ba tùy xét xử?” Giọng Giang mỉa mai.

Chân mày Du co lại. Cô không phản đối cũng không đồng tình. Trong suy nghĩ, cô thật chưa bao giờ có ý định như thế. Cô chỉ muốn hù dọa con bé nếu nó quá ngang bướng mà thôi.

Du đứng dậy, “Chúng ta sẽ gặp nhau vào sáng sớm mai. Trước hết, là phải lấy chiếc xe đạp điện ra trước đã, rồi tới bệnh viện. Con nghỉ ngơi đi!” Cô rời khỏi bộ cửa sổ, “Ngủ ngon, GiGi!”

Khi Du sắp đóng cửa phòng lại, Giang nói vọng ra, “Con sẽ không nói lời cảm ơn tới dì đâu, mẹ kể ạ.”

Du chỉ gật đầu, “Dì làm vậy, không phải đơn thuần là chỉ nhận một lời cảm ơn.”

Và cánh cửa khép lại ngay sau đó.

“Mụ ghê!” Giang lăm bắm những tiếng thì thầm chỉ để mình nghe được.
“Mụ ghê! Tại sao mọi chuyện rắc rối luôn xảy ra với mình, để rồi mụ ghê có cơ hội lấn tới cơ chứ? Tại sao?”